

Vadim Zéland
Transurfing aneb Ovlivňování reality
Stupeň IV: Úprava skutečnosti

Přeloženo z ruského originálu

Вадим Зеланд

Трансерфинг реальности. *Ступень IV:*

Управление реальностью

© Зеланд В., 2004

© Лисовский П. П., 2004

© ОАО, Издательская группа „Весь“, 2005

Czech edition by Alexander Giertli - Eugenika Pbl.

A. Gwerkovej 20, P. O. Box 187

850 00 Bratislava

Tek/fax: 00421-2-63 81 06 59

E-mail: eugenika@eugenika.sk

Internet: www.eugenika.sk

Přeložila © Jana Kovářová (REDIGO)

Odpovědná redaktorka: Petra Blochová (REDIGO)

E-mail: redigo@redigo.cz

Internet: www.redigo.cz

Grafická úprava: Miroslav Němec

Návrh obálky: Miroslav Němec

První vydání

Bratislava 2006

Tisk: ARIMES

ISBN 80-89227-56-2

Vadim Zéland

Ovlivňování

Díl IV:
Úprava skutečnosti

V rukou držíte již čtvrtou knihu věnovanou tématu transurfingu neboli ovlivňování reality, tedy onomu tajemnému aspektu reality, který v nás vzbuzuje tolik emocí.

V běžném životě plynou události vlastním tempem bez ohledu na to, zda to tak chceme, či ne. Nicméně z této jakoby nevyhnutelné osudovosti existuje naprosto nečekaná cesta ven. Člověk nemá ani tušení, že se nachází v zajetí jakési zrcadlové iluze. Svět totiž v jistém smyslu představuje nekonečné *duální zrcadlo*, na jehož jedné straně leží materiální svět a na straně druhé se rozprostírá metafyzický *prostor variant* - informační struktura, v níž jsou obsaženy scénáře všech možných událostí. Je tam zaneseno vše, co kdy bylo, je i bude, a právě odtud k nám přicházejí sny, jasnovidectví, intuitivní vědění a osvícení. Jestliže se nacházíme v zajetí zrcadla, předpokládáme, že nám zprostředkovává pohled na současnou realitu. Stačí však, abychom procitli a zrcadlové snění přeměnili ve stav bdění, a vtom se začnou dít neuvěřitelné věci...

Knihy je určena širokému okruhu čtenářů.

Obsah

Předmluva	9
------------------------	---

Kapitola 1

Vžitě modely	11
Zákon nevědění.....	15
Naschvály.....	21
Pravidlo kyvadla.....	29
Stabilizace struktury.....	42
Indigoví přivandrovalci.....	53
Moc energie.....	58
Deklarace záměru.....	65
Tanec se stíny.....	70
Shrnutí.....	75

Kapitola 2

Dvě tváře reality	77
Snění za bdělého stavu.....	85
Děti Boha.....	95
Divadlo snů.....	100
Shrnutí.....	111

Termíny	112
Znamení.....	112
Nadbytečný potenciál.....	112
Indukovaný přechod.....	113
Koordinace důležitosti.....	113
Koordinace záměru.....	114
Dráha života.....	115
Materiální realizace.....	115

Kyvadlo.....	116
Záměr.....	117
Vztahy závislosti.....	117
Polarizace.....	118
Prostor variant.....	119
Rovnovážné síly.....	120
Sektor prostoru variant.....	120
Diapozitiv.....	121
Vrstva světa.....	121
Proudění variant.....	122
Transurfing.....	123
Vějíř.....	123
Cíle a dveře.....	124

Předmluva

Milí čtenáři! Milé čtenářky!

Předkládám vám již čtvrtou knihu o transurfingu neboli ovlivňování reality, tedy o tajemném aspektu reality, který v nás vyvolává mnoho emocí. V každodenním životě se člověk nachází v moci okolností a není schopen nikterak chod událostí ovlivnit. Život se mu děje podobně jako v nevědomém snění. Akce se vyvíjejí vlastním tempem, aniž by věnovaly pozornost tomu, zda o to usilujeme, či ne. Možná vám připadá, že tuto osudovou nevyhnutelnost nelze zdolat. Přesto z nastolené situace vede úniková cesta ven. Člověk totiž netuší, že se nachází v zajetí zrcadlové iluze.

Realita má dvě podoby: fyzickou, jíž se lze dotknout, a metafyzickou, která leží za hranicemi vnímání, nicméně však není o nic méně objektivní. V jistém smyslu svět představuje nekonečné duální zrcadlo, na jehož jedné straně leží materiální svět a na straně druhé se rozprostírá metafyzický prostor variant - informační struktura, v níž jsou obsaženy scénáře všech možných událostí. Počet variant je nekonečný, stejně jako existuje nekonečné množství bodů na ploše ohraničené osou souřadnic. Je tam zaneseno vše, co kdy bylo, je i bude, a právě odtud k nám přicházejí sny, jasnovidectví, intuitivní vědění i osvícení.

Lidé jsou očarováni zrcadlem, a tak předpokládají, že obraz v něm odráží současnou realitu. Zrcadlový efekt vytváří iluzi, že vnější svět existuje a funguje sám o sobě, a tedy nepodléhá žádnému jinému vlivu. Nakonec se život podobá hře, v níž však pravidla nestanovujete vy. Máte samozřejmě možnost mírně zasahovat do toho, co se děje. Ovšem o to

nejdůležitější jste ochuzeni: nikdo vám nevysvětlil, jak se z hrací kostky změníte v toho, kdo kostkou hází.

Kniha pojednává o tom, proč je vůbec ovlivňování reality možné, a co mu naopak brání. Každý je schopen zbavit se iluze pramenící z odrazů a probudit se ze zrcadlového snění.

Kapitola 1

Vžitě modely

K okolnímu světu zaujímá každý z nás určitý postoj charakteristický tím, že každou novinku časem nevyhnutelně začínáme považovat za běžnou věc. Realita bez přestání mění svou tvář, stejně jako se střídají oblaka na nebi. Rychlost změn však pro nás není dost zřejmá na to, abychom pohyb materiální realizace v prostoru variant zachytili. Stejně jako pohyb a proměny mraků zřetelně vnímáme pouze při rychlém opakování snímků zpomalených záběrů.

Stejnou rychlostí bledne i svěžest přeměn, která život oživuje krátkodobým vzplanutím. Co je neobyčejné, stává se běžným, a potěšení ze svátku se rozptyluje ve všednosti. Jak smutné...

Je nasnadě položit si otázku, co znamená nuda? Na to lze srozumitelně odpovědět jen stěží - snáze se vysvětluje, jak proti ní můžeme bojovat. Jestliže se zachraňujeme před jednotvárností všednodennosti, duše i rozum vynalézají různé hračky, které nabízejí neobvyklé zážitky. Taková hračka musí sice představovat kvalitní prostředek proti nudě, nicméně mnohem lepší zábavu nabízí hra.

Velké oblíbenosti se těší hra na schovávanou, na honěnou a další variace veselého dovádění. Jak rosteme, vymýšlíme stále dokonalejší formy zábavy: od sportovních soutěží po virtuální realitu. Dokonce i mnohé profese se v podstatě nejeví jinak než jako hry.

I když proč jen mnohé? Pokuste se jmenovat jedno zaměstnání, na něž nelze nahlížet jako na hru. Skutečně, pokud člověk něco dělá, v každém takovém případě si hraje. To, čím se zabývají děti, dospělí shovívavě nazývají hrou. Jenže dospělí si neuvědomují, že to, co se vši vážností označují za práci, je vlastně jejich hra.

Obě skupiny ke svým úkolům přistupují nadměrně zodpovědně. Zeptáte-li se dítěte, co dělá, velmi vážně, div ne starostlivě odpoví: „Hraji si!“ Zkuste odtrhnout dospělého člověka na okamžik od práce a on se rozhoří: „Pracuji na něčem důležitém.“

A tak to je - hraje vážná věc. Co podniká klučina, když si nehraje? Zpravidla provádí rošťárny. A dospělý? Zahálí -tak tomu říkáme. Jenže nicnedělání rychle unavuje, navozuje pocit nudy, a tak znovu pátráme po nějaké zábavě.

K čemu tedy potřebujeme hry? Že by pouze proto, abychom zahnali nudu? Nebo se zeptám jinak: v čem tkví příčina nudy - v nedostatku prožitků?

Tato otázka ve skutečnosti není tak triviální, jak by se mohlo na první pohled zdát. Základ zaujatosti pro hru tvoří potřeba stará jako náš svět. Co je nejdůležitější potřebou každé živé bytosti? Přežití, pud sebezáchovy⁷ 'Trefil' jste se do vžitého stereotypu, nikoli však do správné odpovědi. Snad touha rozmnožovat se? Opět vedle. Tak tedy co?

Vypadá to, že prvotní potřeba obnáší to, abychom alespoň do jisté míry mohli samostatně nakládat se svým životem - v tom spočívá primární princip, jenž tvoří základ chování všech tvorů. Veškeré ostatní záležitosti včetně pudu sebezáchovy a rozmnožování přicházejí na řadu až po něm. Jinými slovy, cíl a smysl života každické bytosti pramení z ovlivňování reality.

To však není možné, pokud okolní svět existuje nezávisle na člověku a chová se zcela nekontrolovatelně, ba až nevráživě. Vždy se najdou lidé, již vám budou chtít sebrat kousky potravy, vyhnat vás z útulného koutečku, a nakonec vás i sníst. Je otřesné, jestliže se život nežije, ale pouze se děje osobě, která s tím nic nedělá. Tak vzniká důrazná a občas nevědomá potřeba udržovat svět kolem sebe pod kontrolou.

Mnoha lidem může takový obrat připadat neočekávaný: „Proč si to myslíte? Nám bylo odjakživa vštěpováno, že pud sebezáchovy je pro nás tou nejzákladnější pohnutkou, ^a vy nám chcete namluvit, že je pouze následkem něčeho mnohem zásadnějšího?"

Podivné nám to však může připadat pouze na první pohled. Pokud bychom analyzovali, čím se zabývá živý tvor (včetně přežití a rozmnožování), zjistili bychom, že cokoli

provádí, vše směřuje k pokusům o uchopení kontroly nad okolními skutečnostmi. Jedná se o základní motiv a nejdůležitější zdroj každého záměru, který leží v jádru jednání všech tvorů.

Nečinnost se rovná nepřítomnosti kontroly. Pak tedy nuda jako taková vůbec neexistuje - to nás pronásleduje pouze ustavičná a neúprosná dychtivost ovládat realitu. Jde nám o to, abychom ji podřídili své vůli - ať už jakýmkoliv způsobem. Hra v tomto případě funguje jako prostředek utváření ovlivňované reality.

Někteří ptáci si například rádi pohrávají se šiškami. Šiška je také částicí nezávisle existující a neovladatelné reality. Jakmile ji však ptáček přijme za atribut své hry, znamená to, že ona částice a do jisté míry i sama realita se stanou ovladatelnými.

Projížďka je taktéž určitý druh ovlivňování. Realita mě sice nese, ovšem tak, jak chci. I každá jiná hra do jisté míry podléhá pravidlu: „Bude to tak, jak to chci já.“ Scénář bývá víceméně předurčen, a situace se tak stává předvídatelnou. Existují samozřejmě hry, při nichž je značně složité udržet si vedoucí pozici. Přesto všechny do jedné tak či onak vedou k jednomu a témuž: podrobit vůli to, co se děje.

Divadlo vnímá pozorovatel jako další hru, díky níž dochází k ovlivňování reality. Hudba, knihy, kino či show patří mezi uklidňující elementy pro duši a rozum. Namáhavý běh vypjatých myšlenek končí a přechází v let na křídlech půvabné melodie či úchvatného námětu. Byť by se hrdinům přihodilo cokoli, je to jen ochočená, vycvičená realita a pozorovatel se může bezstarostně kochat představením.

Hrátky s realitou se nepřerušují dokonce ani ve spánku. Duše a rozum nacházejí potěšení v prostoru snění, kde se realita plasticky podvoluje slabému závanu záměru.

A konečně pohrávání fantazie také vcelku uchází. Člověk je schopen vymýšlet si i neexistující realitu, jen aby si zahrál na to, že ji ovládá. Imaginace je neobyčejná záleži-

tost. Neobvyklá však může být pouze tak dlouho, dokud zůstává nereálná. Rozkládá se někde daleko. Zato realita je kvůli své bezprostřednosti zcela všední, ale přesto nedosažitelná- lze ji totiž jen stěží ovlivňovat.

Obecně se všechny tyto hry nevyvalávají k boji s nudou. Každodenní skutečnost není nudná - je jen běžná, všední a stereotypní, protože není ovladatelná. Nelze ji jednoduše podmanit pravidlu, že něco bude tak, jak to chci já. Proto se před ní snažíme utéct a spěcháme ke hře, kde dokážeme události snadno předvídat.

Přesto se před nevyhnutelnou realitou neschováme. Život člověka je podmíněn okolnostmi a postavením ve společnosti, a tak se realita z valné části odvíjí nezávisle na jeho vůli. Na každé chci se najde nějaké nelze. Odpověď na dej zní nedostaneš. Co lze při takovýchto podmínkách podniknout?

Dotyčný se zpravidla chová vždy stejně. Snaží se dosáhnout toho, co si přeje, a proto přímočaře usiluje získat vliv nad okolním světem - jako by mu říkal odevzdej. Přímé působení založené na bezprostředním kontaktu představuje jednu z forem ovlivňování. Nejedná se však o jediný způsob a ani zdaleka o nejúčinnější.

Musíme postupovat jinak, složíme ruce do klína a budeme jednat tak, aby sám svět se pohnul vstříc našim přáním. Následující řádky objasní princip, jak na to. Transurfing označuje techniku ovlivňování reality bez přímého působení. Ale už ne jen jako, jako ve hře, nýbrž doopravdy.

Zákon nevědění

Pokud se člověk touží naučit ovládat realitu, je přinejmenším nutné, aby pochopil mechanismus jejího vytváření. Každý jedinec zcela bezprostředně modeluje vrstvu svého světa. Většinou ovšem netuší, že se to děje.

Každý z nás usiluje o to, prosadit si svou. A tak se na svět snažíme aplikovat nekomplikovaný princip: musím přece jet tam, kam právě mířím! Jenže svět se z nějakého důvodu odmítá přizpůsobit. Ba co víc, zatímco se otáčíme jedním směrem, cosi nás odnáší na úplně opačnou stranu.

Měli bychom se vážně zamyslet nad tím, jestliže se realita chová takto neadekvátně, zřejmě je třeba zvolit jiný přístup. Třeba podléhá nějakým docela jiným zákonům. Ovšem člověk se nechce zastavovat a rozhlížet se, a tak i nadále umíněně kráčí po své dráze.

Výsledkem takové tvůrčí činnosti je vrstva světa, kde nic není tak, jak to dotýčný chtěl. Naopak spousta věcí se děje přesně tak, jak si to nepřeje. Ta realita je nějaká podivná, vrtošivá a nepřístupná.

Nezřídka pak lidé získávají pocit, že svět se tak chová schválně. Jako by nějaká nevysvětlitelná síla nepřijemnosti přitahovala. Nebezpečí se naplňují, nejhorší očekávání se uskutečňují. Záležitosti, k nimž právě nechováme náklonnost a jichž se chceme vyvarovat, nás neodbytně pronásledují. Proč?

V úvodním kurzu transurfingu jsme již hovořili o tom, proč dostáváte to, co nechcete, a navíc nespoutanou měrou v případě, že k inkriminované záležitosti pociťujete nechuť. Pokud něco z celého srdce nenávidíte nebo se něčeho bojíte, buďte si jisti, že vám to vnější záměr vše v nadbytku zařídí.

Energie myšlenek, které zplodila jednota duše a rozumu, potenciální možnosti ztělesňuje ve skutečnosti. Jinými slovy, sektor prostoru variant odpovídající parametrům myšlenkového vyzářování se materializuje, pokud se pocity duše shodují s myšlenkami rozumu.

To však není jediná příčina realizace negativních očekávání. Normu obecně představuje život bez problémů. Vše plyne dobře a snadno, pokud se člověk pohybuje podle proudění variant a nenarušuje rovnováhu. Příroda nerada plýtvá energií nadarmo a nemá zapotřebí strojit úklady.

Nežádoucí podmínky a události nastávají jako důsledek toho, že nadbytečné potenciály vnášejí zkreslení do energetického obrazu okolí, a vztahy závislosti situaci ještě prohlubují.

Nadbytečné potenciály vznikají, jestliže nějakým vlastností přisuzujeme příliš velký význam. Vztahy závislosti se mezi lidmi formují, jakmile se dotyční navzájem začínají srovnávat, staví se do opozice a kladou podmínky typu, pokud ty takhle, tak já tak.

Nadbytečný potenciál sám o sobě ještě není tak hrozný, pokud zkreslené hodnocení existuje také samo o sobě a nenabízí se mu možnost přirovnání. Jakmile se však uměle navýšené hodnocení jednoho objektu dostane ke srovnání s jiným objektem, dochází k polarizaci, a ta vytváří rovnovážné síly, jež usilují o odstranění vzniklé polarizace a jejich působení bývá většinou namířeno proti jejímu původci.

Pro příklad uvedu několik neškodných potenciálů: miluji tě, mám se rád, nenávidím tě, nesnáším sám sebe, jsem dobrý, ty jsi špatný. Vzhledem k tomu, že uvedená hodnocení se nezakládají na srovnání ani na opačném tvrzení, musí si vystačit sama.

A nyní vyjmenuji příklady potenciálů, které jsou vystavěny na vztazích závislosti: mám tě rád za podmínky, že ty mě máš ráda; mám se ráda, protože jsem z vás nejvyšší; jsi špatný, poněvadž já jsem lepší; jsem dobrý, protože ty jsi špatný; připadáš mi odporný, jelikož nejsi jako já.

Rozdíl mezi první a druhou skupinou je propastný. Hodnocení založená na srovnání produkují polarizaci, načež rovnovážné síly tuto nestejnorodost odstraňují cestou střetu protikladů. Přesně tak se navzájem přitahují opačné magnetické póly.

Právě proto vstupují nepříjemnosti do života tak neodbytně a jakoby úmyslně: nezřídka se například stává, že v manželství se sejdou osobnosti naprosto neslučitelné, ja-

koby za trest, a v každém kolektivu se najde někdo, kdo vás bude něčím dopalovat. Murphyho zákony či naschvály jsou téže povahy, a tak se sousedé záškodníci stali běžnou neoddělitelnou součástí všech soužití.

Účinek polarizace zvláště výstižně ilustruje uvedený příklad sousedů, kteří ostatní štvou. Bez ohledu na to, jak běžně se s tímto jevem setkáváme, se daná otázka bezprostředně váže k oblasti metafyziky. Problém představují někteří lidé, již ostatním brání v poklidném žití. Ale proč?! Proč se vždy a všude najdou nějací zlí strýčkové a tety, kteří nedopřejí klid těm dobrým?

Co to vlastně znamená? Že jsou lidé rozděleni do dvou táborů? Jenže pokud uspořádáte anketu - „Do jakého tábora patříte?“ - jen málo odvážných přizná, že k těm špatným. Vaši sousedé jsou většinou normální lidé jako vy.

Onen dojem vzniká kvůli existenci rovnovážných sil, jež jsou nasměrovány k nepřijemnostem, přičemž jejich směr se řídí celkem darebáckým heslem: vše, co se vám nelíbí, bude s vámi.

Mohli byste namítnout: „O jakých rovnovážných silách tu, prosím Vás, mluvíte? To lidé ztratili svědomí a o ničem jiném tu dále nemusíme filozofovat.“ Nyní vám však dokážu, že se nejedná o žádné plytké filozofování.

Řekněme, že vám sousedé pijí krev. A vy je neštveíte? Nejspíše ne. Proč? „Protože oni jsou takoví a makoví prostě špatní, zato my takoví nejsme,“ odpovíte. Jenže na světě zkrátka neexistují lidé, kteří by byli pouze dobří, nebo špatní. Každíčké hodnocení se k něčemu vztahuje vzniká totiž na základě nějakého srovnání nebo porovnávání s něčím.

Proč si myslíte, že sousedy neobtěžujete? Moji odpověď byste zřejmě nečekali: neštveíte je, protože se na vás mohou vykašlat. „To a ono,“ odpovíte, „proto jsou špatní, protože vůbec nemají svědomí.“

Jestliže jste si k sousedům vytvořili tento vztah, spustili jste polarizaci jako elektromagnet, jenž k vám bude

přítahovat všechny nové úklady z jejich strany. Zato oni zůstávají v pohodě, protože je nezajímáte. Ani je nenapadne, aby se s vámi srovnávali, tedy aby se mezi nimi a vámi zformoval nějaký vztah závislosti. V tomto smyslu jim můžete být ukradení - nepřisuzují vám větší význam ani vás nezačleňují do vrstvy svého světa, a proto ani netrpí.

Dokud se starají o sebe a vlastní záležitosti a nevěnují vám zvláštní pozornost, polarizace ve vztahu k vám nevzniká. Jenže postačí, aby vašemu sousedskému soužití přisoudili jistý význam a začali se s vámi srovnávat, a v tu ránu se ukáže, že nejste stejní jako oni. Jestliže je to popudí, vznikne mezi vámi vztah, kdy jeden bude obtěžovat druhého. Z dobrých sousedů se změníte v ty špatné.

Situace se pak bude neuvěřitelně vyvíjet dále. Začnete sousedům působit nepřijemnosti, a přitom by vás ani nenapadlo, že to, co děláte, by mohlo někomu vadit. Budete sousedy dopalovat, aniž byste si toho byli vědomi. Stejně jako by v tuto chvíli ani je nenapadlo, že zlobí oni vás.

Na první místo mezi aspekty ovlivňující soužití bych zařadil například zvukové efekty. Čím více se vám nelíbí, tím urputněji vás pronásledují. Přitom optimální pro vás, ale i pro vaše sousedy je ticho a klid, neboť tak se energie rozchází nejmeně. Narušení klidu vždy představuje anomálii, která nikdy nevzniká ve vzduchoprázdnu. Kde se tato energie bere?

Zvuky linoucí se od sousedů vás vyvádějí z rovnováhy, takže je začínáte potichu (nebo nahlas) nenávidět. Vaše rozčilení funguje jako zdroj energie a formují se vztahy závislosti, jež vyvolávají polarizaci. Divoké pocity typu: „Nesnáším ty hlučné sousedy!“ vytvářejí silný magnet, který k vám bude přitahovat veškeré nové dráždivé podněty.

Zároveň začnete zjišťovat, že i další nájemníci tihnou k hlučnému způsobu života a další sousedé si pořídí pořádnou aparaturu, jako by speciálně zrovna vás mínili naštvat.

Dále je nutno vzít v potaz, že sousedé vašich sousedů také vnášejí do situace jistý příspěvek, a pokud se všeo-

becně pocity vůči narušitelům klidu shodují, jejich efekt se násobí.

Přátelské sousedské vztahy se přirozeně nerozházejí kvůli nějakému rámusu. Potom záleží na tom, k čemu všemu pocítujete odpor. Můžete být zavaleni jejich smetím, dusit se nepříjemnými pachy od nich nebo mohou sousedé pomalovat stěny v průjezdu a tak dále. Ještě citelnější následky v podobě vytopení či požáru pak přináší hluboké nepřátelství k sousedům jakožto k lidskému pokolení obecně.

Analogicky funguje ve všech ostatních případech jistý zákon nevědění. Předmět či vlastnost, kterým se přisuzuje zvláštní význam, k sobě přitahují objekty s protikladnými kvalitami.

Jak dobře víte, jestliže srovnáváme či věci stavíme do protikladu, zesilujeme jejich význam. Pokud tímto způsobem vytvoříme jeden pól, musí se k němu najít i druhý. Vzápětí polarizace vytváří magnet pro nepříjemnosti, a tak přitahuje vše, co je vzbuzuje. Z toho důvodu nás pronásleduje vše, co nás rozčiluje, a děje se to, co je pro nás krajně nežádoucí. Ani v tom nemá prsty žádná mystika - vše je zákonité.

Polarizace zkresluje energetický obraz a vyvolává na pomoc rovnovážné síly, takže realita se odráží nesprávně, jakoby v pokřiveném zrcadle. Člověk nechápe, že tento patologický jev představuje následek narušení rovnováhy, a tak se snaží s okolním světem bojovat namísto toho, aby odstranil polarizaci.

Přítom pouze stačí splnit základní pravidlo transurfingu: dopřejte si být sami sebou a totéž umožněte i ostatním. Je nutné, abyste svět ve všech ohledech uvolnili. Povolte stisk.

Čím tvrdohlavěji budete trvat na svých přáních a požadavcích, tím silněji bude magnet přitahovat jejich pravý opak. Doslova dochází k tomu, že držíte svět pod krkem a on odporuje, protože se snaží osvobodit.

Utlačovat svět nebo na něj naléhat je zhola marné - situace se pak ještě umocňuje. Naopak je naprosto žádoucí, abyste v souladu s pravidlem transurfingu vědomě změnili svůj vztah k aktuální situaci.

Například se byť jen na chvíli pokuste vyhnat souseď z hlavy, přestaňte je soudit a tvařte se, jako by zkrátka neexistovali. Řekněte si: „Do háje s nimi!“ Jednoduše je vyhod'te z vrstvy svého světa.

Jakmile se vám podaří vypudit je z myšlení, polarizace zmizí a oni vám postupně přestanou vadit. Jestliže uspějete na celé čáře a vztahy závislosti zpřetrháte, může navíc dojít k totálně nepochopitelnému: oni mizerové se mohou stát vašími nejlepšími přáteli.

Naschvály

Skutečnost, že zákon schválnosti jako takový vůbec existuje, nám připadá docela podivná, že? Proč a z jakého důvodu se svět chová tak uličnický? Nebo to jsou jen domněnky a předsudky? Ale kdeže, opravdu takové sklony má, takže před tímto faktem se nikam neschováme. Naštěstí je tu model transurfingu, jenž nejen odhaluje příčinu dané zákonitosti, ale i vysvětluje, jak se jí lze vyhnout.

Pravidlo transurfingu spolehlivě funguje a toho, kdo se jím řídí, zbavuje hromady problémů nepochopitelného původu. Stačí, abyste uvolnili stisk a přestali svět svírat pod krkem - pak k vám bude přívětivý a poslušný.

Jestliže stisk neuvolníte, budete chodit doslova jako magnet a přitahovat k sobě přesný opak toho, co byste chtěli. Avšak zákon nevědění ještě není vše. Jakmile se protiklady střetnou, jejich postavení v opozici se ještě vyostří.

Pověstný zákon jednoty a boje protikladů, jehož podstatu lze rozeznat již ze samého pojmenování, se zařadil mezi školní znalosti. Stejně jako že Volha se vlévá do Kaspického moře a Mississippi do Mexického zálivu. Nicméně věci

nejsou tak prosté, jak by se mohly zdát, a tak si pojdme položit otázku: proč vlastně tento zákon existuje?

Příčiny všudypřítomné jednoty protikladů jsme si vysvětlili dříve: tím, že se protiklady staví proti sobě, rovnovážné síly udržují rovnováhu. Proč se však strany stojící proti sobě nacházejí ve stavu nekončícího boje?

Snad by to mělo být naopak: jakmile se protiklady střetnou, mají se vzájemně utlumit a utišit. Jenže takto nefungují a budou se navzájem zlobit do té doby, dokud se nepoperou. A dokud se rváči neroztrhají, budou se škádlit donekonečna.

Pro příklady nemusíme chodit daleko. Sami můžete potvrdit, že vám svět docela často brnká na nervy. Ovšem že každému individuálně a s jinou intenzitou. Nicméně obecně lze podstatu shrnout takto: pokud je v aktuálním okamžiku něco schopno vyvést vás z rovnováhy, jako naschvál se tak stane.

Proběhne tento sled událostí: jestliže vás něco znepokojuje, s něčím si děláte starosti nebo vás cosi deprimuje, pak máte - byť trošičku - nervy napjaté k prasknutí. V ten okamžik, jakoby v souvislosti s vaším rozpoložením, vstupuje na scénu jakýsi šašek a začíná skákat a ňafat, aby vám struny nervů dále natáhl. Rozčílíte se, takže šašek skáče ještě divočeji.

Podráždění lze vystupňovat mnoha způsoby. Řekněme, že někam spěcháte a obáváte se, že se opozdíte. Šašek už plácnul do dlaní, a zatímco si je mnul, zvolal: „Tak jedeme!”

Od této chvíle se vše spikne proti vám. Lidé vám zahrazují cestu a až obradně si vyšlapují, takže je nemůžete obejít. Potřebujete co nejrychleji projít dveřmi, jenže tam se doslova producíruje řada lenochů, kteří se sotva plouží. Na silnici se totéž děje s automobily. Všechno jako by se naschvál domluvilo proti vám.

Něco lze samozřejmě připsat na vrub vnímání: pokud člověk spěchá, připadá mu, že se celý okolní svět zpomalil. Ovšem najdou se i prokazatelné příznaky: výtah nebo

auto se rozbije, autobus se opozdí, na cestě se vytvoří zácpa - tady už funguje určitá zlomyslná objektivita.

Lze uvést další příklady. Jestliže si s něčím děláte starosti a jste nervózní, lidé kolem vás dělají přesně to, co vás dráždí. A přitom právě nyní chcete, aby vás nechali na pokoji.

Děti začínají skotačit, byť se do té doby chovaly vzorně. Kdosi začal mlaskat a hlasitě hltat. Pod nohama se vám pletou rozličné předměty a blízcí na vás chrlí jejich problémy. Všude se vynořují nějaké překážky. Pokud na někoho netrpělivě čekáte, dlouho nepřichází. Jestliže naopak někoho vidět nechcete, stoprocentně se ukáže. A tak dále.

Tlak zvenčí se zintenzivňuje podle míry nahromaděného rozčilení. Čím jste nervóznější, tím aktivněji vás lidé ve vašem okolí obtěžují. Něco však považuji za zajímavé: oni se tak nechovají schválně. Ani by je nenapadlo, že by někomu mohli vadit. Kde se skrývá důvod takového jednání?

V psychologii nevědomí panuje obecně ještě mnoho bílých míst. I když vám to může připadat divné, ve většině případů jsou lidé vedeni bezděčnými motivy. Zvláštní je však skutečnost, že hybná síla, která formuje bezděčné motivy, se nenachází uvnitř psychiky člověka, ale vně ní.

Onu sílu představují neviditelné, nicméně reálné energeticko-informační podstaty, které plodí myšlenková energie živých tvorů - jedná se o kyvadla. O nich už jsme si toho spoustu řekli v první knize *Transurfing aneb Ovlivňování reality*. Kyvadla vždy vyskytují tam, kde se lze přizivit na energii nějakého konfliktu.

Pouze nepředpokládejme, že by tyto podstaty byly schopné něco vymýšlet, natož pak realizovat vědomý záměr. Kyvadla jsou pijavice, jež cítí a vnímají polarizaci jako nestejnorodost v energetickém poli a usilují o to, aby se k ní přisála. Ale to ještě není tak zlé.

Celá hrůza se skrývá v tom, že nejen pohlcují energii konfliktu, ale i jakýmsi způsobem nutí lidi, aby se chovali tak, aby té energie vyprodukovali ještě více.

Dělají vše pro to, aby energie přímo vzkypěla. Tahají své oběti za neviditelné provázky a lidé se jim podřizují jako loutky. Dosud není jasno, jak přesně kyvadla ovlivňují lidskou psychiku, nicméně se jim to daří celkem úspěšně.

Jasně vědomí člověka je pro kyvadla nedosažitelné, ale ona je ani nepotřebují - zcela si vystačí s podvědomím. Všichni lidé zpravidla víceméně spí za bdělého stavu. Spoustu věcí provádíme mechanicky, ochable, aniž bychom si je střízlivě odůvodňovali: „V tento okamžik nespím a jasně si uvědomuji, co dělám a proč to dělám právě takto.“

Zvláště nízkou hladinu uvědomění máme doma nebo nacházíme-li se v nějakém davu. V domácím prostředí není příliš zvýšená sebekontrola nutná, a proto se chováme neopatrně a skoro usínáme. Ve vnějším, nicméně úzkém okruhu společnosti, je naopak vědomí neaktivnější a probíhá neustálá sebekontrola. Jakmile se sejde větší množství lidí, naše jednání je opět spontánní, navíc však spadá do silné korelace se souhrnným elánem celé masy.

Práci kyvadel lze demonstrovat na úplně jednoduchém příkladu. Vezměme si chodce, za nímž kráčíte po cestě a následně ho chcete předejít. Jakmile se rozhodnete, že ho obejdete zleva, bezděčně ukročí také tam, jako by vám chtěl cestu přehradit. Snažíte se ho předběhnout zprava, jenže on se samovolně přesune tamtéž.

Co nutí dotyčného chodce, aby změnil směr? Vždyť vás nevidí, a co je mu navíc do toho, že ho chcete předehnat? Možná nějak vycítí, že se přibližujete, a instinktivně si nepřeje pustit soupeře před sebe? Taková domněnka jako by se sama nabízela, přesto tomu tak není. Hovoříme-li o instinktech v živé přírodě, soupeření se zásadně projevuje v situacích, kdy se obě strany ocitnou tváří v tvář. Chodce nutí k vybočení do strany kyvadlo.

Dotyčný kráčí, aniž by přemýšlel, jak má našlapovat, aby se pohyboval po přímé dráze. V tomto smyslu spí, a tudíž se trajektorie jeho kroků čas od času samovolně odklání

na tu či onu stranu. Motivaci, tedy výběr nasměrování, bychom mohli najít v podvědomí. Jenže to je v daný okamžik nekontrolované, a tedy potenciálně otevřené pro působení kyvadla.

Vtom se blížíte vy a hodláte se pokusit chodce obejít. V podstatě nastává konflikt, byť sebenepatrnější. Kyvadlo ovšem potřebuje energii konfliktu navýšit, a tak dotyčnému nakazuje, aby mimoděk ukročil stranou, takto vám zahradil cestu, a tím vyostřil situaci.

Zároveň však kyvadlo nejedná úmyslně, poněvadž nedisponuje vědomým záměrem. Stejně nevědomky odvádějí svou práci rovnovážné síly. Ještě jednou zdůrazňuji, že zde hovoříme o jistých procesech, jejichž mechanismus dosud nebyl objasněn, a nikoli o rozvážném chování nějakých podstat. Pouze poukazujeme na různé projevy a zákonitosti v povaze energeticko-informačního světa.

Nemá smysl řešit, jaké kyvadlo se v konkrétní situaci uplatňuje, odkud se vzalo, jak se mu daří a co se ve skutečnosti děje na energetické úrovni. Beztak to nedokážeme dokonale pochopit. Nejdůležitější význam má pouze jeden závěr: rovnovážné síly staví tváří v tvář protiklady, zatímco kyvadla dělají vše pro to, aby rozdmýchala energii vzniknuvšího konfliktu. Takový je zákon kyvadla.

Bitvy kyvadel jsou nekonečné a bez ohledu na to, zda se jedná o rodinné spory nebo o ozbrojené konflikty, vždy se řídí přesně tímto zákonem. Jestliže se někde vytvořil nějaký protiklad, další události se budou odvíjet směrem k přiosťení konfliktu, ať se děje cokoli, a to včetně dočasných a předstíraných usmíření.

Tam, kde funguje zákon kyvadla, nemá zdravý rozum zadnou moc. Právě proto se jednání jak jedinců, tak celých států velmi často zdravému rozumu vymyká. V konfliktních situacích drží naše motivy ve své moci kyvadla.

Pak nastupuje onen podivný efekt, kdy člověk svá předchozí jednání vnímá jako sen: „Kde jsem jen nechal hlavu?

Proč mě napadlo, že budu postupovat právě takhle?" To proto, že tehdy jednal bez uvážení. Teprve později, když už jeho vědomí nepodléhá vnějšímu působení, dokáže adekvátně vyhodnotit, co se vlastně stalo.

Lidé, již si jsou blízcí, se hádají a nakonec i rozcházejí, neboť jsou přesvědčeni, že mají rozdílný charakter. Ale vždyť spolu zažili okamžiky štěstí, kdy se všechno vyvíjelo výborně. Vtom se jeden z nich zničehonic změní a začíná se chovat nepřátelsky. Vůbec se nepodobá tomu, kým byl dříve, neřku-li ještě nedávno. Nepřipadá vám to povědomé?

Ve skutečnosti nejde o to, že by se některý z nich změnil. Jen se chová způsobem, který je pro partnera zcela nepřijatelný. K tomu ho totiž nutí kyvadlo.

To ovládá podvědomé motivy lidí, kteří k sobě patří a jsou si blízcí. Kyvadlo se kvůli posílení vlivu snaží o navýšení energie konfliktu. Postižený si neuvědomuje, že mu něco nakazuje, aby vstoupil do konfrontace. Může jednat naprosto nelogicky a neadekvátně.

Zvláště často se podobných účinků kyvadla dopátráme v až nestravitelně brutálních zločinech. Později, na lavici obžalovaných, již provinilec vzpomíná na svá předchozí jednání s rozpaky: „Jako bych měl zatmění." A nelže, je to skutečně tak. Pro samotného aktéra byl jeho čin naprosto nečekaný a to, čeho se dopustil, vnímá jako hrozný sen.

Zvláště tvrdý spánek se dostavuje v případě, že se vnímání člověka dostane do sevření čelistí. Ve specifických společenstvích, například v armádě, politické frakci nebo sektě, se vytváří prostředí s definovanými stereotypy jednání a myšlení. To jejich členy uspává a jejich podvědomí se zcela otvírá v plen příživnickému působení ze strany kyvadla. Tehdy se dějí věci, které ostatním zvenčí připadají zcela nepochopitelné.

Proč lidé s takovou vervou a tak vášnivě vraždí ty, kteří se jim tolik podobají, až na to, že se klanějí někomu jinému - svým bohům? Komu to vadí? Také snášejí utrpení

ve válkách a umírají po desítkách, stech tisících, milio-
nech. Kam se poděl pud sebezáchovy? Spory o bohatství
a teritoria ještě dokážeme pochopit. Ale jak lze vysvětlit
boje za přesvědčení?

Idea míru je všem blízká. Přesto války neznají konce.
Idea jediného Boha je zřejmá. Ideje dobra, spravedlnosti,
rovnosti... ještě dlouho bych mohl pokračovat. Všichni
všechno chápou, avšak zdravý rozum nefunguje, a naopak
vítězí zlo. Odkud tedy zlo vyvěrá?

Univerzální zdroj zla představují kyvadla. Postačí tro-
cha pozorování a sami si ujasníte, že ať děláte v jakékoli
opozici cokoli s čímkoli, vše vede k navýšení energie kon-
fliktu. Pokud ji boj utlumí, pak jen na krátko, aby se poté
rozhořela novou silou.

Setkat se samozřejmě můžeme s různými kyvadly, nic-
méně v jisté míře je každé z nich destruktivní. Mnohé jsou
docela neškodné. Například kyvadlo transurfingu je potře-
ba kvůli tomu, aby se více lidí zamyslelo nad tím, co se
ve skutečnosti děje.

Nenabádám vás k tomu, abyste se vymanili z vlivu
všech kyvadel - to je beztak sotva kdy možné. Především
nesmíte být loutkami a musíte jednat vědomě - pak tyto
struktury dokážete využívat ve svůj prospěch. Jak se však
lze z jejich vlivu vyprostit?

Procitněte a uvědomte si, jak se vámi kyvadlo pokouší
manipulovat. Chápejte a rozumějte tomu, co se děje, a půl
díla máte hotovo. Síla vlivu kyvadla je totiž nepřímo úměr-
ná vašemu uvědomění. Kyvadlo má nad vámi moc do té
doby, dokud se nenalézáte v bdělém, nýbrž snivém stavu.

V první řadě nepřistupujte na účast v destruktivních bi-
tvách kyvadel, pokud to sami osobně nepotřebujete. Jestli-
že jste se ocitli v nějakém davu, musíte ze scény děje ne-
prodleně sestoupit do hlediště, ohlédnout se a probrat se:
„Co tu dělám? Uvědomuji si to? K čemu je mi to dobré?“

Již dříve jsme si ukázali, že se ze spánku v bdění musíte probrat naprosto a dokonale: „Právě teď, v tento okamžik nespím a jasně si uvědomuji, co dělám a proč to dělám právě takto.“ Vyjasníte-li si tyto záležitosti, bude vše v pořádku. Pokud ne, znamená to, že v jakékoli, dokonce až nicotné konfliktní situaci se z vás stane loutka.

Jestliže vás něco rozčiluje, vyvstává před vámi úkol ještě komplikovanější. Pomyslný šašek bude v takovém případě skákat tak dlouho, dokud nervové vypětí vydrží. Zpravidla to svědčí o tom, že kyvadlo sevřelo vaše vnímání do čelistí. Budete-li se od něj chtít osvobodit, musíte se obrnit lhostejností. Což je ovšem značně náročné.

Máte například sousedy, jejichž hudba se vám nelíbí, a navíc vás vytáčí, rozčiluje a provokuje. Váš úkol tedy obnáší odtržení od vlivu kyvadla, a to jakýmkoli způsobem. Jenže je zhola nemožné, abyste si přikázali, že na hlasitou hudbu nebudete nijak reagovat. Potlačovat emoce je zbytečné. Namísto toho obraťte pozornost k něčemu jinému.

Zkuste poslouchat svou oblíbenou hudbu, ale ne nahlas, jen tak, aby přehlušila sousedovu. Vymyslete si další způsoby, jimiž se odreagujete. Jestliže se v myšlenkách dokážete zaobírat i něčím jiným, sousedé se postupně unaví.

Podobně postupujte i v ostatních situacích. Bude-li si šašek vyskakovat, vaše vnímání svírají nějaké čelisti. Zřejmě vás někdo vlákal do hry kyvadla, jejímž cílem je navýšení energie konfliktu. Z čelistí se uvolníte, jestliže svou pozornost zaměříte jinam.

Obecně platí, že všechno není tak zlé. Pokud nebudete spát v bdělém stavu, vyhnou se vám i naschvály. I když se nad tím, co jsem tu řekl, můžete zamyslet a napadne vás, že je to jen nějaký příšerný blud. Samozřejmě není snadné zvyknout si na myšlenku, že by nás snad mohly ovládat nějaké podstaty. Je otázkou vašeho vlastního výběru, zda toto vědění přijmete. Nemusíte uvěřit. Pozorujte a sami si vyvoďte závěry.

Pravidlo kyvadla

Div ne na každém kroku se v našem světě setkáváme s přímými či nepřímými informacemi týkajícími se našich vzájemných sexuálních vztahů. V modelu transurfingu na dané téma, stejně jako na mnohá další, nahlížíme z poněkud neobvyklého úhlu pohledu. V životě každého jedince hraje sex celkem významnou roli, ať si to dotyční přiznávají, nebo ne. Přesněji řečeno, ani ne tak sex sám, jako spíše náš vztah k němu. Není důležité, vede-li člověk sexuální život nebo ne - v jeho myšlenkách čas od času dojde ke vzplanutí, jež nějaký vztah vyjadřuje.

Zcela neutrální pozici v tomto případě zaujmout nelze přirozená povaha se tak či onak přihlásí. U jednoho se vztah projevuje v podobě nepřízně, podrážděnosti, výsměchu či odtržení, zatímco u jiného se mění v záměr. Jestliže se ovšem záměr neuskuteční nebo se realizuje neúspěšně, v psychice se začnou tvořit všelijaké komplexy neboli použijí-li termín transurfingu - negativní diapositivy.

Lze předpokládat, že otázky sexu se do jisté míry týkají všech nebo alespoň převážné většiny. Mnozí pak v této oblasti trpí nějakými komplexy. Nermalou roli zde sehrávají kyvadla, neboť se vám všemožně snaží vnutit, že nejste dokonalí, a zahltní vás problémy. Následně skutečně uvěříte, že přece jistě potíže máte. Nedokážete si představit, že nejste jediní, kdo tomu věří.

Pokud se domníváte, že vám v intimním životě všechno neklape úplně dokonale, zatímco ostatní jsou absolutně v pohodě, hluboce se mýlíte. Je to iluze, již s pomocí prostředků hromadné komunikace vytvořila kyvadla. Všimněte si, že kdekoli se hovoří na téma sex, tam předvádějí jedince, u nichž jako by vše odpovídalo normě.

I kdybychom zaplnili celý stadion a následně z něj poslali pryč všechny, u nichž něco není úplně v pořádku, více

lidí než prstů na rukou by tam nezůstalo. Zkuste si představit, že stojíte uprostřed ohromného narvaného stadionu, který náhle zpustne, a vy se rozhlížíte a vyhlížíte zbývající normální lidi. Tak to je ono měřítko.

Dokonce i když se vám přátelé chlubí svými úspěchy a nezveličují, můžete si být jisti, že také mají nějaké potíže, jež pečlivě skrývají nejen před svým okolím, ale i sami před sebou.

Nebudu připomínat Freuda. Stěží si mohl představit, jakých rozměrů dosáhne sexománie v naší době. Jen vám navrhuji, abyste se zeptali, proč se kolem tak prosté funkce, ideálně vyladěné přírodou, točí tolik problémů?

Odpověď na otázku nalezneme na zcela nečekané rovině, jistým způsobem spjaté s jevy jako *flash mob*. Nevíte-li, o co jde, vysvětlím vám to.

Představte si zalidněnou ulici nebo náměstí ve slunečný den. Vše probíhá jako obvykle. Vtom zničehonic vytahuje několik desítek či stovek lidí deštníky, roztahuje je a z celého jejich vzezření lze usuzovat, že prší. Normální chodci stojí s otevřenými ústy, kdežto lidé deště se z hloubi duše radují.

Takovou grandiózní legraci lze zorganizovat docela snadno. Skupina lidí, dokonce se ani nemusí navzájem znát, se mezi sebou po internetu domluví, že v určitý čas na stanoveném místě po signálu uskuteční nějakou nesmyslnou akci.

Co se během akce děje? Jak víte, jakmile začíná skupina lidí uvažovat stejně, formuje se kyvadlo. Bleskově shromážděná skupina vybízí: „Sledujte nás - máme deštníky!“ Kolemjdoucí stojí v rozpacích s ústy dokořán: „Co se jim stalo?“ Stejnorodé myšlenkové vyzářování skupiny lidí vytváří rezonanci, jejíž energii kyvadlo pohlcuje.

Bleskové kyvadlo je maximálně pomíjivé - vzplane a pohasne, a tak nikomu neublíží. Nicméně jsme si díky němu na uvedeném neškodném příkladu ukázali, jak se rodí a jak fungují dlouhodobější a destruktivní kyvadla.

Chcete-li nakázat lidem, aby vyzařovali energii ve stejném směru, co je potřeba? Rozhodně musíte definovat šablonu chování a myšlení - stanovit pravidlo. Pravidla samozřejmě nevytvářejí kyvadla, nýbrž lidé. Kyvadla totiž nedokážou realizovat vědomý záměr: vznikají spontánně, avšak jejich původcem je vytvořené pravidlo. Pravidlo kyvadla je to nejhorší a nejškodlivější ze všeho, co kdy lidstvo vynalezlo. Káže: „Dělej věci stejně jako já.“

Veškeré šablony chování a myšlení se obecně omezují na pravidlo kyvadla. Pozorujte své okolí a povšimnete si, že funguje skoro vždy. Ovšem pokaždé škodit nemusí, a to když se jedná o bleskové kyvadlo, jako například vlna fanoušků na stadionu, která se rozhoupe.

V koncertním sále zase kyvadlo ze všech sil hltá energii diváků. Tím opět nikomu neškodí, zato si všimněte, jak se často chovají umělci. Co jim síly stačí, usilují o to, aby publikum rozkmitali pravidlem kyvadla: „Výš! Ruce ještě výš! A teď všichni dohromady!“ Fanoušci poslušně tleskají do dlaní a ona energie, pro jednoho člověka nepatrná, se slévá v rezonanci, jež konstruuje neviditelné monstrum vznášející se nad sálem.

Kdyby energie nebyla pohlcována, umělec by doslova vylétl do vzduchu. Jemu však případnou jen nepatrné drobky, valnou většinu spolyká kyvadlo. Monstrum žije do té doby, dokud lidé naplňují jeho pravidlo: „Dělej vše jako já!“

A co z toho? Nic strašného se přece nestalo! Blesková kyvadla jsou skutečně neškodná. Jaký vztah že zaujímají k sexu? Neuhodli byste.

Než jsme přehodili výhybku na flash mob, nakousli jsme téma sexu. Co je spojuje? Určitě jste si domysleli, že to, co mají společné, musí být nějak spjato s energií. A opravdu - v době, kdy se věnujete sexu, formuje se bleskové kyvadlo a pohlcuje energii rezonance. Již v dávných dobách lidé tušili a konečně i věděli o přítomnosti jisté podstaty, která se vznáší nad scénou dění.

Ona podstata, již v rámci modelu transurfingu nazýváme bleskovým kyvadlem, se u různých národů obvykle shoduje s emocionálně zbarvenými podobami. Například satana, který se baví. Někteří stoupenci okultních praktik jsou pevně přesvědčeni, že během pohlavního aktu je vyzařována energie, jež přitahuje rozličné představitele jemnohmotného světa, kteří se následně slétají a pořádají vlastní ďábelské orgie.

Ať říká kdokoli kdekoli cokoli, ničím se nemusíte znepokojovat, jelikož bleskové kyvadlo vám ublížit nemůže. Pouze se živí energií, kterou beztak plýtváte. Nic víc. Přesto jsme nehovořili o tom nejdůležitějším, co spojuje sex v jeho současné podobě s kyvadlem, tím je pravidlo kyvadla: „Dělej jako já!“

S rozvojem technických prostředků masové komunikace vstoupilo pravidlo kyvadla do nerozděleného panství. A tak psychika člověka je na každém kroku vystavována nenápadnému, nicméně vcelku účinnému zpracování za aktuálního zavádění šablon chování a myšlení. Chtěl bych se vyvarovat použití výrazu příživnictví, jenže právě k němu v podstatě vše směřuje.

Současný informační a zábavní průmysl je vystaven na jednoduchém principu: dívej se, jak se konkrétní věci zhostili jiní, kteří dosáhli úspěchu, a následuj je, ber si z nich příklad. Jediné, co se vám snaží demonstrovat, je etalon úspěchu. Domnívám se, že to sami velmi dobře chápete. Pravděpodobně jste se však dosud nezamýšleli nad tím, jak obrovský vliv tato propaganda - jednou zjevná, ovšem častěji nenápadná - vykazuje.

Veškeré výše uvedené záležitosti se nakonec dotýkají všeho, co se pojí s intimními vztahy. Velmi důrazně nám stále někdo odůvodňuje, podle kterých stereotypů se musí žít. Veškerá média na toto téma prezentují vztahy, jež - jak bychom si měli vyložit - odpovídají standardům.

Hlavně si nemyslete, že zde hovořím o nějakém spiknutí nebo záměrné propagandě. Ve skutečnosti si nikdo

nevytyčí cíl, že zavede jisté šablony. Vše přichází samo sebou. V člověku totiž neustále hlodají pochybnosti: jedním správně? Vždy potřebujeme mít nějaké srovnání, protože úspěch je věcí relativní. Proto když vidíme cizí úspěch, přirozeně tíhneme k tomu, abychom jeho původce považovali za vzor.

Intimní vztahy a zejména sex se v zásadě pohybují v těsném a uzamčeném kruhu, a tudíž potřeba potvrdit si, že u nás je všechno v pořádku, narůstá. Jestliže člověk aktuálně nemá partnera, a ještě spíše v případě, že ho neměl ještě nikdy, pak zkrátka začíná až křečovitě hledat nějaký vzor. Prostředky masové komunikace tuto potřebu nakonec uspokojují, poněvadž prezentují širokou škálu, z níž ho lze vybírat.

Takto se formují obecně přijímané stereotypy, jak to má člověk dělat, jakou image je třeba zvolit a podobně. Například on musí být tvrdý boss, zatímco ona žhavá a sexy. Pozorujte je a všechno dělejte jako oni. Nevčleňte-li se do jimi stanovených standardů, zřejmě je s vámi něco v nepořádku.

Totální následky destruktivnosti onoho pravidla si dokážeme představit jen stěží. Určitě vás již napadlo, že problém neoprávněně zveličuji, když tvrdím, že ze všech lidských vynálezů je pravidlo kyvadla tím nejhorším a nejškodlivějším. Vůbec ne. Naopak se ještě vyjadřuji zdrženlivě.

Počet párů, které se rozcházejí, je ohromný. Počet rodin, jež byly šťastné, a přesto se neudržely, je zřejmě ještě převyšuje. Rozhodující příčinu neshod nakonec nacházejí v sexu. Ostatními důvody buď maskují následky intimní nespokojenosti, nebo jsou to jen výmluvy těch, kteří si navzájem nechtějí přiznat pravou příčinu.

Nespokojenost pramení z toho, že se dva lidé řídí pravidlem kyvadla. Oba vědí, že v souladu s normami musí věci vykonávat určitým způsobem, a pravidlo kyvadla nařizuje: „Dělej jako já!“ Přeloženo: změň se. Takže dotyční se pak snaží přizpůsobit stanoveným standardům, jenže nakonec se dostavuje duševní prázdnota a nespokojenost.

Jestliže někdo zakouší jisté potíže v oblasti sexu, určitě se dopouští jedné chyby: hraje nějakou roli. Je to velmi jednoduché. Z bezpočtu vzorů vybere jeden, který se nejvíce zamlouvá jemu, a druhý zvolí pro svého partnera. Posléze vybranou roli přijímá a začínají interpretovat, přičemž od partnera očekává odpovídající projekci. Pozoruhodné přitom je, že ji sehrává jakoby dle zásady transurfingu - s odstupem, jakožto hrající divák, protože sebe i partnera neustále se vzorem srovnává: probíhá vše správně?

Tato cesta ovšem nevede nikam, poněvadž povaha sexu vyžaduje uvolnění, svobodu a sebeodevzdání. Sex zosobňuje jediný případ, kdy se do hry musíte pohroužit po hlavě, zato beze všech rolí. Normální a přirozený sex je hra podle pravidel, jež stanovujete sami bez ohledu na to, jak to dělají ostatní a jak se to „má“.

Někoho může ještě zmást nesprávné směšování různých pojmů: láska a sex. Člověka až pobuřuje, když slyší ono pokrytecké - pojďme se věnovat lásce. Není snazší nazývat věci pravými jmény? Sex není láska a lásku nezaměňujte se sexem. Ale cožpak nejsou slučitelné? To bezesporu jsou, jen ještě jednou opakují: lásku nespojíte se sexem a sex není láska.

Obě záležitosti lze jak směšovat, tak striktně oddělovat. Bohužel nám pravidlo kyvadla brání v tom, abychom to dělali přirozeně. Nemýlím se, jestliže tvrdím, že veškeré neúspěchy v oblasti sexuálního styku se váží k tomu, jak se lidé řídí pravidlem kyvadla a snaží se nepřirozeně směšovat lásku se sexem. Vyprodukuje pak nesmyslný hybrid.

Pokud však na pravidla a normy zapomenete, vše se náhle zjednoduší. Představte si stupnici označenou uprostřed nulou, přičemž zleva se řadí dílky lásky a zprava agrese. Jestliže se střelka naklání vlevo, bude to láska, vychyluje-li se vpravo, jde o sex. Ať se vám to líbí nebo ne, sex - ať děláte, co děláte - obnáší spíše agresi než něžnosti.

Jenže když se v nás tyto ďábelské instinkty probudí, většinou se ostýcháme nebo se polekáme. Domníváme se totiž, že je to cosi proti přirozenosti. A skutečně, jestliže se potkají dva obyčejní lidé, zpočátku se chovají zcela normálně, avšak vzápětí jim v oku zablýskne jakási dravá jiskra a oni začnou podnikat věci, jež nijak neodpovídají... neodpovídají čemu?

Tady vstupuje na scénu pravidlo kyvadla. Na jednu stranu existuje jistý obecně přijatý rámec slušného chování, který se úplně nehodí narušovat. Na druhou stranu pokud se v něm pohybuje, nemůžete mít ze sexu žádné potěšení. A člověk by chtěl obojí.

Lidé začínají svou roli hrát proto, aby se přizpůsobili standardu. Obávají se, že se v nich probudí zvířecí instinkty, a tak sex usměrňují všelijakými ustanoveními a podle jejich názoru nevyhnutelnými rituály. Postupně dochází k jisté ztuhlosti - potřebovali byste povolit opratě, jenže to pravidlo kyvadla nedovoluje. Jestliže naopak střelka zabíhá daleko na stranu agrese, jako by se dotýčný musel utvrzovat: „Miluješ mě?“

Na scéně tak neustále vystupují dva hrající diváci, kteří jako loutky visí na provázcích kontroly, na něž se sami zavěsili. Co dělají? Ze všech sil se snaží přetáhnout střelku na jednu nebo druhou stranu. A přitom se pouze potřebují odpoutat od pravidla kyvadla a střelku uvolnit tak, aby se pohybovala volně, v korelaci s pocity duše, a nikoli s idejemi rozumu.

Můžete namítnout, že v tom případě to ale nebude trvat dlouho a klesneme na úroveň zvířat. Jenže to se znovu projevuje pravidlo kyvadla. Kdo vytyčil hranice, kde končí lidskost a začíná zvířecí? Ono dokonce ani nejde o nějaké hranice, nýbrž o to, že si musíte pravidla vytvářet sami pro sebe a nesmíte se řídit cizími. Jako člověk máte právo na vlastní kritéria lidskosti a slušného chování.

Doufám, že chápete, že o zmíněných záležitostech píší kvůli lidem, jež nějaké potíže se sexem trápí, zejména pro

ty, kteří se mají rádi. Chcete-li problémy odstranit, musíte vědomě uvolnit střelku, a stejně tak se i vědomě vzdát kontroly nad dodržováním pravidla kyvadla.

Jedna kategorie lidí při sexu vůbec žádné potíže nezažije. Spousta problémů se samozřejmě vytratí, pokud věci nazýváme pravými jmény, nemícháme pojmy, jasně si uvědomujeme, co chceme získat, a především o tom upřímně hovoříme s partnerem. Jestliže se otevřete, život se náhle zjednoduší. Můžete si být jisti, že váš partner má skrytých přání také až nad hlavu. Mohou proto nastat situace, kdy jeden požaduje něco, na co druhý nehodlá přistoupit. Co lze v takovém případě podniknout?

Zprv je nutné mít neustále na mysli první princip teorie vějíře: vzdejte se záměru získat, vyměňte jej za záměr dát a obdržíte to, čeho jste se zřekli. Tento úžasný princip funguje spolehlivě, a přitom mnohdy ani nelze pochopit jak.

Zadruhé je rovněž nezbytné, abyste se zcela vzdali pravidla kyvadla a vyměnili je za pravidlo transurfingu. Toto pravidlo žádá, abyste si dopřáli být sami sebou a toto umožnili i ostatním.

Jistě chápete, že uspokojení ze sexuálních vztahů se vám dostane jedině tehdy, budete-li se cítit volně, svobodně. Což se vám nepodaří, pokud hromadíte nadbytečné potenciály komplexů, například mluvím o komplexu méněcennosti. Ať si vynaleznete jakýkoli způsob, jímž se budete v tomto rozpoložení o uvolnění pokoušet, rovnovážné síly vám to nedovolí.

Lví podíl na vznikajícím napětí není pouze důsledkem nadbytečných potenciálů, nýbrž spíše výsledkem vztahů závislosti. Lidé totiž mají nejčastěji vnitřní záměr nasměrován na to, aby dostávali, a nikoli dávali. Navíc na partnera většinou aplikují projekci v souladu s očekáváním souvisejícím s jednotlivými rolemi. Vůbec se nám nechce, abychom si navzájem dopřáli být sami sebou.

Jak víte, vztahy závislosti plodí polarizaci, jež vyvolává působení rovnovážných sil, které nakonec vše zničí. Pravi-

dlo transurfingu dokáže polarizaci zformovanou na základě vztahů závislosti mnohonásobně snížit. Proto dokonce i v případě, že se vám nepodaří úplně se zbavit komplexů, postačí řídit se jím, protože napětí se jakoby náhle očividně vybiže. Jestliže si dopřejete být sami sebou, znamená to, že přijmete sebe sama se všemi nedokonalostmi, o nichž víte. Pokud i ostatním umožníte, aby byli sami sebou, znamená to, že z nich sejmete projekci vlastních očekávání. Situace, kde si jeden přeje něco, na co druhý odmítá přistoupit, se nakonec jaksi nevyzpytatelně vyřeší sama od sebe.

Opakuji, že se pouze musíte zříci pravidla kyvadla, vyměnit je za pravidlo transurfingu a záměr nasměrovat tak, aby byl v souladu s prvním principem teorie vějíře. Pokud to zvládnete oba, už nikdy nebudete mít problémy. Podrobné úvahy o tom, proč to tak funguje, přenechám psychologům. Zkrátka to funguje a hotovo.

Na co však kyvadlo vůbec potřebuje nějaké pravidlo? V případě bleskových kyvadel je to pochopitelné, poněvadž ta se živí energií rezonance, a proto vyžadují synchronní jednání. A čím se sytí ostatní, dlouhodobá kyvadla, pro něž není úplně nejnnutnější, aby se jejich přívrženci chovali jako jeden?

Pravidlo kyvadla určuje především normy chování a myšlení, tedy standardy normálnosti. Lidé nechápou, že mu předkládají jenom náhražku, falzifikát úspěchu. Cizí úspěch přece nelze použít jako příklad či vzor hodný napodobování; skutečný úspěch potkává pouze ty, kdo se odvážili pravidlo narušit a vykročili svou vlastní cestou.

Jestliže člověk sleduje cizí stopy, bude odsouzen navždy se hnát za zapadajícím sluncem. Normy úspěchu nejsou nic víc než vžitě šablony, jenže dotyčný neví nebo vědět nechce, že pravidlo kyvadla jej chytilo do pavučiny iluzí. Iluze bývají často sladší a příjemnější než neznámá realita. Když jedinec stane tváří v tvář faktu, že nezapadá do stanovených norem, bývá často frustrován. Ovládá ho

strach z porážky, cítí svou méněcennost, připadá si v nepřátelském světě osaměle.

Jak to lze napravit? Například se dotyčný může zcela odtrhnout - obklopit se stěnou nepřátelství vůči nedosažitelným vzorům. Anebo se může za svým vzorem neustále plahočit. V tom případě se ovšem řídí pravidlem kyvadla, jelikož se pokouší sám sebe změnit, a duši tak zahání do pouzdra podmíněnosti. Pomůže si tím pouze k větší nespokojenosti, jež vyústí v další potřebu změnit se.

Jakmile se člověk pustí do pronásledování nějakého vzoru, vyzařuje energii nelibosti a rozčarování. Jako oslík krácející v kruhu následuje zavěšenou mrkvičku na provázku, aniž by ji někdy doběhl. Jeho energií se živí destruktivní kyvadla, která mu vzory cizího úspěchu předkládají.

Navíc i stěna, která ho izoluje od ostatního dění, vyžaduje nemalé výdaje energie. Ochranné pole lze kolem sebe udržovat jen s velkým vypětím sil, neboť všude a na každém kroku nám něco stanovuje pravidla a v naší moci není dodržet je.

Přesto cesta ven z tohoto labyrintu existuje. Musíte se odpoutat od pravidla kyvadla a jít svou cestou. Kdo to udělá, získá pozoruhodnou vlastnost a pocítí, jak se z ní až tají dech - jde o vnitřní svobodu. I takoví lidé existují. Podívejme se například na dopis čtenářky, která stojí asi dva krůčky od této svobody.

„Je mi skoro třicet a ještě nikdy jsem neměla muže. Odborníci říkají, že je to závažná abnormalita. Ale já nedokážu pochopit proč. Vždy jsem věřila, že nikde není dáno, že se člověk musí do pětadvaceti let s někým vyspat, a také že by snad panenství bylo důvodem k morálnímu pranýřování. Jsem atraktivní a příležitostí navázat intimní vztah jsem měla spoustu. Jenže - mně se nechce. Nikoli fyziologicky, tady je vše v pořádku, jen jsem zkrátka dosud nenarazila na muže, s nímž bych se toužila milovat. Poslední dobou se stále častěji přistihuji při pocitu, že to na mě padá. Protože

všichni se oddávají tělesné lásce, kdežto já nikoli. To se všeobecně schvaluje a já se onomu pravidlu vymykám... Nikdy jsem nebyla otrokyní společenských konvencí, ale právě to mě nyní začíná zlobit. Někdy si prostě připadám jako morální mrzáček. I když sama skutečnost mé jedinečnosti nemá vliv na mé sebehodnocení - do intimního vztahu vědomě nechci vstupovat, aniž by mě to k danému člověku přitahovalo. Pokud můj případ přece jen představuje nějakou odchylku, o jakou poruchu se jedná?"

Zmínil jsem dva krůčky, a to proto, že jistý strach z toho nebýt jako všichni tu určitě vyčteme. Nicméně vnitřní síla a nezávislost z dopisu také dýchá, a to není málo. Ale co je nejdůležitější, že se samozřejmě nejedná o žádnou odchylku. Pouze se pisatelka nesmí bát pocitu, že není stejná jako všichni ostatní, ale musí z toho mít potěšení. A samozřejmě nesmí situaci lámat přes koleno. Možná by stálo za to snížit laťku požadavků a mít menší nároky.

Jestliže budeme naslouchat informacím, jež se na nás odevšad hrnou, klidně se můžeme domnívat, že všichni o provozování sexu jenom mluví. Opravdu je to jen iluze. Zdaleka ne všichni vedou aktivní sexuální život, mnozí dokonce ani nemají partnera. Jenže strach z osamělosti a z toho, že se ukáže, že se od ostatních nějak liší, nás nutí v tuto iluzi uvěřit.

Vezměme si například Paříž s jejím duchem svobody a nenucenosti. Vysloužila si pověst města osamělých srdcí- Každý den od nejranějšího úsvitu lidé vybíhají na ulici a vyhledávají kavárny. Proč to dělají, když si šálek kávy mohou vypít doma? Protože z domu je vyhání samota.

Až by se mohlo zdát, že kyvadla lidské pokolení podrobují svému pravidlu záměrně. Skutečně si je podrobují, ovšem pravidlo nestanovují kyvadla. Ona díky němu existují! Vždy se zrodí jen díky pravidlu a kvůli němu také začínají odvádět svou černou práci. Nejzákeřnější destruktivnost kyvadel shledávám v tom, že člověka odvádějí daleko² cesty, na níž by mohl dosáhnout trvalého štěstí.

Představte si přelidněnou ulici, kde si každý hledí svého. Náhle se objeví lidé v černém, všechny ostatní zaženou do nějakého útvaru a nařídí jim pochodovat. Pokud se někdo pokusí vybočit, hrubě ho osočí: „Stůj! Kam lezeš? Zařaď se!“

Film, jako byl *Matrix*, se neobjevil náhodou. Fantastika má tendenci se časem realizovat ve skutečnost. Navíc se tato tendence zintenzivňuje - všimněte si, že prodlení mezi fantastikou a skutečnou realizací se stále zkracuje. Lidé samozřejmě dosud nesedí ve vakuových baňkách s připevněnými přísavkami, ale někde velmi blízko se odehrávají analogické procesy.

Zmíněný útvar na ulici každému jako taková realita připadá. Ve skutečnosti ovšem neobnáší vůbec žádnou nevyhnutelnost - to je iluze. Aktuální realitu je třeba hledat v tom, že z davu lze kdykoli vystoupit a dát se vlastní cestou. Jenom není tak snadné si toto uvědomit. Člověk si natolik navykl žít se svými iluzemi, že se s ním musí pořádně zatrást nebo jako u Carla Castanedy posunout úhel pohledu tak, aby pochopil, co je realita a co iluze.

Například invalidé příliš na výběr nemají. Musí buď celý život trpět a trápit se svou méněcenností, nebo mohou pravidlem kyvadla pohrdnout. Pokud pochopí, že už nemá co ztratit, vzdávají se honby za vzorem a začínají žít díky vlastnímu prospěchu.

Tělesně postižení hrající basketbal na kolečkových křeslech jsou mnohem šťastnější než zdraví výrostci, kteří se pokoušejí vyrovnat Michaelu Jordanovi. Protože jsou součástí masy, vypadají méně přirozeně než invalidé. Někdo z nich se novým Michaellem Jordanem nestane, dokud si neuvědomí, že je třeba vystoupit z řady.

Narušitelé pravidla kyvadla se stávají buď lídry, vedoucími osobnostmi, nebo odpadlíky. Jedni se vypracují a stávají se z nich hvězdy, druzí jsou vydědenci. Rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že první jsou přesvědčeni, že mají plně

právo pravidlo kyvadla narušit, kdežto ti druzí o tom pochybují.

Hvězdy se rodí samostatně, nicméně je zažehují kyvadla. Jestliže někdo z útvaru vystoupí, vytváří nový vzor úspěchu. Kyvadla individuality nestrpí, a proto spatří-li vycházející hvězdu, nezbývá jim, než ji prohlásit za svého favorita. V tu chvíli se definuje nové pravidlo, uskupení se rozšiřuje, vyvíjí a začíná kráčet za novou hvězdou. Chápete, co se děje?

Chystá-li se však člověk z útvaru vystoupit, musí vědět, jak na to. Pokud budete s muži v černém bojovat, zákonitě prohrajete. V bitvě s kyvadly budete poraženi vždy.

Tajemství k úspěchu hledejte v tom, že z útvaru je nutno vystoupit bez boje. Zkrátka vystupte a se spokojeným úsměvem na tváři zamávejte mužům v černém na rozloučenou. Vydejte se svou cestou. Oni div že nevyletí z kůže, aby vás zahnali zpět, ovšem zřeknete-li se boje s nimi, nezmohou vůbec nic.

Tuto prostou pravdu však pochopíte teprve tehdy, až od základu přehodnotíte svůj světonázor. V našem světě je spousta věcí postavena na hlavu. Transurfing v tomto smyslu vrací vše zpátky na své místo a lidem pomáhá zřící se pravidla kyvadla.

Je však také pravda, že někdo nesnese dokonce ani myšlenku, že by měl být vtěsnán do nějakého vzorce. Ti, kdo se snad raději ani probudit nechtějí, transurfing nepotřebují. Všichni dostáváme to, co si vybíráme. Iluzi si lze také zvolit a každý, komu se to tak líbí nejvíc, na ni má právo.

Nikomu přece nic nevnucuji ani nehodlám své názory obhajovat. Sami si je můžete ověřit a získat vlastní zkušenosti. Pouze procházím a snažím se vás upozornit na to, že nějaký transurfing reality existuje. A když vy na to odpovíte: „A co má jako být?“ Tak já vás do ničeho nutit nebudu ani vás nebudu přesvědčovat, že toto je ta jediná správná cesta, prostě půjdu jiným směrem než vy. A o tom to je.

Stabilizace struktury

V souladu se svým zákonem dělá kyvadlo vše pro to, aby navýšilo energii vznikajícího konfliktu. Bez přestání se vedou nějaké války, z nichž kyvadla čerpají energii. Přitom všechny spory vznikají zpravidla mezi dvěma či několika strukturami bojujícími proti sobě. Takových příkladů lze jmenovat nespočet - války, revoluce, konkurence a další druhy soupeření.

Charakteristickou vlastností každého kyvadla však vedle agresivity vůči protivníkům je i úsilí ochránit a umocnit strukturu, díky níž vlastně existuje.

Energeticko-informační podstata se vytváří a rozvíjí zároveň s objevením uspořádané struktury, již vytvářejí zástupci živé přírody.

Kyvadlo absolutně závisí na odolnosti vznikající struktury, a proto pro její stabilizaci učiní vše. Tak zní druhý zákon kyvadla.

Pro ilustraci si uveďme jednoduchý příklad - představme si hejno ryb. Hejno se chová jako jednotný organizmus. Jestliže rybky z jedné strany vyplašíte, všechny se synchronně otočí a odplavou. Kde se bere ona synchronnost?

Budeme-li předpokládat, že každá rybka reaguje na pohyby souseda, pak se rozruch musí předávat řetězovou reakcí. Ovšem ať by se signál předával seberychleji, muselo by někde nastat zpoždění. A v tom je ten háček - žádné totiž nepřichází. Hejno může dosahovat i větších rozměrů, a přesto se na věci nic nezmění - stále lze pozorovat původní synchronii.

Ptáci se chovají podobně. Pokud jste někdy pozorovali velké hejno rychlých malých ptáčků, museli jste si všimnout, že ze strany do strany létají mimořádně sladěně.

Nepodílí se na tom nějaký jiný mechanismus, kupříkladu telepatický kontakt? Ale i tomu lze uvěřit jen stěží.

Jestliže ve vodní nádrži, kde neplave žádné hejno, vyplašíte jednu rybkou, pak se jiná, jež se nachází jen metr od ní, bude chovat docela klidně. Takže ani telepatická souvislost neuspěla. Impulz se předává pouze v hejnu, které zřejmě představuje nejjednodušší strukturu. Není však také možné, že by se signál vůbec nepředával?

Vezměme si například strukturu vyšší úrovně - mraveniště. Věda dosud nedokáže nabídnout přesvědčivé vysvětlení jeho fungování. Mraveniště je totiž pozoruhodné proto, že tam panuje přesné dělení povinností, avšak bez hierarchie. Proč všichni hmyz jedná sladě jakoby v organizaci s centrálním řízením?

Mravenci mezi sebou komunikují pomocí vylučovaných vonných látek - feromonů. Pachové cestičky jim umožňují nacházet cestu domů i k potravě. Jak se ale informace šíří současně mezi všemi členy kolonie? O žádných vyšších formách informační výměny mezi mravenci nelze hovořit. Proč by jinak museli využívat tak primitivní soubor dat, jakými jsou pachy?

Co tedy jednotlivé členy stmeluje do organizované kolonie? Kyvadlo. Zároveň se vznikem a rozvojem struktury se formuje energeticko-informační podstata, jež přijímá funkci řízení a stabilizace dané struktury. Mezi kyvadlem a prvky struktury existují přímé a zpětné vazby. Kyvadlo pracuje na úkor energie svých přívrženců a jejich jednání synchronizuje tím, že je sjednocuje do organizovaného společenství.

Mohlo by se zdát, že struktura se nějakým způsobem organizuje sama, jenže tak to není. O vlastní organizaci lze hovořit pouze v neživé přírodě, kde v roli řídicího elementu vystupují zákony fyziky. Molekuly kapaliny se například v procesu krystalizace řadí do mřížky, jejíž uspořádání je dáno tvarem molekul a silami jejich vzájemného působení.

Mají-li se do struktury sjednotit živé organizmy, je nutná přítomnost vnějšího organizujícího faktoru. Tím je prá-

vě kyvadlo, ač dosud není známo, jak to dělá. Evidentně mezi ním a živým organismem funguje určitá energeticko-informační výměna.

Ke každé struktuře, která sjednocuje živé organizmy, patří jakožto řídicí nadstavba nějaké kyvadlo. Avšak vzhledem k tomu, že kyvadlo nedisponuje vědomým záměrem, nelze říci, že by se strukturou nakládalo rozumně. Vědomí energeticko-informační podstaty se podobá algoritmu. Kyvadlo neuskutečňuje to, co si usmyslí, jako to dělají rozumní tvorové - ono řídí strukturu přibližně tak, jako program koordinuje činnost automatického zařízení.

Nakolik automaticky působí prvky struktury, záleží na stupni jejich uvědomění. Čím primitivnější je živý organismus, tím menší představy má o svých motivech a jednání. Pokud tvor žije izolovaně, jeho jednání je určováno vnitřním programem - souborem instinktů. Ovšem jakmile se jedinci sroccují do skupin, zapojuje se vnější program - kyvadlo - a začíná chování společenství regulovat.

Agresivita světa, v němž jeden tvor druhého požívá, se rozvinula jako následek prvního zákona kyvadla. Přitom agresivita (jakožto plod kyvadel) vůbec nepředstavuje nedílnou vlastnost živé přírody. Přesvědčit bychom se o tom mohli na různých místech planety: například na Novém Zélandu prakticky nenarazíte na dravce.

Ohromné množství lidí se musí sjednocovat do skupin už jen proto, aby v nebezpečném prostředí přežili. Kyvadla nutí živé tvory, aby se stávali prvky jejich struktury podle principu: „Tak co, kuřátko, chceš žít? Tak se chovej jako já.“

Velmi často se setkávám s tendencí shromažďovat se do skupin podle zájmů, jež se vysvětluje tím, že v takových kruzích se jednotlivec lépe baví. Možná vás to překvapí, nicméně spousta lidí ve společnosti doslova trpí a má potíže. Bez ohledu na okázalou nenucenost předstíranou v rámci mezilidských vztahů jsou z celé řady vnitřních i vnějších příčin docela napjatí. Jestliže mezi sebou chtějí

osoby nastolit těsnější kontakt, instinktivně se snaží najít něco společného, co by je dokázalo nějakým způsobem sblížit. Takto se projevuje stabilizující funkce kyvadel. Jakmile jsou společníci ovlivňováni stejným kyvadlem, jsou vyladěni na tutéž vlnu a bez obtíží nacházejí společný jazyk. Proto vztahy nabývají takové lehkosti, když je možné dohromady si zakouřit, popít, posedět za slavnostním stolem, vyrazit na výlet, zahrát si a tak dále.

Nejvýraznějším příkladem druhého zákona kyvadla je bohužel zrod civilizace. Nikdy jste se nezamýšleli nad tím, proč se objevila města? Proč lidé žili stovky tisíce let ve vesnicích a usedlostech a pak náhle začali budovat velké civilizované osady? Na jakých základech je vystavěli: na řemeslech, obchodu nebo snad válce?

Nejstarší města by mohla být vrstevníky pyramid. Jedno z nich - Cárál - bylo docela nedávno objeveno v Peru. Toto ztracené město zůstalo nepovšimnuté téměř pět tisíc let. Přišlo se na ně, až když se vysvětlilo, že pahorky zvedající se uprostřed pouště bývaly kdysi pyramidami, z nichž jedna se klidně mohla svými rozměry srovnávat s egyptskými stavbami. Archeology překvapilo, že až do konce vykopávek se nepodařilo najít ani hrnčířské výrobky, ani zbraně. Tehdy tedy museli lidé využívat primitivní nářadí zhotovené z kamene, kostí a dřeva.

Zjistilo se, že obyvatelé města se zabývali pěstováním bavlny, splétali rybářské sítě a s lidmi od pobřeží je vyměňovali za ryby. Tímtež se však mohli úspěšně zabývat i jako obyvatelé vesnice. Kolem Caralu nebyl odkryt žádný ochranný val ani nic podobného, co by poukazovalo na válečnou historii. Co tedy zapříčinilo zakládání měst?

V nejstarších dobách se žilo ve vesnicích, jejichž obyvatelé se zabývali primitivními řemesly a vedli jak obchody, tak bratrovražedné války. Kvůli tomu ovšem nemuseli budovat kamenná města ani stavět pyramidy. Jako organizující faktor jim evidentně posloužila kyvadla, přesněji jejich stabilizující funkce.

Neumíme přesně vysvětlit, jak se to stalo. Pravda leží vždy někde blízko, jen ji vyhmátnout. Nejspíše se v určitý okamžik spontánně vytvářela taková síť kyvadel, od níž se odvíjel další rozvoj. Město přece v podstatě odpovídá složité hierarchii kyvadel výroby, spotřeby a směny. Pokud je tento systém, jenž sám sebe organizuje, od začátku stabilní, rozrůstá se a upevňuje. Evoluce struktury může dospět až k formování komplikované civilizace. Uvedený proces bude pokračovat tak dlouho, dokud nějaký defekt v architektuře nezpůsobí zhroucení gigantické stavby. Zatím nám však zbývá ještě dost času, ačkoli kdo ví...

Vraťme se však k našemu životu. Ve srovnání s ostatními představiteli živé přírody člověk procitl o něco více. Zdalipak si vždy uvědomuje, co dělá? Lidský rozum umí vytvářet komplikované konstrukce a mechanismy, stavět města a pozorovat okolní svět. Nicméně ve smyslu uvědomění jsme se od živočišného světa příliš nevzdálili.

Celá lidská společnost je uspořádána do složité struktury, jež se skládá ze samostatných útvarů: od rodiny až po největší korporace a státy. Stejně jako v přírodě platí, že pokud někdo žije osaměle, v zásadě sám odpovídá za své jednání. Jak známo, k osvícení se dobrali zejména ti, kdo se od společnosti distancovali. Pokud se však člověk stane prvkem nějaké struktury, z větší části spí za bdělého stavu. Což ostatně jeho rozumu nebrání, aby se zabýval vysoce vyspělou produkcí.

Běžný současný podnik bývá mnohem komplikovanější než mraveniště, avšak v podstatě obojí představuje určité struktury ovládané kyvadly. Budeme-li tudíž nahlížet na veškeré úspěchy vědecko-technického pokroku komplexně, zjistíme, že se jedná o produkty struktury, a nikoli samostatných osob. Televizor sice mohla vynalézt jediná osoba, ovšem manipulace lidí skrze televizi zplodil celý systém ovládaný kyvadlem.

Jakmile se člověk včlení do struktury jako její prvek, musí respektovat a dodržovat pravidlo kyvadla. Násled-

ně dochází k nevyhnutelnému střetu mezi osobními zájmy a podmínkami, které dotyčnému vnucuje struktura. Nejhorší scénář nastává, jestliže si postižený tuto skutečnost neuvědomuje a poslušně dře na systém a nedaří se mu zvednout hlavu, aby se rozhlédl a zamyslel se nad svým počínáním.

Můžete namítnout: „Co to je za nesmysly! Proč bych si to neuvědomoval? Naopak výborně si uvědomuji, co a proč dělám.“ Kéž by tomu tak bylo.

Co kdybychom jako výstižný příklad využili letní dětské tábory? Nestabilní psychika výrostků, kteří aktuálně nejsou pověřeni žádnými úkoly, slouží kyvadlům jako úrodná půda k prorůstání. Díky své agresivitě pak kyvadla vytvářejí prostředí, v němž soupeření jen kvete. Pokud tady někdo není jako všichni okolo, a tedy neodpovídá parametrům vznikající struktury, mohou ho ostatní vystavit posměchu, vypudit z kolektivu nebo prostě ztlouct.

Jestliže se děti do podobných podmínek dostanou, za bdění usínají tvrdým spánkem. Žijí pak jako ve snu, neuvědomují si své počínání, ať už v partě, nebo v opozici k ní. Jako uspávací zabírá tíživý pocit ze vztahu soupeření a silné pochybnosti o vlastní plnohodnotnosti a o tom, zda odpovídají normám. Pocit deprese a ostražitosti ani na minutku nepomijí, dokonce ani když dítě navenek vystupuje svěže a klidně.

Tutéž depresi hraničící s bezvýchodností člověk pociťuje za nevědomého snění, jestliže se nachází zcela v moci toho, co se právě odehrává. V agresivním prostředí se život děje podobně jako ve snu. Dravý proud okolností dotyčného unáší, a tak se postupně veškeré jeho uvědomění redukuje na to, aby se udržel na hladině a mohl se na ní ustrašeně rozhlížet.

Nevypěstoval-li si dospívající člověk vnitřní stěžeň v podobě sebedůvěry, začíná instinktivně - rozuměj nevědomě - hledat opěrný bod, s jehož pomocí by mohl situaci uchopit pevněji. Oporu mu nabídne kyvadlo, nikoli však

zadarmo, nýbrž výměnou za podrobení se pravidlům struktury.

Určitě jste si museli všimnout, že se i v jiném prostředí nikoli nepodobným letním táborům objevují takové rozpustile bujaré osobnosti, jež si - na první pohled - na sto procent věří a cítí se na daném místě jako ryba ve vodě. Až na to, že veškerá jejich nafouklá sebedůvěra se spoléhá na opěrný bod, který jim k dispozici poskytlo kyvadlo.

Představte si, že takovou oporu vlastní dva mladíci - jeden je odvázaný, druhý jako přibitý: „Hej ty! Podívej se na mě! Dělej věci jako já! Chovej se jako já! Hej ty! Co brzdiš? Nešetři trysky, odpoutej se, přidej se!“

Nikdo okolo nevidí, že ti dva se jako loutky kymácejí na udicti kyvadla. Iluze jejich síly vytváří byt' prchavý, přesto záchytný bod. Při pohledu na domnělou sebedůvěru loutek postupují ostatní podobně - a získávají opěrný bod výměnou za uctívání pravidla: „Dělej jako já.“ Tak se všichni kývají jako jeden muž bez ohledu na to, zda jsou odvázaní nebo se drží zpátky. Tímto způsobem se formuje struktura.

Základním faktem zůstává, že přívrženci kyvadla se musí jeho pravidlu podrobovat absolutně nevědomky. Hýčkají si iluzi, že přesně tak to má být. Dodržují pravidlo, a proto si mohou dělat, co se jim zachce - jenže zároveň se všichni z nich chovají stejně. Teď jsou například sprostí, nicméně nenadávají - prostě se tak baví. Ani je nenapadne, že je to vulgární. Vulgárnost je především zlovyk. Nízká třída. Jako by se člověk nemyl a chodil ve špinavém oblečení. Zatím se tak daleko nedostali, ale rozhodně tam dospějí, jakmile se objeví vhodné pravidlo.

Například na dvoře francouzského krále Ludvíka IV. bylo považováno za nepřipustné, aby se lidé myli. Sám král totiž vzhledem k patologické nepřízni k hygieně omezil očistu na omývání rukou koňakem. Jeho příklad museli následovat dvořané, a poněvadž ti mínili nepříjemný zápach těla zakrýt, vydatně se šplíchali vůněmi. V paláci násled-

kem takového konání panoval mimořádně těžký vzduch. Jelikož je ještě ke všemu trápily vši, zavedli apartní zvyk: dámy i kavalíři s sebou ustavičně nosili tyčinky, jimiž se elegantně škrábali.

Pravidlo je evidentně schopno rehabilitovat absolutně každyčický blábol. Především jde o to, aby ti, kdo se jím řídí, jednali v celé semknuté mase stejně jednotvárně jako stádo ovcí. Ten, kdo první vyřkl „ke kůlu“, se může považovat za ovčáka. Ovšem všichni ostatní jako papoušci sborově opakující tento a jemu podobné výroky se nepochybně chovají jako ovce.

Připomeňme si rybí hejno. Opravdu se člověk dostal ve svém uvědomění tak daleko?

Vlivu kyvadel nejsou vystaveni pouze teenageři, nýbrž také dospělí, a to zejména v partě. Když se například na srazu o někom či něčem družně hovoří, může člověk vzlétnout, aniž by to sám od sebe čekal, a začít vést plané řeči. Nakonec bude v rozpacích z toho, jak ho takové věci vůbec mohly napadnout, a potom se ještě dlouho bude přesvědčovat, že vše řekl správně. Parta své členy nutí, aby se chovali určitým způsobem a často nikoli sobě vlastním. Tak se kyvadlo zakořeňuje u jedinců, kteří hledají opěrný bod.

Snad by vám mohlo připadat, že v určité struktuře by člověk opravdu mohl oporu najít - copak je v tom nějaký rozdíl? Nakonec i to je řešení. Jenom musíte mít na mysli, že hodláte-li se podrobit pravidlům struktury, budete muset zapomenout na svou individualitu. Budete pak jako každý druhý, budete žít spokojeně a v bezpečí. Avšak ztratíte onen božský dar - jedinečnost duše, díky níž se uskutečňuje vše geniální.

A už vůbec se nezmiňuji o tom, že v takovém případě nelze hovořit o nějaké jednotě duše a rozumu. Osoba, která se nachází zcela v moci struktury, existuje prakticky bez uvědomění a hlas duše neslyší. Znamená to, že nikdy nenajde svou cestičku a celý život bude pouze ohýbat hřbet ve prospěch oné struktury.

Rozhodně však nehodlám tvrdit, že by se ta pravá cesta člověka nacházela za hranicemi jen tak nějakých struktur. Klidně se můžete vzdálit do hor, a tak se od světa kyvadel oddělit. Pokud však i tam bude váš život pokračovat jako nevědomé snění v bdělém stavu, na výsledku se nic nezmění.

Člověk se musí stát pánem svého osudu navzdory tomu, že zůstane ve struktuře. Může vůbec například na letním táboře získat vytožené sebevědomí, aniž by se podroboval pravidlu kyvadla, ale zároveň tak, aby se z něho ani nestal odpadlík? Může, a to jednoduše. Musí procitnout ze snu a podívat se na aktuální hru očima diváka, aniž by ovšem scénu opustil. Najednou se před ním objeví jak oblíbenci kyvadla, tak i jeho přívrženci, kteří se jeho pravidlem řídí.

Hlavně je nesmí soudit, a už vůbec jimi pohrdat. Kdyby se totiž nakonec začal stavět vůči jiným dosud spícím lidem do opozice, zakládal by vztahy závislosti. Tím by se stupňovala polarizace, a tak by se ze šťastlivce, jemuž se podařilo procitnout, nevědomky stal vyděděnec. Zapamatujte si, že se nestačí pouze zřici pravidla kyvadla - musíte je vyměnit za pravidlo transurfingu: „Dopřejte si být sami sebou a totéž dopřejte i ostatním.“

V tomto rozpoložení již budete umět najít styčné body sami v sobě. Jestliže totiž rozumíte tomu, co se kolem vás děje, máte polovinu práce hotovu. Už první poznání tohoto druhu v sobě nese naději a klidnou víru v sebe sama, poněvadž nedůvěra v sebe sama protéká a mizí ze strachu před neznámem. Pokud neznáte pravidla hry, obklopující svět vás začíná strašit a připadá vám nevráživý. Nahromaděný pocit osamocení a deprese vás následně svádí k tomu, abyste se opět pohroužili do stavu snění, a podrobili se tak pravidlu kyvadla.

Pokud již výše uvedené znáte a dokážete změnit svůj život, pak máte jedinečnou příležitost získat kontrolu nad situací.

Již v základech transurfingu jsme podrobně hovořili o tom, jak lze své rozpoložení stabilizovat. Zaprvé se musíte zbavit pocitu viny: přestaňte se ospravedlňovat a zpovídat se ze svého jednání těm, kdo měli tu opovážlivost vás soudit. Zadruhé musíte přestat chránit svou jedinečnost a dokazovat všem svou významnost. Jestliže navíc dodržujete pravidlo transurfingu, docela vám to postačí k tomu, abyste opěrný bod našli a získali sami sebe, tedy abyste začali žít v souladu se svým krédem.

Myslete však na to, že postavit se jen tak bez rozmyslu strukturu a snažit se všemi způsoby vymanit z jejího vlivu nelze. Opakuji, že od kyvadla se nemusíte osvobodit absolutně, jde o to, abyste přestali být jeho loutkou.

Jakmile procitnete, výrazně pocítíte a uvědomíte si, jak vás struktura dusila (chtěl bys žít?), když se vám snažila vnutit svá pravidla. Pak si můžete vybrat, zda se jich zřeknete, nebo se jimi budete řídit. Zvláště důležité je, abyste se rozhodovali vědomě, zatímco ostatní kolem vás budou ještě stále spát. Tím se vyznačuje strategie pána situace. Na tomto místě ocituji dopis, jenž situaci výstižně ilustruje.

„Jak je možné, že člověk odvádí svou práci kvalitně, dokonce ještě lépe, než je třeba, předkládá nové ideje, které přicházejí jakoby nazdařbůh, a přesto si toho nikdo nevšímá a díky za všechny nápady sklídí někdo jiný? Zejména v otázce povýšení na mě rychle zapomínají, jako bych nebyla v plánu, a pokud mi nabízejí funkci nepatrně vyšší, pak jedině v rámci úpravy mé funkce na jinou, takže mé místo zabírá již jiný člověk - neboli vše zůstává při starém. Nakonec jako bych byla neviditelná. Proč tomu tak je?“

Dotazuje se čtenářka, jež evidentně pracuje v nějakém administrativním systému. Každý systém představuje kyvadlo. Nejprve vzniká energeticko-informační struktura v podobě komplexu idejí a principů a následně se uskutečňuje její materiální realizace, tedy systém. Ten se začíná samostatně rozvíjet, a přitom podrobuje přívržence svým zákonům.

Své zastánce dosazují kyvadla do klíčových pozic nikoli za výrazné zásluhy, nýbrž za to, že nejlépe odpovídají systému. Byli byste naivní, kdybyste si mysleli, že na žebříčku kariéry, a zejména v mocenské hierarchii, se lidé chovají v souladu se svými nejlepšími vlastnostmi a ušlechtilými cíli. Do jisté míry tomu tak sice může být, nicméně významné vlastnosti a úspěchy nejsou nejdůležitější.

Primární kritérium nevychází z hodnocení toho, jak kvalitně člověk odvádí svou práci, nýbrž do jaké míry ji vykonává správně z pohledu systému. Kyvadlo usiluje především o stabilitu, a tudíž musíte své jednání přizpůsobit v první řadě udržení stability systému.

Chcete-li ve své kariéře vzestupovat, musíte chápat rozdíl mezi dobře a správně. Tady vše záleží na konkrétním kolektivu. Kyvadla jsou také různá.

V menších kolektivech mohou být tvořivost, samostatnost, entuziazmus a iniciativa vítány. Avšak v nějakém řídicím aparátu či velkém podniku fungují docela jiné zákony a úplně jiná etika - etika korporační, jež předpokládá pevnější stanovy, disciplínu a výkonnost. Iniciativa bývá často málem trestná, samostatnost se střetává s ostražitostí, tvořivost nehraje rozhodující roli. V takovém systému je nutné jednat nikoli lépe, nýbrž správněji.

Pokud si tedy promýšlíte, jak budete zacházet s reáliemi světa zrcadel, chovejte se uvědoměle a pružně. Všechno přece není tak složité, jak se může na první pohled zdát. Nejdůležitější je včas procitnout.

Indigoví přivandrovalci

Mezi nejzřejmější projevy nové reality patří fenomén indigových dětí, který podrobně popisují autoři Lee Carroll a Jan Touber ve stejnojmenné knize. Termín pro indigové děti zavedla jasnovidka Nancy Ann Tepp, jež se zabývala pozorováním souvislostí mezi charakterem člověka a barvou jeho aury.

Na počátku sedmdesátých let dvacátého století narazila Nancy Tepp na neobvyklý jev: na svět začaly přicházet děti nového druhu s dříve nevídanou barvou aury - indigovou (modrofialovou).

Zbývající masa lidí se indigové děti vymykají také charakterově, přičemž jejich typickou zvláštností je hyperaktivita a nedostatek koncentrace. Pokud nemají o aktuální činnost zvláštní zájem, nedokážou posedět na jednom místě. Nicméně všechny takové děti nemusejí uvedené příznaky vykazovat a naopak. Každé dítě je jiné.

Spojuje je vrozené vědomí vlastní důstojnosti a usilování o nezávislost. Indigové děti znají svou cenu a budí dojem, že jsou přesvědčeni, že si zasloužili být zde, v tomto životě. Takové jsou!

Tyto děti ohromují dospělé svou rozumností: jejich uvědomění a střízlivý pohled na svět se nerozvíjí zároveň s věkem, a navíc nemají dáno sklánět se před obecně přijímanými autoritami. Indigové děti nepřijímají konzervatismus. Pripadá jim očividné, že některé záležitosti je třeba řešit úplně jinak, přestože ostatní se ze zvyku drží obecně přijatých norem a pravidel.

Nelze je ovšem označit za snášenlivé. Z pohledu výchovy lze říci, že jsou nekontrolovatelné. Jsou mazané. V jisté míře je tento rys vlastní každé nové generaci, nicméně pokolení indigových dětí výrazným novátorstvím obzvláště vyniká.

Během tisíciletí probíhala výměna pokolení rovnoměrně, ba dokonce rytmicky. Jenže poslední dobou lze pozoro-

vat jakýsi urychlený proces obnovování pokolení - každé další se od předchozího odlišuje mnohem radikálněji. Indigové děti již zplodily vlastní potomky, kteří svými charakteristickými znaky rodiče předstihli.

Co se tedy děje? Proces revolučního obnovení lidského uvědomění se nemůže odvíjet sám od sebe bez zvláštních příčin. Jak víte, v přírodě i ve společnosti se maximálně usiluje o zachování rovnováhy. To znamená, že obnovení uvědomění musí sloužit jako protiváha nějakému jinému procesu.

O jakém procesu hovořím, není těžké uhodnout. Poslední desetiletí se paralelně s rozvojem informační a telekomunikační struktury vytvořila také silná síť kyvadel těsně obepínající celou Zemi. Přitom vědecko-technický pokrok není tím pravým důvodem, proč se kyvadla tak hojně rozšířila, na svědomí to má jeho informační složka produkující úrodnou půdu pro vznik a existenci kyvadel. Čím větší skupina přívrženců smýšlí ve stejném duchu, tím silnější moc, včetně vlády nad lidmi, propůjčuje kyvadlu.

Kdybyste chtěli získat kontrolu nad vědomím výrazného počtu osob, vůbec je nemusíte vsazovat do buněk s přísavkami jako ve slavném *Matrixu*. Plně si vystačíte s všeobjímající informační sítí, jelikož lidé sami automaticky zaujmou místa v jejich buňkách.

Co znamená člověk v informační buňce? Stává se z něj takzvaný společenský element, jehož vědomí je v zásadě podmíněno jeho postavením ve struktuře, která v podstatě připomíná matici.

Struktura nepozorovaně, zato nebezpečně přitažlivě okouzluje každého člena určitou sadou stereotypů myšlení a chování. Zasaženému člověku připadá, že jedná svobodně, z vlastní vůle i iniciativy. Ve skutečnosti ovšem o svobodě nemá ani zdání, poněvadž jeho vůle je nakonfigurována strukturou. Z vůle, jež mu nepatří, hraje člověk hru, která mu byla vnucena.

Možná jste nabyli dojmu, že každý je svobodný a může podnikat, co se mu zachce. Taková je deklarace svobody. Jenže až na to, že každý může požadovat jenom to, co odpovídá zájmům struktury. Ta nás učí chtít to, co sama potřebuje.

Právě nyní hovoříme o zpevnění vůle (tedy o záměru). Tento proces je ve své podstatě synergetický, tedy samoorganizující se, poněvadž kyvadla vědomý záměr zkrátka nemají. A tak vše probíhá samo sebou jako při vytváření krystalů ledu v procesu zamrzání. Síť kyvadel, podobně jako kolonie parazitických rostlin, omotává celou biosféru Země.

Je to hrozné? Nebo snad směšné? Jak se komu líbí. Každý si může svobodně a bezstarostně přenést všechny výše prezentované úvahy do oblasti fantastiky. Jakmile se totiž každodenní realita ukáže v neznámém světle, její tvrdý realizmus přesáhne i ty nejodvážnější fantazie.

Vraťme se však k našim dětem. Tendence upevňování vůle vyvolává zpětnou reakci, a proto se objevují děti s vrozenou touhou po nezávislosti. Je to přirozený přírodní proces. V reakci na rozrůstání sítě kyvadel se tak projevuje jednání rovnovážných sil.

Na jedné straně stojí kyvadla, jež se snaží svět uspořádat a jeho obyvatele vehnat do struktury podobné matici. Na druhé straně indigové děti uvádějí v rovnováhu nadvládu kyvadel, jako by tak plnily předem plánovanou misi. Jejich chování má narušit uspořádanost. Jsou sevřeni v rámci stereotypů a podmíněnosti a usilují o to, aby se vymanily a dostali na svobodu.

Všechny děti, a indigové zvláště, jsou nadmíru citlivé na nadbytečné potenciály. Ihned například rozpoznají jakoukoli faleš. Jestliže jim někdo pochlebuje, bez váhání si začnou dovolovat. Stačí je přechválit a začnou mít vrtochy.

Děti se pokoušejí narušit i každé uspořádání, které vyvolává polarizaci. „Nebudu spát! Nechci tu kaši! Já sám!”

Pokud se u dětí projevuje sklon k neposlušnosti a nezbednostem, nechtějí nikomu uškodit, nýbrž se prosazuje jejich přirozené přání osvobodit se od vnějšího řízení.

Připadá vám, že děti občas něco provedou naschvál? Jednají nevědomky, bez záměru. Provokativní chování neplánují ani je nemají v úmyslu - přichází přirozeně, samo sebou. Takto reagují rovnovážné síly na uspořádanost, do níž se dospělí snaží děti vměstnat.

Usilování indigových dětí o nezávislost lze pozorovat i ve vztahu k náboženství. „Nové děti mohou jen stěží přijmout současnou církev," píšou ve své knize Lee Carroll a Jan Toubert. „Indigové děti přicházejí na tento svět s vyostřeným vědomím sebeúcty a s neoblomnou důvěrou, že jsou Božími dětmi." Cožpak v takovém případě potřebují ke kontaktu s Bohem nějaké prostředníky? Sotva.

Indigové děti se řídí spíše hlasem srdce než rozumu. Dospělí žijí v domněnku, že je správné dělat vše dobře. Děti trvají na tom, že je nejdůležitější zabývat se tím, co radí duše, a dělat to s láskou; to se však většinou neshoduje s obecným názorem lidí, že je to správné.

A co když v minulosti nastala situace, že vaše děti byly vašimi rodiči? Nyní jste si vyměnili místa, a tak vás ony staré duše opět učí a předávají vám spoustu moudrých lekcí.

Rozumnost indigových dětí vyplývá z jejich vyššího uvědomění. Chápejí, co se kolem nich děje a kdo je kdo. Jestliže ohnisko pozornosti zaměříme na vlastní osobu a nikoli na vnější svět, naše uvědomění se zostřeje. A naopak jsme-li zcela zahlceni tíhou starostí, již podstrkává vnější svět, vrháme se po hlavě do bezděčné hry. Indigové děti díky svému uvědomění stojí na opačné straně než lidé s tendencí nechat se polapit do sítě kyvadel.

Zřejmou individualitou se hned po narození vyznačují všechna dítká. V raném dětství jsou nádherná a okouzlující. Tajemství jejich přitažlivosti je třeba hledat v harmonické jednotě duše a rozumu. Děti se přijímají takové, jaké jsou,

a proto se ani jejich prvotní duševní krása nekazí falešnými maskami rozumu.

Bohužel i tito úžasní tvorové postupně stárnou, až se i u nich začínají projevovat jakési nepřijemné rysy a slabé stránky. Proč? Jsou přece Božími dětmi, a proto jsou bez ohledu na bezmoc raného věku tak krásné a silné jako sám Bůh. Zprvu vládnu silou Stvořitele, jež je schopna modelovat novou realitu. Jenže jejich schopnosti se nestačí ani odhalit, natož aby se realizovaly - na scénu totiž přicházejí kyvadla a o jejich božskou sílu - jednotu duše a rozumu - je připraví.

Děti přicházejí na svět a s očima jako korálky, doširoka otevřenými, si jej důvěřivě prohlížejí. Život jim připadá mnohoslibný a plný nadějí. Na světě však velí kyvadla, která jednají podle zásady: „Rozděl a panuj.“

Kyvadla sjednocují myšlenky a úsilí lidí, čímž bourají jedinečnost a celistvost osobnosti. Oddělení rozumu od duše a jejich následné odcizení vede ke ztrátě božské krásy a síly.

Časem pak ztroskotávají menší i větší naděje. U někoho tento proces probíhá pomalu a bezbolestně, kdežto u méně šťastných se odehraje rychle a tvrdě. Pokud se podíváte do očí dětem z dětského domova, spatříte v nich dvě jakoby neslučitelné věci: naději a zoufalství. Jako by v nich ustrnula otázka: „Skutečně?“

Svět kyvadel děti neustále upozorňuje na jejich zranitelnost a nedokonalost. Tak se v jejich vědomí zrodí nejprve nedůvěra a poté strach, jenž se jim dostane hluboko pod kůži, až se stane běžným. Jenže v našem agresivním prostředí se nedá prostě polekat a utéct, tady se musí nějak přežít. Děti Boha jsou silně ovlivněny strukturou, až se nakonec stávají její součástí.

Dítka rostou a začínají se bát, aby nebyla jiná než ostatní, poněvadž ti, kteří jsou stejní, by je mohli zastínit, což se i často děje. Hledají bezpečnou partu. Jestliže se dotyčný do žádné skupiny nevmísí, může se z něj stát outsider. Tou-

to cestou děti postupně ztrácejí dary, jež jsou jim dány do vínku - nezávislost, uvědomění, intuici a individualitu.

Všechny uvedené vlastnosti patří nejčastěji indigovým dětem. Vzhledem k tomu, že struktura tyto kvality přináší smrt, ona ještě přitvrdí v procesu upevňování vůle a ještě jej znásobí. Dosud nevíme, kdo v této bitvě zvítězí, proto bychom si měli zapamatovat toto: dokud se konečné vítězství nestalo trofejí struktury, musíme sami sobě nyní, v tomto životě, vrátit část síly, již nám daroval Bůh. Transurfing nám s tím může pomoci.

A vy, milí čtenáři, nejste náhodou indigovými dětmi? I když zase tolik na tom nezáleží. V podstatě jsme všichni stejní - buď dospělé děti, nebo dětinští dospělí.

Moc energie

Jak zvláštní... Je to normální a zároveň podivné. Ušlechtilé plodiny a domácí zvířata bývaly kdysi divoké a existovaly nezávisle a přirozeně. Jenže pak člověk procítl a napadlo ho, že si je může podrobit. Právě díky uvědomění se v hierarchii vyhoupl o stupínek výš, nad zvířata a rostliny, a začal je využívat k naplňování svých potřeb, zatímco jejich život proudí v nevědomém snění. Proto bylo třeba vytvořit struktury, jež vymezovaly, kde a jak musí podmaněné rostliny růst a živočichové žít.

Zvířata i rostliny mohly mít jakékoli cíle - a ty nepochybně dosud někde existují - ovšem uspořádání struktury je svedlo k nule. Z pohledu člověka se snad cíl života jeho menších bratrů může omezovat na primitivní potřeby získávání potravy a rozmnožování se. Avšak pokud si jako vyšší tvor skutečně toto myslí, svědčí to spíše o primitivní úrovni právě jeho, rádo by dokonalého, rozumu.

Svůj cíl má doopravdy každý živý tvor. Ale proč je to tak? Kvůli čemu? Protože proces dosažení cíle představuje hybnou sílu evoluce.

K tomuto tématu se vrátíme ještě později. Nyní bychom si měli vysvětlit, že skutečného cíle, byť jakéhokoli, může živá bytost dosáhnout pouze v přirozeném prostředí, které obývá. Každá součást celé struktury přizpůsobuje cíl výhradně svým zájmům: rozvoj ochočených, tedy uspořádaných zvířat a rostlin směřuje tam, kam ukazuje člověk. Nakonec se tyto jednotlivé prvky struktury nacházejí ve snovém stavu a s konečnou platností ztrácejí představy o skutečných cílech.

Život divokých zvířat a rostlin mi připadá mnohem bohatší a smysluplnější. Vezměme si například stádo divokých jelenů. O co všechno se musejí postarat! Mají starosti s ochranou před lovcí přes otázky výchovy potomstva, vyhledávání obživy, rodinných vztahů a hierarchie včetně her, až po prosté vychutnávání života.

Život hejna slepic na farmě je mnohem fádňější. Celou řadu problémů sice farmář ze zvířat sňal tím, že jim zabezpečil střechu nad hlavou a potravu. Ovšem výměnou za to musela zvířata pánovi předat své cíle - to on nyní určuje, jak, proč a jak dlouho budou žít. Není snad pravda, že se to trochu podobá zaprodání lidské duše ďáblu?

A co tedy sám člověk? Realita je taková, že vytvářením struktury se sám stává jejím otrokem. Ztrácí sám sebe a přestává vnímat, kým je a co chce. Veškeré jeho jednání se nakonec omezuje na výrobu, prodej a nákup rozličného zboží. V čele každé struktury stojí jako mocnář nějaké kyvadlo. Pro ně zboží není důležité, nicméně struktury se díky němu rozvíjejí velmi čile. Proč?

Obchod se točí kolem základního zboží - energie. Kupujeme si přece věci kvůli pohodlí a komfortu, nemám pravdu? Vedle záležitostí příjemných se setkáváme i s jinými, jež jsou předurčeny k tomu, aby ostatním způsobovaly

nepříjemnosti. V obou případech se uvolňuje energie - pozitivní nebo negativní. A právě tu kyvadla potřebují.

Jak vidíte, výroba a obchodování s ryze materiálními předměty ještě zdaleka není vše. Prodává se a nakupuje zejména energie. Celý tento energetický trh je řízen kyvadly. Malý zlomek energie získává i člověk, ovšem valná část případně obchodním magnátům. Někdo musí slíznout smetanu.

Na trhu energie se dokonce přistupuje k uzavírání kontraktů, jež nejsou nepodobné finančním operacím. Například alkohol představuje energii v čisté podobě. Jestliže jej konzumujete, berete si energii na úvěr. Alkoholická euforie rovná se získání hypotéky, zatímco kocovina odpovídá jejímu splácení i s úroky. Poněvadž kyvadla energii nikdy nepropůjčují zdarma, vždycky na splátkách zaplatíte o něco víc.

Slabé alkoholické nápoje vyvolávají uvolnění, a tak kyvadlo spotřebovává jen malé množství energie. Tvrdý alkohol naopak vzbouří příliv energie: „Pij se, vodko! Liň se, písni!“ Proto však i kyvadlo nabízí kýženou energii za velký úrok. Zanedlouho se situace člověku vymyká z rukou a odchyluje poněkud jiným směrem: „Lij se, vodko! Pěj se, písni!“ Po každé sebevíc neutuchající euforii následuje hluboký pád. Čím intenzivněji se člověk posiluje, tím citelněji na něho doléhá následující sklíčenost.

Nastupuje kocovina, nikoli však zapříčiněná fyziologickým vyčerpáním, nýbrž způsobená kyvadlem, jež usilovně čerpá volnou energii. Dotyčný si to buď musí protrpět, nebo to znovu zapít. Stejně tak může kyvadlo dané osobě opět půjčit energii, ono nikam nespěchá. Vyúčtování je neodvratné - dříve či později nastane. Barmanovi lze bez placení pláchnout, zato před kyvadlem neutechete. Čím více se ona osoba zadlužila, tím dražší účet jí čeká.

Dlužník nacházející se v tomto stavu nabízí veškerou volnou energii kyvadlu. Přitom velmi přesně vnímá pocit sevření v oblasti srdeční čarky. Kyvadlo si stanovuje pod-

mínky a vzhledem k tomu, že vůle konzumující osoby je totéž co její volná energie, dotyčný slábne - ztrácí vůli. Což se rovná hlavní příčině alkoholizmu. Jestliže se člověk ještě napije, znovu je mu propůjčena část energie, nicméně poté nevyhnutelně následuje ještě těžší účtování. Může to dojít tak daleko, že se alkoholikovi zastaví srdce, což se i často stává. Kyvadlo ho nechá na pokoji teprve tehdy, až už si na něm nebude mít co vzít, a pokud dotyčný přežije - může to považovat za štěstí.

Úplně první kredit bývá vždy nejštědřejší a slavnostní jako dárek. Dobře víte, že i první pohár vína v životě zanechává v člověku silný dojem. Nicméně později se stává víno méně příjemným. Kyvadla vás vlákají do svých sítí a pak vás zcela pohltní, následné účtování pak probíhá tvrdě a bez slitování. Proto vás chci upozornit na to, abyste - pokud si vybíráte úvěr tohoto typu - udržovali své uvědomění na zvláště vysoké úrovni a abyste řádně zvažili svou schopnost splácet.

Opilé bezdomovce často považujeme za pokleslou spodinu, ale ono to tak vůbec být nemusí. Ti nešťastníci prostě nedokázali odhadnout své síly a včas splatit úvěr, tudíž se v dluzích potácejí třeba celý den. Zas a znova si berou čerstvou půjčku a účet je pokaždé pádnější. A přitom všechno začínalo tak vesele, za slavnostním stolem! Proces úpadku nabírá na obrátkách nenápadně, avšak neodvratně, až přeroste v lavinu. Povaha indukovaného přesunu je velmi zákeřná a v jeho nálevce se může ocitnout každý z nás.

Obecně lze říci, že vše, co je spjato s intenzivními, tedy energii pohlcujícími aktivitami, má nějakou souvislost se škodlivými vášněmi... což jsou úvěry poskytované kyvadly. Proč škodlivé? Protože kyvadla jsou sama o sobě agresivní a mají sklon navyšovat energii konfliktu. Vše, co člověku připadá atraktivní, avšak je škodlivé, dříve či později špatně skončí. Čím větší škoda se napáchá, tím více negativní energie se vylučuje. Pozitivní energie se v takovém velkém množství nikdy neuvolňuje.

Nejvíce energie lze vytěžit z lidí, kteří užívají nějaká narkotika. Krátkodobá euforie není nic ve srovnání s následující depresí. Navíc pokud běžná dávka včas nezabere, děsivá pohroma vytáhne z narkomana energii až do poslední kapky.

Existují různé druhy úvěrů s velmi nízkými úrokovými sazbami. Především mám na mysli tabák, kávu, čaj, nealkoholické nápoje, žvýkačky. Jako bych do někoho píchl jehlou: „Promiňte, ale žvýkačka je tam z jakého důvodu?“

Již jsem řekl, že při uspokojování jakékoli materiální, ale také duchovní potřeby je vylučována energie. Energie pramenící ze spokojenosti, pohodlí a podobně není nijak závažná. V každém případě platí, že chce-li člověk něco získat, shromažďuje kvůli tomu energii, a jakmile vytoužené obdrží, energii vylučuje. Žvýkání, jež má v podstatě kořeny v dávné minulosti, obohacuje náš život o další komfort. Definice povahy takového pohodlí je zcela patrná: pokud máme co jíst, je vše v pořádku, ovšem není-li co vzít do úst, je nám z toho nanic.

Nakonec pro každou vášeň platí, že pokud se dotyčný stává jejím stálým klientem, zapadá do stáda. Ohrady není třeba, neboť dokud je pozornost člověka uzamčena ve smyčce kyvadla, nikam se nehne. Jestliže přemýšlí o předmětu své vášně, vylučuje energii na rezonanční frekvenci kyvadla. Například dlužníci mají všechny myšlenky nasměrovány výhradně a pouze tak, aby získávali běžné dávky energie - úvěru. Nejsou schopni myslet na nic jiného, protože kyvadlo jim to neumožní.

To omezené schopnosti lidské psychiky způsobují také své sevření. Naše pozornost se může zachytit na jedné věci - podobně jako korouhvička, když vítr fouká na stále stejnou stranu. Zaseknutou korouhvičku pozornosti si snadno představíte, jestliže si vzpomenete, jak jste z hlavy nedokázali vypudit nějakou chytlavou melodii.

Není třeba předstírat, že by se závislost rozvíjela pouze na základě fyziologických faktorů - ty se sice také uplat-

ňují, nicméně jim zdaleka nepřísluší hlavní role. Pokud se například notoričtí kuřáci vydají na výlet ponorkou, vůbec se nepozastaví nad tím, že si tam nemají kde zakouřit. Jakmile se zajistí otvor a vydá se příkaz k potopení, myšlenky na kouření se propadají do neznáma, protože jakákoli možnost zakouřit si tu objektivně chybí. Kuřák se s touto objektivní nevyhnutelností zcela smířil a prostě o tom dále neuvažuje. Korouhvička jeho vnímání se otočila na druhou stranu. Kam se poděla fyziologická závislost? Jakmile však výlet končí, a pokud kuřák nemá v úmyslu se zlovykem skoncovat, tu si náhle vzpomíná, že by nebylo špatné zakouřit si, a tak je opět pohlcen.

Zaseknutou korouhvičku pozornosti lze demonstrovat ještě jedním jevem, a to závislostí na hraní či internetu. Celkem velká skupina lidí již zašla tak daleko, že její členové si připadají dobře jen před monitorem počítače. Jestliže někdo takové závislosti propadl, stačí, aby se od monitoru odtrhl být na pár hodin, a vtom se u něho ohlašují bolesti hlavy, páteře a prosazuje se nesnesitelný pocit diskomfortu. Jakmile se však klient vrací k monitoru, všechny symptomy se náhle ztrácejí. Žádná fyziologická potřeba zde evidentně neexistuje.

V každém případě vzniká závislost především proto, že korouhvička se chytá do smyčky kyvadla. Chceme-li se z ní vymanit, musíme svou pozornost zaměřit jiným směrem.

Je takřka nemožné, abychom se ze sevření uvolnili nějakým úsilím. Stejně jako se chytlavé melodie zbavíte teprve tehdy, až vás zaujme jiná skladba. Škodlivou vášeň zpravidla doprovází určitý scénář a výběr dekorací. Modeluje se tak charakteristické prostředí, například přestávka na kouření v pracovní době, jež sevření pozornosti podporuje. Srovnat veškeré dluhy a ze zhoubné banky odejít lze pouze jediným způsobem: musíte změnit scénář a dekorace. Není to složité, je třeba pouze přání a trocha fantazie.

Vzhledem k tomu, že každý z nás do jisté míry využívá produkty civilizace, samovolně kyvadlům neustále pře-

dáváme část své energie, i když už nás netíží žádné úroky. Kyvadla lidí doslova chovají. Celý život civilizované společnosti představuje neustálý proces spotřeby a vydání energie. Energetickou výměnu řídí kyvadla.

Ovšem vysávání energie z lidí ještě samo o sobě není tak hrozné. Největší nebezpečí struktury spočívá v tom, že do sítě se svažují všechny cesty veškerých jednotlivých prvků. Dochází až k tomu, že člen struktury dokonce ztrácí povědomí o existenci nějaké vlastní stezky. Nejenže pak začíná plnit to, co mu struktura nařizuje, ale dokonce i chce právě to, co se struktuře hodí. A nenechte se zmýlit tvrzením, že člověk je tvor rozumný a takové ztročení by nedopustil.

Již jsme si ukázali, že stupeň uvědomění člověka se nachází na velmi nízké úrovni. Struktura ho pomalu, ale jistě navádí k dalšímu snížení. Chce-li zvítězit na plné čáře, musí všechny elementy sjednotit do jediného informačního prostoru, což lze v dnešní době zařídit velmi rychle a úspěšně. Možná již dotyčnému zbývá položit jen pár cíhel, aby se definitivně zazdil.

Co lze proti tomu podniknout? Spotřebováváme-li produkty civilizace, znamená to, že nás pasou. Někteří lidé se pokoušeli od civilizace utéct a ubytovat se u nějakých komunit v přírodě. Netroufám si hodnotit, nakolik byly jejich pokusy úspěšné. Současný člověk se beztak od civilizace nemůže zcela odvrátit - není k tomu přizpůsoben. Jestliže však všechny škodlivé produkty omezíme na minimum a nahradíme je přirozenými dary přírody, jistý smysl to mít bude.

Vezměme si například založení rodinného sídla s vlastním sadem a zahradou. Zásadní výhoda takové oázy živé přírody v pustině civilizace vyplývá z toho, že normy a standardy tam stanovuje její pán, a nikoli struktura. Pokud vám není líbo hrabat se v záhonku, nemusíte. Každý musí mít možnost určovat zákony svého bytí samostatně: bude-li se mi chtít, budu asfaltovat, a budu-li mít chuť, rozproudím řádění přírody v celé její divoké ohavnosti.

Obecně lze říci, že cest se vine mnoho a každý si vybírá tu svou. Vždy budu mít na paměti příklad jedné zdivočelé kočky, s níž jsem měl čest se seznámit.

S přáteli jsme se rádi vydávali trávit čas do lesa k pořádnému táboráku, abychom si odpočali od výdobytků civilizace. Jednou se k našemu táboru přiblížil docela velký kocour, kterého zřejmě přilákaly zajímavé vůně. Podle všeho kdysi býval domácí, nicméně poté ho nějaké důvody přiměly k tomu, aby zůstal v lese, kde zdivočel. Podle velikosti usuzuji, že se tento huňatý obr celkem úspěšně živil ptáčky a myšmi. I když si mohl troufnout i na králíka. Pochoštění se nevzdával, avšak přistupoval k němu bez zvláštních ceremonií - prostě je vzal a utekl.

Od té doby jsme kocoura v lese vídali. Vousáč se hostit nechal, ale žádný vztah vytvořit nedovolil. Byl to opravdový transurfář. Poznal chuť skutečné svobody, a i když si ještě někdy připustil kontakt s civilizací, nabytou nezávislost by již za žádné blaho nevyměnil.

Přesto tvrdím, že předměty civilizace lze využívat, aniž bychom upadali do závislosti. Svobodnou osobnost ze stáda vyděruje její uvědomění. Je třeba pouze procitnout a uvědomit si, co se děje okolo. Mně se to podařilo, a proto jsem vám o tom chtěl povědět. Každý si v tom ono tajemství musí najít sám. Ale vám, milí čtenáři, to povím. Zdivočel jsem. Utekl jsem z farmy.

Deklarace záměru

Dosud jsme hovořili pouze o tom, jak se lze osvobodit od kyvadla a nepodléhat jeho vlivu. Můžeme z něj získat nějaký užitek? Obecně platí, že každý sen se nakonec realizuje pomocí kyvadel. Všichni žijeme a pracujeme v nějakých strukturách, což je fakt, před kterým se nikam neschováme. Nyní tedy půjde o to, aby nám struktura sen neodebírala, nýbrž nám jej pomohla zrealizovat.

Existují nějaké metody přímého působení na kyvadlo? Nejspíše ne. Nepodmaníme si je ani se nám nepodaří ovládat je. Nicméně využívat vlastnosti kyvadla v našem vlastním zájmu přesto lze.

Napadlo vás, proč lidé pronášejí přípitky, když sedí za stolem ve společnosti? Mají taková vyjádření nějaký praktický smysl nebo jde o čistě symbolický rituál? Ukazuje se, že vůbec nezaznívají nadarmo. Národní moudrost časem plodí zvyky, jež mohou budít dojem nesmyslných pověr. Lidé se nicméně ustanovenými pravidly nevědomky řídí, aniž by ovšem tušili, že ona pravidla fungují jako metody ovlivňování reality.

Takové alkoholické nápoje, jak jsme si ukázali výše, se rovnají energetickému úvěru. Volná energie získává vedlejší napájení a zvedá se o stupínek výše. Vzhledem k tomu, že se jedná o energii vůle, lze získat i odpovídající výsledek, a to v závislosti na tom, kam vůli nasměrujete.

Pijete-li například ze žalu, realita se propadne do ještě černější jámy. Jestliže zapíjíte radost, jistě vám přibudou i další důvody k veselí. Ovšem pokud nápoje smícháte s pocitem nespokojenosti a strachu, život se stočí tak, že se skutečně budete mít čeho bát. Tak tomu je i ve všech podobných případech.

Myšlenkové vyzářování, zesílené prudkým nárůstem energie, přesune člověka na dráhy života s odpovídajícími kvalitami. Kyvadlo, jež dotyčnému poskytuje kredit, slouží jako zesilovač energie záměru. Nicméně bez ohledu na to, jak moc se dokáže rozkmitat, nemá přístup k vnějšímu záměru, a proto není schopno materializovat sektor prostoru variant. Realita podléhá pouze živým tvorům. Takže pokud pronášíte přípitek, upevňujete směr svého záměru. Chápejte, co se vám snažím říct?

Energie kyvadla-věřitele s sebou zpravidla přináší negativní „kvalitu“. Jestliže však člověk onu energii obdaruje dobrou vůlí, mění její polaritu. Z téhož důvodu ani přípitky nejsou pouhým prostým rituálem, nýbrž deklarací záměru.

Navzdory prospěšnému působení však v sobě přípitky skrývají jednu mrzutou vlastnost: ony se totiž obvykle pronášejí do budoucnosti. A tak se energie sice přemění na pozitivní, nicméně na realitu vliv mít nebude. Vytoužená záležitost zůstane kdesi v dáli, v nedosažitelné perspektivě. Je to zcela zákonité. Ani zrcadlo nedokáže zobrazit budoucnost - vždy odráží jenom přítomnost.

Co z toho vyplývá? Všechny přípitky je nutno pronášet v přítomném čase. Budou sice znít velmi nezvykle, avšak budou fungovat. Například neříkejme: „Ať žijeme!“ nýbrž: „Žijme nyní!“ Dalšími možnostmi mohou například být: „Máme výtečné zdraví! Jsme vítězové! Ti, kdo s námi nejsou, jsou přesto stále s námi! Těm, kdo jsou na moři, ať se daří! Naše přání se plní! Úspěch je vždy s námi!“ Taková deklarace záměru již bude přání přitahovat do dnešní reality a nebude je odkládat na věčně nepřicházející zítřek.

Ovšem spoléhat se na to, že vytoužené lze ve skutečnost snadno přeměnit pouze pomocí alkoholických nápojů, nestačí. Jako každá mince i tato má svůj rub. Čím větší úvěr si vezmete, tím vyšší procenta splácíte. Nemluvte o tom, že s narůstající úrokovou zadlužeností se uvědomění, a tedy i záměr člověka, posouvá do oblasti prostoru variant, který realitě neodpovídá. O tom, že byste podobně manipulovali s narkotiky, ani nemůže být řeči. Přetvořit negativní energii kyvadla na pozitivní není v silách jen tak kohokoli a ani to nelze udělat kdykoli.

Na tomtéž principu je založena černé magie. Zlý čaroděj vyzývá temné síly, aby jejich energii využil k posílení svého škodlivého záměru.

Nicméně stále platí, že „kupovat“ na dluh u kyvadla se nevyplácí. Jestliže to přesto děláte, nezapomínejte se řídit pravidlem: Visím-li na háčku kyvadla, musím přemýšlet pouze o dobrých věcech.

Vezměme si například kyvadlo transurfingu. Určitě vám neuškodí, zato deklarace záměru může jeho účinnost zásad-

ně zvýšit. Vždy, když se setkáte s nějakými informacemi o transurfingu, připomeňte si, že vám pomáhá dosahovat určitých cílů. Taková fixace záměru bude směřovat vektor proudění variant přesně tam, kam budete potřebovat.

S každým dalším kyvadlem, dokonce i s takovým, jež nemá s vaším životem nic společného, je záhodno postupovat stejně. Sledujete-li například nějaký televizní seriál či show, jistým způsobem dochází k výměně energie s kyvadlem. Pozorujete-li dění, máte v pohotovosti cílový diapozitiv, tedy obrázek toho, co míníte získat. V toku informací lze vždy najít nějaký záchytný bod, jenž se, byť trošičku, vztahuje k vašemu cíli. Jakmile třeba vidíte, že se hrdinové seriálu rozjíždějí v super autě, konstatujete, že se něco podobného taky chystáte koupit.

V žádném případě nesmíte v okamžiku přidělení úvěru myslet na nic zlého. Neklidné myšlenky, problémy, které vás sužují, nebo skleslost či strach - to vše se dodatečnou energií zesílí. Uveďme si několik příkladů.

Během kuřácké přestávky přemýšlejte o nadcházejícím úspěchu, jako byste jej už měli v kapse. Nebo vás reklama vybízí, abyste se nechali unášet vůní kávy. Raději se v danou dobu kochejte štěstím, jež je vždy s vámi, ať se děje, co se děje. Snad jste nezapomněli na princip koordinace záměru? Namísto toho, abyste ve chvílích, kdy kouříte nebo popíjíte kávu, marnotratně pouštěli myšlenky samospádem, deklarujte svůj záměr: „Vše probíhá prostě báječně, protože svým záměrem formuji svou realitu. A vím, jak se to dělá.“

Na stejném principu se pořádají i čajové ceremonie. Tradicí mnoha národů se staly také modlitba k Bohu před jídlem. I když však přenecháváte důležité záležitosti Bohu, nemusíte ještě zapomínat na sebe.

Budete-li se živit s láskou a pečlivostí a ještě si k tomu říkat něco jako: „Papej, papej, šikulo, ať se zotavíš!“ - můžete dosáhnout docela neuvěřitelného a nečekaného účinku. Je dost možné, že zmizí i některé nemoci. Organismus se bude zpočátku divit, ale poté se zaraduje a rozkvete jako

kvítek, o který se někdo něžně a starostlivě stará. Hlavně se musíte obsluhovat s upřímným štěstím a láskou a provázet to slovy typu: „Jestliže se nenakrmíš sám, nikdo jiný tě nenakrmí.“

Taková deklaráce má ohromnou a nepředstavitelnou sílu. Pokud jste k sobě dříve měli vztah spíše lhostejný či nehezký, pak podobný rituál brzy přinese výrazné změny. Nevěřte mi, prověřte si to.

Ve světle výše uvedeného lze dokázat, že deklaraci záměru můžeme využít při hrách s kyvadly tak zákeřnými, jakými jsou burza nebo kasino. Proč vlastně ne. Pravděpodobnost úspěchu se zvýší, pokud si v okamžiku vkladu peněz, ale také během hry budete přehrávat diapozitiv bezpodmínečné výhry. Není to snadné, avšak možné ano. Všechny myšlenky hráče se zpravidla omezují na následující formulace: „Kdybych tak vyhrál! Co když prohrají? Ne, přece musím vyhrát! Tentokrát se mi bude dařit!“

Jenže ani jedna z nich není vhodná. Všechny totiž obsahují přání nebo úvahy o tom, jak by bylo možné vyhrát, dále pak strach z neúspěchu či naděje na úspěch. Veškeré úvahy, emoce i samotnou naději na úspěch je nutno odhodit. Musí vám zůstat jen bezpodmínečné a klidné odhodlání získat výhru. „Jsem vítěz“ - takové musí být vaše prohlášení, a to bez jakýchkoli důvodů, podmínek či vykřičníků. Pokud se vám podaří dosáhnout stavu klidného a bezpodmínečného odhodlání mít, vaše šance na úspěch se prudce zvýší.

Samozřejmě to ještě není vše. V jedné a téže hře lze úspěchu dosáhnout jednou, dvakrát či třikrát. Jenže věčně to tak pokračovat nemůže, protože každý člověk zůstane člověkem a dokonale nízkou úroveň důležitosti se mu ustavičně udržet nepodaří. Libovolná hazardní hra představuje energetický kredit, který se může nepozorovaně změnit v indukovaný přesun s žalostným koncem. Vzhledem k tomu, že tyto otázky jsou podrobněji probírány v první knize o transurfingu, nebudeme se jimi nyní zabývat.

Lze říci, že existuje pouze jeden způsob, jak se vyhnout zúročení půjčky - včas hru ukončit. A nejen odejít, ale zcela se zbavit i nejmenšího pouta s kyvadlem, tedy ztlumit vyzařování myšlenek na jeho frekvenci. Jinými slovy, je zapotřebí v určitém času přeorientovat pozornost na něco jiného a na hru už si ani nevzpomenout. Před nálevkou indukovaného přesunu se můžeme zachránit pouze v případě, že se přestaneme kývat spolu s kyvadlem. Poté, co se pouto zcela přetrhne, nic nebrání tomu, abychom začali novou hru.

Obecně však platí, že hra s kyvadlem je velmi nebezpečná a nepředvídatelná, poněvadž ani jeden člověk nedisponuje takovým odhodláním, které je k tomu nutné mít. V podstatě to nelze ani považovat za hru, nýbrž za tanec se stínem.

Tanec se stíny

Kyvadlo v roli neviditelného, chladného a nelítostného stínu nemá žádný záměr. Není obdařeno duší ani rozumem, jejjichž opozice plodí pocity, elán, slabosti. Nikdy je nedokážete přehrát, jako nezvládnete předběhnout svůj stín. Klidně sleduje vaše kroky, protože ví, že se stejně nikam nedostanete. Onen stín nelze porazit bojem a hrát s ním nemá smysl. Co tedy můžeme dělat?

Je třeba se buď vzdát nebezpečné hry, nebo vymyslet nějakou vlastní, abyste se stali favoritem kyvadla - to má smysl.

Jestliže se člověk snaží vyhrát nad kyvadlem, honí se za stínem. Veškerá úsilí o vítězství a průvodní zážitky podléhají vnitřnímu záměru, jenž vždy slepě míří k tomu, co mu leží přímo před nosem, aniž by viděl něco kolem. Za účelem ukončit tuto marnou honbu je nutno zastavit se, rozhlédnout se a začít jednat samostatně. Tehdy se role změní: už se nebude hnát člověk za kyvadlem, nýbrž kyvadlo začne pozorovat člověka. Ten, kdo se zřekne úzkoprsého vnitřního záměru, stane se pánem hry - a povede stíny při tanci.

Hru můžete zahájit teprve tehdy, až si dopřejete být sami sebou. Vaše hraje formování vlastní reality dle vlastního rozmyslu. To můžete. Pouze se tohoto privilegia musíte chopit sami. Privilegia si přidělujete nebo odebíráte jen vy sami. To je třeba pochopit.

Avšak dopřejete-li si pozici lídra, ještě stále to nebude stačit. Hvězdy se rodí samostatně, nicméně je zažehují kyvadla. I kdybyste byli geniální a vytvořili byste velkolepé umělecké dílo, nikdo se o něm nedozví, pokud se k vám nepřiblíží nějaké kyvadlo. Ať by byl výtvar sebevíc ohromující, jen kvůli tomu se neproslaví. V kultuře, vědě i umění se významná díla stanou předmětem zájmu široké veřejnosti pouze v případě, že buď vznikne nové kyvadlo, nebo se to hodí starému.

Jestliže se člověk chce stát hvězdou v oblasti, v níž se pohybuje a působí, musí umět využívat vlastní kyvadla. Nikdy jste se nezamýšleli nad tím, proč díla, která měla kdysi v minulosti obrovskou popularitu, už nezažívají takový úspěch, přestože si vynikající kvality bezesporu zachovala?

Rada kulturních výtvorů s velkolepými vlastnostmi by mohla uspokojit jakékoli současné potřeby. V naší době však po takových dílech není poptávka, jelikož jejich kyvadla, jež tak zářila v minulosti, se takřka utlumila. Co je populární a módní, stanovují právě kyvadla. Proč by se jinak zničehonic začalo tolik lidí oblékat stejně?

Podívejme se na fenomén módy prostřednictvím dvou natolik grandiózních hudebních skupin, jakými byly Beatles a ABBA. Obě dosáhly celosvětového uznání nikoli proto, že by vytvořily zásadně něco novátorského nebo fenomenálního. Vše, do čeho se pouštěly, už nebylo nové. Naopak zakladatelé a průkopníci stylů disko a rock ani zdaleka takové slávy nedosáhli. Jak lze tedy vysvětlit fenomenální úspěch oněch dvou skupin?

Počátek kariéry Beatles by bylo možno vyčíslit řadou absolutních propadáků. Zpočátku se kvartet řadil mezi naprosto tuctové skupiny, jakých v té době působila až

přehršel. Ani hrát pořádně neuměli. Celá jejich profesionalita nedosahovala úrovně běžné putyky, kde vystupovali. Je sice pravda, že Beatles byli velmi talentovaní, jenže v showbiznysou tohle nestačí. Stará kyvadla vždy všelijak usilují o to, aby nováčky zaplašila.

Kolem roku 1962 už se styl skupiny vytříbil a objevují se skladby, ze kterých se brzy zblázní celý svět. Ale to bude až později, kdežto prozatím Beatles nikdo moc pozornosti nevěnuje. A přece měli své byt' nečetné, zato oddané příznivce. V tomto roce kvartet neúspěšně klepal na práh vydavatelství gramodesek, kde je všude bez výjimky odmítali. Vypadalo to, že podobná skupina nemá ani nejmenší šanci na to, aby se zvedla nad klubovou úroveň.

Hunter Davis v autorizované biografii *Beatles* píše: „A přesto jsme od začátku věřili, že se proveme a budeme první, vykládal George. Pro chvíle, kdy se nic nedařilo a nic nám nevycházelo, jsme si zavedli zvláštní rituál. John křičel: „Chlapi, kam jdeme?“ My jsme řevem odpovídali: „Nahoru, Johne, až nahoru!“ - „Na vrchol čeho?“ - „Až na samý vrchol samého vrcholu, Johnny!“

Ale k úspěchu je nepřivedla jejich cílevědomost. V roce 1963 se jim přece podařilo vydat malou gramodesku - singl, jenž navíc nečekaně obsadil první místo v hitparádě. Byl to prvotní významný úspěch, avšak nikdo v něm nespatořoval větší událost. Tisk považoval zdar singlu za vzplanutí dočasné hvězdičky a proměškal senzaci. Po této desce sice znovu nastoupilo ticho v neznámosti. Ovšem jak se ukázalo, šlo o ticho před bouří.

Půl roku nato beatlemánie lavinovitě zaplavila nejprve Anglii a poté málem celý svět. Hunter Davis píše: „Každá země se stala svědkem masové psychózy, která ještě před nedávnem každému připadala nemyslitelná a jež se stěží bude někdy opakovat. Dnes v to už nikdo nevěří a mezitím včera bylo vše pravdou.“

Něco podobného se opakovalo i v historii ABBY. Tento zářivý kvartet nedokázal v roce 1972 projít dokonce ani

výběrovým kolem na účast v konkurzu Eurovize. Jakmile se na konkurz v roce 1974 konečně také probili, nečekaně získali omračující vítězství, zatímco všechny ostatní účastníky nechali daleko za sebou. Tehdy tomu však nikdo nepřikládal význam. Mělo se za to, že život skupin opatřených nálepkou Eurovize trvá asi tak dlouho jako život jepicí, a tedy od nich nelze čekat více než jeden hit. Podobně jako v případě Beatles přišla dočasná odmlka. Nicméně neuběhl ani rok, když celý svět zavalila nová silná vlna, a objevila se skupina ABBA.

V obou historiích lze vypátrat dvě shodné zákonitosti. Za prvé popularita se rozvíjí po volné trajektorii. Zpočátku probíhá docela dlouhé období neznámosti, během něhož se formuje nevelká, zato stabilní skupina příznivců. Poté následuje nečekaný vzlet, po němž nastupuje období odmlky, jako by se vlna odvalila od břehu, aby nabrala sílu. A konečně po období, kdy se vůbec nic neděje, se náhle boří silný val ohlušujícího úspěchu. Popularita se nějakou dobu může držet na vysoké úrovni, poté se však vlna nevyhnutelně utlumuje, jelikož se objevují nová kyvadla, která to původní vytěsňují do zadního plánu.

Za nejzajímavější zákonitost považuji skutečnost, že výtvoři, jež se nakonec stávají zářícími hity, nejsou během prvního období neznámosti vůbec přijímány. Lidé je sice slýchají, ale pozornost jim nevěnují. A pak náhle probleskne okamžik, kdy tytéž záležitosti začínají působit úplně jinak, přičemž zanechávají neobyčejný dojem jakési zvláštní novoty a neopakovatelnosti. Zvuk získává odstín něčeho velmi stylového a módního. Všichni zároveň nepochopitelně docházejí ke shodě v tom, že je to prostě zdravé.

Ale odkud se bere onen obecně sdílený pocit novoty a stylovosti? Vždyť Beatles zněli beatlesovsky již v roce 1962, tak proč si toho nikdo nevšiml? A proč nikdo nepřijímal ABBA v roce 1972? Měli přece stejné skladby, se kterými se posléze v roce 1975 prosadili.

Nabízí se vysvětlení, že každá epocha disponuje vlastní charakteristickou kvalitou, zvukem, odstínem čili jinými slovy - má určité charisma. Přesto je nutno podotknout, že žádná nová epocha nenastupuje sama o sobě - to záměr lidí ji přitahuje jako oblak v prostoru variant. Kyvadlo tento kolektivní záměr stabilizuje.

Zpočátku se utváří nevelká skupina přívrženců. Každý z nich vyzařuje myšlenky na frekvenci, která se formuje ve významu to se mi líbí. Vzniká kyvadlo, jež myšlenky obdivovatelů sjednocuje do jednoho směru - nám se to líbí. V prostoru variant, kde jak známo existuje vše, se nachází vymezená oblast sektoru s jednou společnou vlastností - to se všem líbí. K ní je nasměrován pohyb materiální realizace kolektivním záměrem první skupiny přívrženců. Nakonec v určité chvíli získá realita odstín nové epochy. Ctitelů bude čím dál více a kyvadlo bude nabývat na síle. Konečně kolektivní záměr převyšuje pomyslný kritický počet lidí a charismatická nová epocha uchvacuje veškerou materiální realitu. A oblak, který se nechal přitáhnout sjednoceným záměrem přívrženců kyvadla, zplodí ozvláštněné fluidum nové doby.

Jestliže nyní znáte mechanismus vzniku nových proudů, můžete směle, aniž byste se ohlíželi na zbytek světa, využít svého zákonného privilegia - být sami sebou. Pouze tak můžete realizovat svou šanci a celému světu ukázat vlastní neopakovatelnou jedinečnost. Kyvadla jedinečné osobnosti nestrpí - budou nucena udělat z vás svou hvězdu. Přestaňte se honit za stínem, začněte se pohybovat samostatně. Kyvadlům pak nezbude nic jiného než vás následovat. Dokážete se stát tím, kdo bude udávat krok módy, protože vlastnosti vaší duše jsou jedinečné. V prostoru variant je již připraveno individuální mračno luxusní třídy - očekává vás. Vyslovte svůj záměr!

Shrnutí

Cíl a smysl života všech tvorů spočívá v ovlivňování reality.

Nuda jako taková neexistuje -je tu pouze neustálá a neukojitelná touha ovlivňovat realitu.

Hodnocení založené na srovnání plodí polarizaci.

Rovnovážné síly odstraňují polarizaci cestou interakce protikladů.

Předmět či vlastnost, kterým přidává člověk zvláštní význam, k sobě přitahují objekty s protikladnými vlastnostmi.

Pravidlo kyvadla: „Dělej vše jako já. “.

Pravidlo transurfingu: Dopřejte si být sami sebou a ostatním dopřejte totéž.

Polarizace se odstraňuje pravidlem transurfingu.

Uvědomění: v daný okamžik nespím a jasně si uvědomuji, co dělám, proč to dělám a proč je to právě tak.

První zákon kyvadla: usiluje o navýšení velikosti konfliktu.

Druhý zákon kyvadla: dělá vše pro to, aby stabilizoval svou strukturu.

Kyvadla koordinují existenci organizovaných struktur.

Upevnění vůle (záměru): struktura nás učí chtít to, co je třeba.

Chceme-li se osvobodit od vysávajícího vlivu struktury, musíme si vybrat roli hrajícího diváka.

Proces pohybu k cíli představuje hybnou sílu evoluce.

Ve struktuře člověk sám sebe ztrácí a přestává chápat, kdo je a co chce.

Závislost vzniká kvůli tomu, že střelka pozornosti se dostává do smyčky sevření kyvadla.

Aby člověk vyvázl ze smyčky, musí nutně přeorientovat pozornost, zabývat se něčím jiným, změnit scénář a dekorace.

Charizma epochy je přitahováno záměrem skupiny lidí jako oblak z prostoru variant.

Jestliže přijímáte nějaký energetický úvěr, deklarujte záměr.

S kyvadlem není možné vyhrát — je třeba buď se vzdát nebezpečné hry, nebo zahájit svou vlastní a stát se favoritem kyvadla.

Chce-li člověk zahájit vlastní hru, musí si nutně dopřát být sám sebou.

Kapitola 2

Dvě tváře reality

Lidé odjakživa měli na paměti to, že svět se chová jaksi duálně. Na jednu stranu je vše, co se děje na materiální úrovni, víceméně pochopitelné a z pohledu zákonů přírodních věd vysvětlitelné. Ovšem na druhou stranu, pokud se člověku stane, že narazí na jevy jemnohmotného světa, ony zákony přestávají fungovat. Proč se nedaří sjednotit různé projevy reality do jednoho systému znalostí?

Naskýtá se nám zvláštní pohled: svět jako by si hrál na honěnou s člověkem, protože si nepřeje odhalit svou skutečnou podstatu. Vědcům se ještě nepodaří odhalit zákon, který vysvětluje jeden jev, když vtom vzniká další jev, jenž vůbec nespadá do rámce předchozího zákona. Tato honička za pravdou unikající jako stín se neustále protahuje. Jednu věc považuji za zajímavou: svět nejenže zakrývá svou pravou tvář - on navíc pohotově přijímá tu tvář, kterou mu připisujeme.

S tím se setkáváme ve všech odvětvích přírodních věd. Jestliže si například představujeme objekt mikrosvěta v podobě částice, určitě se najdou experimenty, jež to potvrdí. Budeme-li však předpokládat, že se nejedná o částici, nýbrž o elektromagnetickou vlnu, svět se nebude bouřit a ochotně se projeví odpovídajícím způsobem.

Se stejným úspěchem můžeme světu zadat otázku, z jaké substance se skládá svět - z materie, mocné hmoty? A on odpoví, že ano. A možná je to přece energie? A opět zazní pozitivní odpověď. Ve vakuu, jak víme, probíhá neustálý proces vzniku a anihilace mikročástic - energie se mění v hmotu a naopak.

Ptát se světa, co bylo dříve, zda hmota, nebo vědomí, nemá cenu. Bude stále dál lživě měnit masky a otáčet se k nám tou stranou, kterou chceme vidět. Představitelé různých učeních se mezi sebou přou a dokazují si různé úhly pohledu, ovšem realita vynáší jednoznačný závěr: pravdu mají v podstatě všichni.

Z toho vyplývá, že svět nám nejen uniká, ale také s námi souhlasí, tedy chová se jako zrcadlo. Můžeme mít o skuteč-

nosti jakékoli představy, přesto splývají v jednu jedinou. Jenže co z toho máme vyvodit? Jsou snad pokusy o vysvětlení povahy reality zbytečné? Svět bude přece vždy souhlasit s tím, co si o něm myslíme, a zároveň bude neustále uhýbat před přímou odpovědí.

Ve skutečnosti je vše mnohem jednodušší, tudíž absolutní pravdu není třeba hledat v jednotlivých projevech mnohostranné reality. Pouze musíte přijmout fakt, že realita se podobá duálnímu zrcadlu - má dvě strany: fyzickou, kterou lze nahmatat, a metafyzickou, jež leží za hranicemi vnímání, nicméně není méně objektivní. V současné době se věda zabývá tím, co se odráží v zrcadle, zatímco ezoterika se na vše pokouší pohlédnout z druhé strany. O tom je i celý jejich spor. Co se však na zmíněné druhé straně ukazuje?

Nachází se tam prostor variant - informační struktura, v níž jsou obsaženy scénáře všech možných událostí. Počet variant dosahuje nekonečna stejně jako množství možných umístění bodu na ose souřadnic. Nalezli byste tam zapsáno vše, co kdy bylo, je a bude. Jakákoli událost, jež se děje v našem skutečném světě, představuje materiální realizaci jedné z mnoha variant.

Nějak se tomu nedá uvěřit: kde že se prostor variant rozkládá? Je něco takového vůbec možné? Z pohledu našeho trojrozměrného vnímání je všude a zároveň nikde. Snad za hranicemi viditelného vesmíru, ale možná také v šálku vaší kávy. O třetím rozměru ovšem v žádném případě nemluvm. Paradox vidím v tom, že my všichni se tam každou noc vydáváme. Snění totiž vůbec nejsou iluze v běžném slova smyslu. Člověk bezstarostně přičítá své sny na vrub fantazie, aniž by tušil, že odrážejí potenciálně reálné události, které si mohly v minulosti najít své místo nebo jež se mohou projektovat v budoucnosti.

Ve snu můžeme sledovat obrázky, které jako by nepocházely z našeho světa. Je nám samozřejmě jasné, že jsme

nikde nic takového vidět nemohli. Odkud pak pocházejí ony nepochopitelné obrazy a náměty, pokud se sen rovná nějaké imitaci reality, již produkuje náš mozek?

Jestliže je třeba podmíněně vztahovat vše uvědomělé v psychice člověka k rozumu, zatímco nevědomé k duši, lze říci, že snění je výlet duše po prostoru variant. Rozum si sny nepředstavuje, on je skutečně vidí. Duše má bezprostřední přístup k poli informací, kde jsou jako obrazy na filmovém plátně trvale obsaženy všechny scénáře a dekorace. Fenomén času neboli rozvoj událostí se projevuje pouze při pohybu plátna. Rozum vystupuje jako pozorovatel a generátor idejí.

Tentýž přímý vztah zaujímá k prostoru variant paměť. Již je dokázáno, že mozek nedisponuje dostatečnou fyzickou kapacitou k tomu, aby do ní umístil veškeré informace, jež během života nahromadí. Jak si tedy můžeme něco pamatovat? Mozek totiž neschraňuje přímo informace, nýbrž jakousi analogii adres k datům v prostoru variant.

Rozum není schopen v zásadě vytvářet nic nového, pouze kombinuje a obměňuje varianty. Veškerá vědecká odhalení a umělecká díla těží rozum z prostoru variant prostřednictvím duše. Právě odtud pochází například jasnovidectví, ale také intuitivní znalosti.

Einstein psal: „K vědeckým odhalením se vůbec nedochází logickou cestou, do logického hávu je obléká teprve nakonec jejich výklad. I sebemenší objev je vždy osvícením. Výsledek přichází z vnějšku a tak nečekaně, jako by to člověku někdo pošeptal.“

Prostor variant bychom však neměli směšovat se známou koncepcí obecného informačního pole, v němž se data mohou předávat od jednoho objektu k dalšímu. Prostor variant je stálá matice, struktura, která vymezuje vše, co by se v našem světě mohlo udát.

Oficiální věda se dosud nedostala do fáze, kdy by mohla existenci prostoru variant vysvětlit nebo dokázat. Naopak se

bude pokoušet model transurfingu všelijak zdiskreditovat, což nás nepřekvapuje, protože oficiální věda je typickým kyvadlem. Přese všechny nepochybné přínosy a úspěchy musí věda rutinně zkoumat cokoli, co se vymyká jejímu rámci. Jakmile se setkává s nevysvětlitelnými záležitostmi, všelijak se vykračuje, oponenty obviňuje ze šarlatánství a podvrhování faktů či zkrátka ignoruje, co je očividné, jen aby se udržela na žulovém piedestalu. Jenže pak se objevil akademik V. M. Bronnikov a zatlačil vědu do zcela bezvý- chodné situace, když smísil zcela neuvěřitelné s více než očividným.

Bronnikov založil Mezinárodní akademii pro vývoj člo- věka, jejíž chovanci předvádějí schopnosti, které opravdu nelze vměstnat do žádného rámce. Umějí vidět se zavře- nýma očima, jako by je měly otevřené, dokážou si zapa- matovat ohromná kvanta informací, mají dar jasnovidectví a předměty v dáli rozeznávají, aniž by použili dalekohled. Tomu se dá jen těžko uvěřit. Nicméně skutečnost zůstává skutečností - ony děti se skrz stěnu dívají, jako by ani ne- byla. Jak se jim to daří?

Neurofyziologové, již zkoumají efekt přímého vidění, po- pisují svá pozorování takto: „Na přístroji se při běžném dívá- ní zaznamenává místo vstupu signálu, jeho posun v mozku a úprava. Při přímém vidění se místo vstupu neregistruje, posun signálu v mozku chybí, nicméně přepracování signálu se přístroji přesně vymezuje. Veškeré naše pokusy blokovat vstup signálu do mozku jsou negativní. Odhalujeme cosi, co z hlediska fyzických parametrů vykazuje vlastnosti bez sou- vislosti s elektromagnetickými procesy.“

Závěr praví, že mozek je schopen vidět sám, aniž by mu to muselo zprostředkovávat zrakové ústrojí, přičemž způ- sob získávání informací zůstává neznámý. Jak tomu máme rozumět? Bronnikov vysvětluje daný jev přítomností spo- jitosti mezi vědomím člověka a tím, co nazývá nadvědo- mí. Píše: „Nadvědomí je něco - nějaké prostředí, které se

nachází mimo člověka." Určitě jste se dovtípili, že transurfing za ono prostředí považuje prostor variant. Existuje však nějaký rozdíl v tom, jak je nazýváme? Jeho podstata zůstává původní.

Rozum, či chcete-li mozek, vidí to, co se nachází v prostoru variant, prostřednictvím duše. Oči sledují fyzickou realitu. V případě přímého vidění se mozek připojuje k metafyzickému poli informací, kde je doslova skladován celý odlietek reality, jež nás obklopuje. Jestliže k této datové bance získáme přístup, můžeme sledovat rozličné objekty bez ohledu na to, kde se nacházejí - za stěnou, pod zemí či na míle daleko.

V prostoru variant se nacházejí jak oblasti zhmotněné v materiální skutečnosti, tak i ty nerealizované. Chceme-li zvládnout přímé vidění, musíme se naučit vnímat právě probíhající realizovaný sektor. Z fyziologického hlediska lze tuto činnost interpretovat jako zvláštní synchronizaci obou polovin mozku. Bronnikov rozpracoval celý systém speciálních (a zároveň velmi prostých) cvičení, jež každému normálnímu člověku umožňují tyto schopnosti rozvinout. Budete-li mít zájem, odpovídající informace si můžete sami najít na internetu a vyzkoušet je. To vše je reálné.

Vzhledem k tomu, že se v prostoru variant shromažďují také informace o všech možných variantách minulosti a budoucnosti, přístup k němu nabízí i možnosti jasnovidcké. Jediný háček spočívá v tom, že variant existuje neřeberné množství, a proto lze vidět i události, jež nebudou realizovány. Právě z toho důvodu se jasnovidci nezdědky dopouštějí ve svých předpovědích omylů. Nachází se tam totiž vše - co nikdy nebylo ani co se nikdy nestane.

V tomto směru vás mohu uklidnit - vaši budoucnost nikdo nezná, poněvadž nikdo nedokáže určit, která varianta se opravdu uskuteční. Taktéž neexistuje ani žádná záruka, že ve snu jste spatřili přesně ten sektor, jenž se zhmotní ve skutečnosti.

Což je vynikající - jakmile totiž není budoucnost osudově předurčena, znamená to, že vždy zůstává naděje na lepší časy. Úloha transurfingu nespočívá v tom, abychom se s lítostí ohlíželi do minulosti a se strachem vyhlíželi budoucnost, nýbrž v tom, abychom záměrně formovali svou realitu.

Energie lidských myšlenek je za určitých podmínek schopna materializovat konkrétní sektor prostoru variant. Ona nepochopitelná kouzelná síla - vnější záměr - se nastoluje ve stavu, který transurfing označuje za jednotu duše a rozumu, a potenciální možnost zhmotňuje v realitu. K vnějšímu záměru se bezprostředně vztahuje vše, co jsme zvyklí přisuzovat magii. Mágové minulosti pomocí této síly budovali egyptské pyramidy a tvořili další podobné zázraky.

Záměr se označuje za vnější, protože se nachází vně člověka a nepodléhá jeho rozumu. Pravdou však zůstává, že v určitém stavu vědomí k němu dokážeme získat přístup, a jestliže onu mocnou sílu podrobíme své vůli, budeme moci tvořit neuvěřitelné věci. Současní lidé však již dávno ztratili schopnosti, které ovládali obyvatelé stalých civilizací, jakou byla Atlantida. Úlomky starého vědění se do dnešních dnů zachovaly v podobě izolovaných ezoterických učení a praktik. Jenže v každodenním životě je využití těchto znalostí docela obtížné.

Přesto naše situace není beznadějná. Transurfing nabízí nepřímé metody, díky nimž lze vnější záměr takřka přinutit, aby fungoval oklikou. Svou realitu formovat umíme, musíme však dodržovat jistá pravidla. Obyčejný lidský rozum se neúspěšně pokouší působit na odrazy v zrcadle, přestože je nevyhnutelně nutné změnit obraz sám. Ten totiž představuje směr a charakter myšlenek člověka. Jestliže miníme proměnit přání ve skutečnost, samotné přání je málo. Musíme vědět, jak máme zacházet s duálním zrcadlem. To se můžete naučit.

Je pravda, že bude potřeba od základu rozmetat monolit takzvaného zdravého rozumu, který ovšem ve skutečnosti čest svému jménu nedělá. Smíříme-li se s paralelní existencí dvou stran reality - fyzické a metafyzické, staré stereotypy se zruší, zato obrázek světa se výrazně prosvětlí. Dualismus tvoří nedílnou součást naší reality. Například duše má vztah k prostoru variant a rozum k materiálnímu světu. Vnitřní záměr nakládá s materiální skutečností, zatímco vnější s virtuálními sektory prostoru variant.

Jestliže se oba aspekty reality na povrchu zrcadla setkají, vznikají úkazy, jež jsme zvyklí řadit k paranormálním nebo dosud neobjasněným jevům. Jako názorný příklad takového scházení se dvou tváří slouží korpuskulárně vlnový dualismus, kdy se mikroobjekt nejeví ani jako vlna, ani jako částice. Vznik a anihilace mikročástic ve vakuu demonstruje další hraniční jev, kdy se realita zmítá mezi fyzickou a metafyzickou formou.

Avšak nejúžasnější příklad představujeme my sami - živé bytosti, které v sobě zahrnují hmotné i duchovní vlastnosti. Žijeme na povrchu gigantického zrcadla, z jehož jedné strany se nachází náš materiální vesmír a z druhé se rozprostírá černá nekonečnost prostoru variant.

Jestliže už jsme se ocitli v tak jedinečné pozici, bylo by přinejmenším krátkozraké žít pouze v rámci obvyklého nazírání na svět a využívat pouze jednu (fyzickou) stránku reality. Pochopte, jak je třeba duálním zrcadlem světa obracet, a dokážete dokončit to, co se dříve zdálo neuskutečnitelným. Přesvědčete se, že vaše možnosti omezuje jen a pouze váš záměr.

Snění za bdělého stavu

Jestliže se nějaká potenciální možnost ztělesňuje ve skutečnosti, na povrchu zrcadla se utváří symetrický obraz. Po jedné straně zrcadla se nachází sektor metafyzického prostoru variant a po druhé jeho materiální realizace. Všichni živí tvorové přitom balancují na hraně zrcadla, protože jejich tělo a rozum se vztahují k materiálnímu světu, kdežto duše zůstává spoutána s prostorem variant.

Do života jsme všichni vkročili odtamtud a tam se i vrátíme, abychom se převlékli a znovu se objevili na povrchu zrcadla s novou tváří. V tomto divadle masek se herci střídají v nekončícím koloběhu rolí. Jakmile odehrají jednu roli, na minutku odbíhají za kulisy, nasazují si jinou masku a znovu se zapojují do hry, přičemž nadobro zapominají na vše, co se dělo do jejich posledního výstupu. Natolik jsou unesení obrazem vlastní osoby, že ztrácejí představy o tom, kým jsou ve skutečnosti. Občas se však stane, že opona padá, a tehdy dotyční žasnou, že hraný život vůbec není ten správný.

Americký profesor psychiatrie Ian Stevenson sesbíral více než dva a půl tisíce oficiálně zaregistrovaných případů vzpomínek na zkušenosti z minulých životů. Jeho respondenty byly především děti, které bez hypnózy popisovaly život v daleké minulosti v jiných zemích.

Knihy Iana Stevenzona uvádějí více než jen zajímavé vzpomínky, popisují fakta. Charakteristický je příběh dvou bratrů - dvojčat, již se mezi sebou dorozumívali jakýmsi nesrozumitelným jazykem. Nejprve se všichni domnívali, že používají jen jakousi dětskou hatmatilku. Až když byly dětem tři roky, rodiče si uvědomili, že tu něco nehraje. Předvedli bratry lingvistům a ti s úžasem odhalili, že dvojčata spolu komunikují starou aramejštinou. Tento jazyk byl velmi rozšířen v době Krista, ale v současnosti se již nepoužívá.

Jiná dívka z Jugoslávie jednou onemocněla a na nějakou dobu upadla do bezvědomí. Poté, co se probrala, nepoznávala své blízké a mluvila cizím jazykem. Odborníci rozpoznali, že se jedná o jedno z nářečí bengálštiny. Dítě se začalo dožadovat návratu domů - do Indie. Když děvče dopravili do města, které si vybralo, identifikovalo svůj dům. Samozřejmě se ukázalo, že rodiče i ona sama již dávno zemřeli.

Takových příběhů, v nichž figurují děti, existuje velmi mnoho. Podobné věci se nicméně stávají i dospělým. Sedmadvacetiletá žena cestující s manželem po Německu překvapivě zjistila, že místní města poznává, jako by byla jejím rodným městem, i když tam nikdy nežila. Dokonce vyhledala svůj dům a vzpomněla si na jména rodičů a bratrů. V místní hospůdce poznala jednoho starce, který se s její rodinou znal, a společně zavzpomínali na tragickou nehodu, která „její“ rodinu potkala.

Andrzej Donimirski v knize *Žijeme jen jednou* popsal experimenty anglického psychiatra Arnolda Blacksmána, který pomocí hypnózy uváděl pacienty do minulého života. Jedna z pacientek dopodrobna vykládala o svých šesti předcházejících ztělesněních. Nejprve byla manželkou římského místodržitele v Anglii, poté manželkou židovského lichváře, nato služkou v kupeckém domě v Paříži, také byla dvorní dámou španělské infantky v Kastilii, švadlenou v Londýně a jeptiškou v americkém státě. A to vše během dvou tisíciletí. Historikové uvedená data a události důkladně prověřili - a potvrdili.

Pokud by se nám podařilo shromáždit veškerá fakta tohoto rázu, nezbyvalo by nám než potvrdit, že reinkarnace skutečně existuje. V tom případě by nás zneklidňovala jediná otázka: proč se vzpomínky na minulé životy vybavují pouze zřídka u poměrně malého počtu lidí? V zásadě se tak děje v raném dětském věku, kdežto s časem se vzpomínky z paměti vytrácejí.

Ve skutečnosti vzpomínky z paměti nemizí, ale blokuje je uvědomění dotyčné osoby. Na předchozí ztělesnění si

může vzpomenout každý, pokud ovšem v životě procitne, tedy dostane-li se ze snového stavu do stavu bdělého. Dítě do čtyř let ještě nedokáže rozlišit sen od reality. Předcházející životy si možná vybavuje, jenže ostatní mu neumožní, aby si je uvědomil, a usilovně mu je vnucováno rozumné nazírání světa.

Navíc si člověk sotva vzpomíná sám na sebe do věku čtyř let. Proč myslíte? Snad proto, že dítě je nerozumné a ještě si samo sebe neuvědomuje? Tak to je velký všeobecně známý omyl. Ve skutečnosti je dětské uvědomění mnohem vyšší než u dospělých. Ti se naopak propadají do nevědomého snění v okamžiku bdění, a tak si nevzpomenou ani na minulé životy, ani na sebe v raném dětství. Rozeberme si proto, jak to na světě chodí.

Jakmile se narodíme v novém těle, duše se odebírá do zadního plánu paralelně s tím, jak velkou roli přebírá rozum. Co je rozum? Od okamžiku zrození je to čistý list papíru, na který lze zapsat vše, co je libo. Od samého počátku života se na něj nanáší šablona, v souladu s níž dotyčný vnímá sebe i obklopující realitu. Čím zřetelněji a podrobněji je šablona popsána, tím širší je propast mezi duší a rozumem. Člověk si pak realitu uvědomuje tak, jak mu byla vštěpována.

Uvědomění lze rozdělit na dvě úrovně: pozornost a vnímání. Těsně po narození ještě není vnímání ničím zastřeno, a tak dítě disponuje široce otevřenými schopnostmi intuitivních znalostí a jasnovidectví. Jinými slovy, nabízí se mu bezprostřední přístup k informacím z prostoru variant, a tak svět vnímá takový, jaký je.

Snící dospělí si však novorozence berou na paškál a včleňují ho do úzkého rámce snění, které chápou jako uvědomělou existenci. Používají k tomu omezení svobody a fixaci pozornosti, a tak dítě nutí, aby soustředil pozornost na atributy materiální skutečnosti: „Podívej se sem! Poslouchej mě! To nedělej! Takhle to dělej!“ Jakmile jeho

pozornost zachytí, prudce zužují jeho rozhled vnímání, až se jeho uvědomění ztrácí a on se propadá do stavu, jenž se od nevědomého snění odlišuje jen málo.

Ve skutečnosti soustředíme-li se na úzký okruh věcí, jako bychom se zasekli pohledem pod nohy, a tak přirozeně nemáme možnost rozhlédnout se okolo. Šablona nazírání na svět nás zase vtěsňuje do Prokrustova lože stereotypů, jež vymezují, jak má všechno vypadat. Fixace pozornosti a vnímání dosahuje maximální úrovně v nevědomém snění. Vnímáme situaci takovou, jaká je, nicméně ve své bezmoci se odevzdáváme do rukou chodu událostí. Nakonec se ocitáme zcela v moci okolností, život se nám děje, místo abychom jej prožívali, a s tím nic nenaděláme. Scénář se rozvíjí spontánně a provázejí jej předvídaná nebezpečí a očekávání. Jak očekávání, tak myšlenky proudí bezhlavě jako neřízené střeby.

Ve vědomém snění se již úroveň uvědomění zvedá, takže snící osoba může volným úsilím chod událostí ovlivňovat. Jen si musí uvědomit, že zatímco odhaluje své ohromující schopnosti, pouze sní. Tady není nic nespílitelné, a tak dokáže dotyčný řídit události a podnikat nepochopitelné věci, například létat. Pozornost a vnímání se totiž přestaly fixovat, a člověk jako by se probral, rozhlédl se a uvědomil si svou situaci.

Přestože to vypadá zvláště, úroveň uvědomění se za bdění opět snižuje. Myšlenky proudí ve většině případů spontánně, takže přeskakují z tématu na téma. To, co nás obtěžuje, znepokojuje či rozčiluje, zpravidla neprodyšně okupuje vědomí a v té či oné míře se nám ustavičně připomíná. Chod takových myšlenek lze řídit jen stěží. Nejhorší očekávání a negativní reakce formují realitu dotyčného, a to nezávisle na jeho vůli. Vnímání a pozornost se fixují na problémy, deprimující úvahy a překážky. Nakonec se postižený hrouží do svých potíží jako do snění za bdění. Tak se stáváme dospělými.

Zralý člověk považuje dítě za nerozumné, protože ono prostě nezapadá do jeho snů. Samozřejmě bude nanejvýš žádoucí, aby se naučilo existovat v nových podmínkách. Zároveň však nevyhnutelně vzniká paradox: čím lépe si dítě osvojuje pravidla chování v úzkých hranicích materiálního světa, tím drastičtěji se snižuje úroveň jeho uvědomění, což s sebou přináší ztrátu schopnosti ovlivňovat chod událostí a vnímat metafyzickou stranu reality.

Dospělí se zajatci svých her - a tedy i poměrů - stávají v okamžiku, kdy se začínají brát veskrze vážně a po hlavě se noří do starostí. Dítě je neomezeným pánem své hry. Jeho uvědomění je vyšší, protože se každou vteřinu upamatovává, že jde pouze o hru. Jeho důležitost se drží na nízké úrovni z téhož důvodu. Jedná lhostejně a zároveň jako divák dění pozoruje, přičemž si opět uvědomuje, že to všechno je jen hra.

Pro dospělé hry skončily, život je věc vážná. Na jednu stranu mají pravdu, nicméně na druhou stranu jim takový vztah způsobuje to, že se v bdělém stavu pohrouží do snění. Člověk samozřejmě ví, že v konkrétní chvíli nespí, ale bdí. Jenže co se tím mění? Přání se neplní, sny se neuskutečňují, zato horší očekávání se jako naschvál stávají skutečností. Život se žene kupředu, jak se chce jemu a ne nám. Z toho vyplývá, že ve vědomém snění jsme pány své reality, kdežto za bdění zůstáváme bezmocní. Vše je relativní.

Schopnost řídit snění se projevuje tak, že si člověk ve snu uvědomuje sám sebe a dokáže sen a své působení v něm vztáhnout k reálné skutečnosti. Na tomto stupni uvědomění se mu nabízí opěrný bod - realita, do níž se může po probuzení vrátit. Ta se zase podobá nevědomému snění za bdělého stavu - život se dotýká děje. A ten si tím pádem nevzpomíná na minulé životy ani nevidí opěrné body, k nimž by mohl směřovat, aby se posunul na vyšší úroveň uvědomění.

Ve vědomém snění si vybavujete, kým ve skutečnosti jste - tedy tím, kdo sleduje sen. Chápete, že stačí, abyste procitli, a veškerá vidění zmizí. Nicméně ve snu se můžete zdržet a svým záměrem kontrolovat jeho průběh. Dokud si však neuvědomíte, že sledujete sen, a nevpomenete si na svůj opěrný bod, budete zcela v moci snu, závislí na podmínkách, v pouzdru podmíněnosti.

Realita se od snu odlišuje tím, že se do ní vždy vracíte. Chcete-li určit, co je sen a co realita, musíte si zvolit nějaký konkrétní bod, protože jak sen, tak realita jsou relativní. Sny jsou nereálné vzhledem k realitě. Vůči čemu je nereálná sama realita? Kde se začíná odpočítávat ona?

Jestliže člověk umírá, vrací se k prvopočátečnímu nulovému bodu. Avšak pokaždé, když se znovu narodí, na startovní bod zapomíná a noří se do nového snění - do aktuálního života. Jestliže by se vám podařilo rozpomenout se, kým jste, uvědomili byste si, že toto své snění - život - dokážete řídit.

Je to krajně složité zejména proto, že kvůli tomu musíte změnit šablonu světového názoru. Ta tvoří jakési klišé, vyraženo do rozumu, jež nelze nijak setřít nebo upravit. Jediné, co můžete udělat, je vytvořit novou, pomocnou šablonu, k čemuž je ovšem nutno především osvobodit rozum a odtrhnout jej od té předešlé. Rozum se od své šablony odtrhne ve změněném stavu vědomí, který nastupuje ve spánku nebo při působení psychotropních látek.

Za normálního stavu jsou vědomí duše a rozum synchronně nastaveny na realizovaný sektor prostoru variant. Rozum sleduje materiální skutečnost, jako by se díval z okna. Ve stavu alkoholického či narkotického opojení od kontroly upouští, synchronnost se narušuje a duše se odklání do nerealizované oblasti prostoru variant. A tak se člověk sice nachází v reálném světě, nicméně jej vnímá zcela jinak, a to v závislosti na odklonu.

Krátce řečeno opilý člověk se může na svůj dobře známý dům či ulici dívat neobvyklým pohledem, jako se tomu děje například ve snu. Jeho rozum sleduje obrázek z blízko se nacházejících nerealizovaných sektorů prostoru, kde se již uplatňují jiné dekorace. Tam může být vše, co je libo. A tak dotyčný například nemůže najít dveře, protože mu z původního místa zmizely. Kulisy mohou nabýt nejužasnějších podob, takže jemu to připadá, jako by proběhla nějaká zásadní rekonstrukce, a skoro je nepozná. I známí lidé mohou vypadat úplně jinak. Ve skutečnosti zůstalo vše při starém, jenže vnímání podnapilé osoby je zkresleno, a tak vidí nereálné dekorace.

V nevědomém snu rozum ještě více schopnost řízení pozbývá, a proto se stává, že duše zalétává do dalekých sektorů, kde scénáře a dekorace představují cosi absolutně nepochopitelného. Tam je možné vše, počínaje rájem v oblacích a konče peklem, ve srovnání s nímž jsou čerti s kotlí jen sanatoriem. Snící člověk se pak může ocitnout v technogenním světě plném ohromných řinčících strojů. A nebo ve světě, který připomíná jatka, kde se nenachází nic než špína a skládka syrového masa. Člověk se dále může ocitnout ve zcela neznámém městě, kde mu nezbude, než se v zoufalství brodit cizími ulicemi, aniž by tušil, jak se tam objevil a kam má jít. V takových oblastech mohou žít ohyzdní a nenormální obyvatelé i šílená zvířata.

Jakmile se člověk z takového snu probere, spadne z něho veškerá tíha a takový pocit se nedá s ničím srovnat. „Bože, jaké štěstí, že to byl jen sen!“ Ano, byl to sice sen, nikoli však iluze v běžném chápání, nýbrž nerealizovaná metafyzická realita. Nejhorší na ní je to, že snícího všechny virtuální osoby vidí a mohou si s ním dělat, cokoli se jim zachce a co naplňuje jeho obavy a očekávání. Nechtějte se do takové reality dostat!

Kosmonautům na orbitu se také zdají zcela nepozemské sny. Například Gennadij Strekalov ve svých denících píše:

„Zdají se mi jakési podivné sny. Kolikrát se až pozastavuji nad tím, že v nich neexistuje žádná motivace ani spojitost. Mozek evidentně jako nadměru komplikovaný počítač nahlásil chybu z únavy, nebo do něj musely vstoupit informace zvenčí, z vesmírného informačního pole, kde je vše zapsáno a obsaženo navěky.“ Po takových snech, které se nemohly zrodit v rámci běžného lidského vědomí, kosmonauty zřejmě postulát transurfingu o existenci prostoru variant neudiví.

Model lidského chápání je dobře vysvětlen v knihách Carlose Castanedy a Teuna Marseze. Autoři v nich popisují, jak na tuto problematiku nahlíželi Toltékové - poslední potomci z Atlantidy. Podle nich člověka obklopuje zářivý energetický kokon skládající se z mnoha vláken. Někde ve výši lopatek se všechna vlákna sbíhají do jediného místa nazývaného bodem sběru. Jeho umístění určuje orientaci vnímání.

Pokud daný model sloučíme s koncepcí transurfingu, zjistíme, že nachází-li se bod sběru v normální poloze, člověk vnímá každodenní realitu. Tehdy realizovaná skutečnost odpovídá příslušným sektorům prostoru variant. Pokud se bod vyklání do strany, synchronizace se narušuje a dotčný může vnímat nerealizované oblasti. U normálních lidí je poloha bodu sběru pevně fixována. Jestliže se z nějakého důvodu fixace naruší a bod začíná cestovat, u dané osoby se projevují schopnosti jasnoviectví. A konečně sny jsou také podmíněny právě přesunem bodu sběru. Důležité je, aby ohnisko vnímání pouze nevybočovalo, ale aby se i vracelo zpátky. V opačném případě, pokud uvízne v nepřirozeném umístění, člověk je postižen nějakou psychickou poruchou.

Ten, kdo umí záměrně přemísťovat svůj bod sběru, je schopen ovládat realitu stejně jako vědomé snění. Taková schopnost se projeví sama, pokud opěrný bod vrátíme k realitě, tedy uvědomíme si, kým jsme ve skutečnosti.

Je to nelehký úkol. Počet osvícených lze málem spočítat na prstech. Osvícení se podobá tomu, kdy člověk zpočátku neúspěšně bloudí po úzkých klikatých uličkách neznámého města, načež se odráží a letí k nebi a z ptáčích perspektivy přehlíží celý kraj jako na dlani. V tu chvíli se náhle ozřejmí i cesta k cíli.

Transurfing vás do výšky, kde létají ptáci, nevynese, ukáže vám však směr cesty, po níž se můžete pohybovat i se zavřenými očima. Abyste procitli ze snu, potřebujete nulový bod, bod odpočtu. To, že sledujete sen, pochopíte teprve tehdy, když si uvědomíte, že existuje ještě jiná realita - ta současná. Za bod odpočtu může posloužit vědomí toho, že v životě lze dosáhnout alespoň malého stupínku uvědomění, a to už není málo.

Jdete po ulici, s někým se bavíte či se zabýváte běžnými činnostmi. Probudte se! Rozhlédněte se, střízlivě se podívejte na to, co se děje. Disponujete schopností svým záměrem usměrnit svůj svět do potřebného řečiště. Můžete ovládat svou realitu. Nebude se to sice podobat tomu, co se odehrává ve snu, když se syžet mění plasticky a podrobuje se i nejmenšímu hnutí vůle. Materiální realizace je naopak inertní jako smůla, nicméně i ji lze ovlivňovat, pokud využíváte principy transurfingu. Nejdříve ovšem musíte procitnout.

Naučte se realitu vnímat jako sen. Pouze ve vědomém snění jste totiž schopni opravdu kontrolovat situaci. Naopak jestliže spíte za bdělého stavu, rozhodně nejste pány situace, nýbrž bojujete s kyvadly. Sejděte do hlediště a dívejte se. Jednejte lhostejně, vydávejte se v šanc a zůstávejte pozorovatelem.

Chcete-li udržet hladinu uvědomění na jisté úrovni, musíte neustále kontrolovat, kterým směrem se ubírá chod vašich myšlenek. Jakmile si na to zvyknete, budete se hlídat automaticky, bez výrazné námahy. Pokud totiž ze snění procitnete, již si nebudete muset připomínat, že jde o pou-

hý sen, a ušetříte tak spoustu energie. I v bdění se lze naučit kontrolovat směr proudění myšlenek. Zpočátku je nutno, abyste si systematicky nařizovali, že se musíte probudit. Postupně si k tomu vypěstujete návyk.

Jestliže si ve stavu bdění uvědomíte, že musíte jednat lhostejně, rozhodnete se, že sestoupíte z jeviště do hlediště nebo zůstanete na jevišti jako hrající divák. I takový stupeň uvědomění stačí k tomu, abyste splnili zbývající principy transurfingu. Z minulé knihy si jistě pamatujete ty nejhlavnější: snížení úrovně důležitosti, pohyb v proudění variant a koordinaci. Nabízejí možnost dokonce naslepo se sebejistě pohybovat v labyrintu životních situací, a přitom se vyhýbat všemožným nepříjemnostem. Následující výklad vás seznámí s dalším účinným nástrojem ovlivňování reality - duálním zrcadlem.

Na závěr tohoto tématu bych si rád položil ještě jednu otázku: existuje-li někde v prostoru variant nějaký opěrný bod, který by se nacházel před dalším životem a od něhož si mohu odvodit, že realitu považuji za snění, co je to? Očividně sám Bůh. Duše každého živého tvora je součástí Boha. A veškerý život je jeho sněním. Mohu se ptát i dále: a existuje nějaký opěrný bod i pro samotného Boha?

Nechť se tímto dotazem mučí ti, které živí naděje. Se stejným úspěchem bychom se mohli ptát, zda něco existuje za hranicemi viditelného Vesmíru. Nedozvíme se to; stejně jako motýli, kteří sbírají nektar v Africe, nikdy nepoznají, že o kus dál se rozkládá ještě Amerika a také tam rostou květiny. Cožpak svět není i tak dost krásný? Proč bychom od něj měli žádat všechna vysvětlení? Pojdme se zkrátka krmit sladkým nektarem květů, jež jsou dostupné.

Děti Boha

Již od dávných dob se formoval obecný zlovyk přisuzovat pobožným měšťanům výhradně kladné vlastnosti, zatímco neznabozi byli obviňováni ze všemožných hříchů. Přesněji tento stereotyp vytvořili sami nábožní měšťané - jenž jim posloužil jako jakási presumpce nevinu. Navzdory tomu, že ve jménu Boha se děly a stále dějí hrůzné zločiny, v jejichž základu se krčí rádoby bohulibý cíl, a to pronásledování jinak smýšlejících lidí. A přitom víra z člověka světce vůbec nedělá.

Kde berou přívrženci náboženství takovou jistotu ve vlastní nezhrěšitelnost či přesněji svatost, že dokonce i ateisté mají tendenci uctivě s ní souhlasit? Že prý pokud věříme, chodíme do kostela a modlíme se, tak představujeme středobod všeho duchovního a světlého, zatímco vy ostatní jste neznabozi, a tedy jste museli zabřednout do hříchu. My jsme dobří a vy špatní.

Zdroj této jistoty nacházejí v opěrném bodu, který jim poskytuje kyvadlo náboženství. Obsahuje vše: vědomí milosrdenství Boha, jenž odpouští hříchy, dále možnost zbavení se pocitu viny díky pokání, víra v království Boží, také naděje na Boží pomoc a pocit jednoty s lidmi stejné víry. Život ateistů je v tomto smyslu mnohem komplikovanější, jelikož oni mohou počítat pouze s vlastními silami a pocit viny nelze hodit na nikoho jiného.

Z jakého důvodu však k Bohu směřuje jedinec, který se od počátku považuje za dobrého? Mnohdy k Němu totiž věřícího vůbec nepřivádí láska, nýbrž strach a nejistota. Spousta lidí žije v domnění, že celou svou duší se obracejí k Bohu, jenže to je iluze. Ve skutečnosti se snaží utéct před svým egem. Na egu není nic špatného a ani ono ničemu nebrání, dokud mu ovšem lidé nekřivdí. Utváří se kvůli

vztahům závislosti, když se člověk srovnává s ostatními a zjišťuje, že vůbec není dokonalý.

Ego se žene za jediným cílem, a to potvrzením vlastního významu. Jestliže se mu jej nedostává, uráží se, a dotýčného tak přepadává duševní nepohoda, již se snaží zbavit. Jak to lze dokázat? Pokud zjistí, že navýšení významnosti jeho záležitostí neprospělo, zbudou mu pouze dva způsoby: buď ego povolí opratě, aby se rozběhlo cvalet, nebo je úplně zadusí. Vybere-li si první metodu, změní se v egoistu, zvolí-li druhý, pak v altruistu.

Nezřídka se stává, že ego se chce zbavit žití se sebou samým, poněvadž je to pro ně nepohodlné, a rozhoduje se pro zoufalý krok - začíná zavrňovat samo sebe. Vyhlašuje, že mít se rád je špatné, a naopak je třeba milovat ostatní. Člověk se pak odvrací od své duše a obrací se k Bohu, k lidem, jen aby svůj život něčemu zasvětil, a tedy získal nějakou oporu. Dochází i k opačným situacím, kdy se ego zmítá v agresivitě, a tehdy se setkáváme se zločinci, darebáky, cyniky. Veskrze duchovní, jakož i padlé osobnosti představují plody ega, které se liší pouze polaritou.

Snad byste se mohli domnívat, že vrátíte-li se k Bohu, svého ega se zbavíte. Narazíte ovšem na paradox: k Němu vás postrkuje právě ono ego. Bůh přece není vně, nýbrž uvnitř vás! Částička Boha je v každém živém tvorovi, a On tak ovládá celý svět. Ego se klaní jakémusi abstraktnímu symbolu, zatímco od své duše, tedy od skutečného Boha, se odvrací. Kristus, Mohamed, Buddha, Krišna - to jsou některá zpodobnění Pána. Obyčejný člověk představuje tutéž podobu, nikoli však nejvyšší. Přesto po nás nikdo nevyžaduje, abychom před jinou podobou pokorně skláněli své hlavy.

Směrování k Bohu s cílem zbavit se svého ega charakterizuje cestu vnitřní důležitosti. Ta se projevuje pouze v případě, že se vydáte cizímu soudu. Opravdovou cestou k Bohu je návrat k sobě bez ohledu na vše ostatní. Jestliže

se zbavím nezbytnosti obracet se na mínění druhých, jsem samostatný a moje ego přestává existovat, takže mi zůstává celistvá osobnost. Neposlouchejte toho, kdo vás vyzývá, abyste se změnili a dělali ze sebe něco, co by odpovídalo jakýmsi standardům. Nutí vás k tomu, protože chtějí, abyste se odvrátili od své duše a řídili se pravidlem kyvadla: „Dělej jako já.“ Vraťte se k sobě, přijměte se takoví, jací jste, dopřejte si být sami sebou, chopte se práva být dobrým. Zasvětíte-li se zcela službě jakémusi abstraktnímu Bohu, otočíte se zády k duši. A stanete se přívržencem kyvadla náboženství.

Tak zní teozofie transurfingu, kterou však nikomu nenucuji. Nehlásím absolutní a jedinečné pravdy, nýbrž pouze se snažím odhalit jisté zákonitosti. Každý si může vyvodit vlastní závěry.

Náboženským činovníkům se samozřejmě podobné úvahy líbit nebudou. I když mezi nimi se lze setkat také s lidmi různého přesvědčení. Horlivé přívržence kyvadla náboženství odlišuje od opravdových svatých služebníků manýra zlostně stavět vlastní dogmata do opozice proti všem ostatním. Agresivní nápor je vždy prozradí. Naštěstí už jsou pryč doby, kdy mohli takoví přívrženci upalovat jinak smýšlející lidi na hranicích. Nicméně spory na půdě náboženství stále zůstávají a konce mít nebudou, poněvadž první zákon kyvadla nikdo nezruší.

Náboženství je v podstatě kontakt s Bohem skrze prostředníky. Při obřadu křtění, svatby či pohřbu se bez svatých služebníků neobejdeme. Ani to však není úplně nutné. Cožpak Bůh své dítě nepřijme, pokud je včas nestačili pokřtít? Je-li v každém z nás částička Stvořitele, cožpak nejsme Jeho dětmi? Potřebujete snad zprostředkovatele při kontaktu s otcem a matkou? Na tuto otázku si každý odpovězte sám.

Náboženství představuje pro své přívržence velmi pevné kyvadlo a vyzýváje k tomu, aby se zřekli vnějšího světského blaha. Každá duchovní cesta se obvykle pojí s asketic-

kým životem. O osvícených panuje mínění, že dosahují-li jistých výšek na cestě k duchovní dokonalosti, přestanou je veškeré pozemské záležitosti zajímat. Nenechte se nachat. Každý se jistojistě musí zabývat vlastním materiálním dostatkem, komfortem, blahobytem. Pokud tomu tak není, znamená to, že se nachází zcela v moci nějaké ideje. Ta nejspíše patří jednomu z kyvadel: náboženství, filozofie nebo ještě nějakému jinému „duchovnímu“.

V souladu se svým druhým zákonem kyvadla usilují o to, aby byli přívrženci zasvěceni do zájmů struktury. Jestliže člověk o jejich háček skutečně zavadí, opravdu ho vše ostatní přestane zajímat. Dokonce ho může ovládnout iluze, že se zabývá výhradně svou duší či „beseduje s Bohem“. Ve skutečnosti je duše tohoto „osvíceného“ uzavřena v pouzdru, z něhož nemá šanci se dostat.

Proč duše sestoupila do našeho materiálního světa? Snad aby se připravila k onomu nepozemskému životu na nebesích? To je absolutní nesmysl! Chcete tvrdit, že se na svět snesla z nebes a zde se má připravovat k tomu, aby tam zase vystoupala? Je to vůbec tady na Zemi možné? Pozemský život jako by představoval pro duši jedinečnou šanci. Proto sem z duchovního světa zavítala, aby poznala všechny půvaby světa materiálního. Do duchovního světa se vždy dostane. Jaký by mělo smysl ochuzovat ji o vše, co poskytuje překrásný, kouzelný, velkolepý svět, v němž číhá tolik úžasných nástrah a lákadel?

Jestliže se odhodláváte sloužit Bohu, vzdalujete se od Něho. Stvořitel dává vzniknout spoustě realit, a to prostřednictvím živých tvorů jakožto svých živoucích ztělesnění. Usiluje o zkoumání všech stran reality, již produkuje. Právě z toho důvodu posílá své děti do materiálního světa. Bůh vám dal svobodu jednat, tak se jí chopte! Nemusíte se kvůli tomu zavírat v kobce a trávit dlouhé hodiny modlitbami. To už Bohu nesloužíte, nýbrž ho ochuzujete o radost, kterou lze vytěžit z plnohodnotného života. Taktéž by se

cítilo dítě, kdybyste je vypustili, ať si jde hrát, a zároveň mu nakázali, ať veškerý čas věnuje učení.

Přivrženci kyvadel náboženství vám budou dotěrně naštěptávat, že nejste schopni vůbec ničeho, kdežto Bůh je všemohoucí. Struktura nevyhovuje, jste-li svobodní a silní, neboť potřebuje bezchybně fungující šroubky zcela oddané záměru struktury. V procesu podmaňování si lidské vůle již kyvadla dosáhla nemalých úspěchů. Nezbyvá nám než se divit, jakých rozměrů by asi musel dosahovat vliv kyvadel na to, aby děti Boha ztratily o své síle veškeré představy.

Člověk dostal do vlnu moc vytvářet vrstvu svého světa tak, že ztělesní potenciální varianty z metafyzického prostoru do materiální skutečnosti. Kyvadlům se podařilo nejen lidem vzít povědomí o tom, že jsou něčeho takového schopni, ale dokonce překroutit smysl samotného života, když službu Bohu zaměnila za klanění se mu.

Bůh sotva vyžaduje nějaké klanění. Chcete snad po svých dětech, aby se vám klaněly? Určitě byste v nich raději viděli dobré přátele. Ve skutečnosti spočívá cíl života a také služba Bohu ve společném tvoření - ve tvoření spolu s Ním.

Mnoho lidí se domnívá, že víra v Boha je jediné, co se od nich vyžaduje. Věří v Jeho existenci i moc. A co? Nechápu Ho, připadá jim spíše jako nějaký abstraktní, nedosažitelný a nezdědk odstrašující idol. Kdosi jim vnuťtil, že Bohu je třeba se klanět, musí se chodit pravidelně ke zpovědi a dobrým životem je záhodno se připravovat k něčemu, co nikdo ani nedokáže pořádně vysvětlit.

Avšak víra nerovná se chápání. Modlitba není kontaktem s Bohem. Jazykem Boha je tvoření. Dané tvrzení můžete nebo nemusíte přijmout, nicméně hádat se a diskutovat na toto téma nemá smysl. Nejde o filozofický problém, nýbrž o otázku výběru. Proto už zde není více co dodat.

Jestliže vytváříte vrstvu svého světa, svou realitu, komunikujete s Bohem. Pokud se z tvoření radujete, Bůh se raduje s vámi. V tomhle hledejte opravdovou službu Bohu.

Víra v Něj znamená především víru v sebe, v sílu vlastních možností, v tvořivé schopnosti. V každém člověku je částéčka Boha. Udělejte svému Otci radost. Nakolik věříte ve vlastní schopnosti, natolik věříte v Boha a tímtež realizujete to, co řekl: „Podle vaší víry se vám staň.“

Divadlo snů

Již na začátku knihy jsme se zmínili o tom, že prvopočátečním motivem, jenž určuje chování všech tvorů, je potřeba samostatně nakládat v určité míře s vlastním životem. Každou činnost či proces směřující k cíli lze nejobecněji charakterizovat jako ovlivňování reality. Ať by se v životě či za existence čehokoli stalo cokoli, nakonec se vše váže k jediné úloze: chopit se v té či oné míře kontroly nad skutečností, která nás obklopuje.

Čím se zabývá Bůh? Odpověď na tuto otázku je zřejmá a nepotřebuje důkazy. Tvoření a ovládání reality jsou cílem a smyslem každého života. O vlivné funkci Boha nikdo nepochybuje, ptáme se spíše, jak tuto moc realizuje.

Od té doby, co kyvadla náboženství chápání Boha překroutila, je vše, co se s Ním nějak pojí, obklopeno jakýmsi podivným a protirečícím si tajemstvím. Jako by Bůh přece jen existoval, jenže zároveň ho nikdo nikdy nespapřil. Na jednu stranu ovládá svět, ovšem na stranu druhou se jeho činnost neprojevuje zjevně. Z toho vyplývá, že Bůh je, a přesto není; Bůh není, a přesto je. Vylíčená paradoxní situace kyvadlům umožňuje interpretovat a využívat chápání Boha tak, jak jim to vyhovuje.

Pokud nechceme zabíhat do podrobností, shodneme se, že hlavní příčinou převrácené Božské podstaty je řada změn uskutečněných jednotlivými náboženstvími. Ta službu

Bohu proměnila v klanění se a očividnou existenci Boha zaměnila za slepou víru. Kyvadla prohlásila, že člověk je

bezmocný, a do opozice mu postavila všemohoucího Boha. Prvotní Božskou podstatu mu docela popřela, čímž zpřetrhala bývalou jednotu se Stvořitelem.

Takto člověka jako unesené dítě zbavili pouta s rodičem a nakázali mu, aby zapomněl na svůj skutečný původ a také předurčení. Nakonec dotyčný ztratil veškeré povědomí o svých schopnostech a o moci vystupovat jako tvůrce spolu s nejvyšším Stvořitelem. Synu Boha vnutili, že se svým osudem nemůže nakládat, tak jak by chtěl, a že je povinen ctít svého Otce a klanět se mu jako idolu. Jako by dítě nebylo ničeho schopno a nemělo žádné právo - celý život tráví v prostoru vymezeném despotickým rodičem, jenž je k němu milosrdný pouze za podmínky, že se mu se sklopenou hlavou bezvýhradně podrobí.

Jestliže podlehneme vlivu kyvadel, jsme zproštěni důstojné práce a stáváme se služebníky. Nehovoříme pouze o kyvadlech náboženství jako takových. Ateismus je svým způsobem také náboženství, pouze s opačným znaménkem. Víra se pak mění v neznalost, neznalost v odmítání a odmítání v aktivní nepřátelství. Přesto ať si vybereme jakékoli nazírání na svět, naše situace v podstatě zůstává tatáž: zatímco kyvadlo náboženství předává osud do rukou Boha, ateismus k témuž účelu využívá nějaké prozřetelnosti či moci okolností, s nimiž se dotyčný rozhodl bojovat.

V obou případech člověku připadne nezáviděníhodná role loutky: buď se modlí a čekej na milost od Pána, nebo vstup do bitvy a bojuj s překážkami, protože zadarmo nic nedostaneš. A přesto bez ohledu na to, co udělá, zůstane dotyčný v moci kyvadel a okolností do té doby, dokud jeho činy neproniknou za rámec vnitřního záměru. Vždy dostáváme to, co si vybíráme. Domníváme-li se, že je našim údělem prodírat se nepřístupnými pralesy, skutečně tomu tak bude. Ale pokud si připustíme odvážnou myšlenku, že bychom se dokázali vznést do nebe, vzletíme nad les

a svobodně se rozletíme. Nikdo mimo nás samé nás nedrží.

Bohužel nedokážeme uvěřit, že můžeme vše získat prostě jen tak, bez rozličných podmínek, a to pomocí vnějšího záměru. Zapotřebí je však uvědomit si svou Božskou podstatu a přijmout ji. Což není úplně snadné, poněvadž i podstata samého Boha je nadmíru zkreslena: ze Stvořitele udělali Panovníka, jenž vyžaduje, abychom se mu klaněli. Čím se zabývá panovník? Vystupuje v roli soudce, završuje spravedlnost, napomíná, rozdává podle zásluh, rozkazuje a konečně pomáhá a stará se o své poddané.

Doopravdy však nic podobného nepozorujeme. Ve skutečnosti se šíří zlo vůle a bezpráví. Spravedliví trpí, zato hříšníci páchají své skutky beztrestně. Spravedlnost se do obchodování zapojuje pouze s velkým vypětím. Prosby a modlitby nepřinášejí kýžený výsledek. I když by se vlastně mohlo zdát, že aby mohl Bůh nastolit spravedlnost, je k tomu zapotřebí pouze prosba - tedy za podmínky, že je skutečně všemohoucí.

Přivrženci kyvadel chtějí tuto zřejmou nesrovnalost vysvětlit, a proto se snaží dění interpretovat a scénář vyladit tak, aby se Bůh mohl ujmout role, již mu přidělili. V tu chvíli dochází na všelijaké nesmysly typu: „To je vůle Boží.“ nebo „Všem se dostane po zásluze, až stanou před Bohem.“ Až nás napadá, že darebové utekli od svého vychovatele, a proto mohou nyní podnikat všelijaké nehoráznosti. Až je vychovatel nachytá, potrestá je ve vší přísnosti.

Dokážeme říci, v čem tkví záměr Boha? Zapomeňme na všechny hlouposti. Nebudeme hádat ani filozofovat, pouze si ještě jednou krátce zopakujeme, že záměr všeho živého se tak či onak omezuje na ovlivňování reality. Ve skutečnosti nejde o vrchol soudnictví a spravedlnosti, splnění přání a proseb, o oplácení podle zásluh ani o trestání, nepokouší se ani o péči, ani o vládnutí, nýbrž o ovlivňování reality.

Nikomu není dáno, aby provozoval něco, co si Bůh nepřeje. On má opravdu vše pod kontrolou. Pouze při ovlivňování nesedí na trůně, a tudíž svou vůli nerealizuje z jednoho místa, nýbrž prostřednictvím všech živých tvorů. Cožpak by mohl působit na svět, kdyby se nacházel mimo něj? Každý tvor v sobě nese kousíček Boha, a proto není možné, aby záměr samostatné bytosti do jeho záměru nezapadal.

Když Bůh vložil do každého živého tvora duši jako část sebe, vybavil ho schopností ovlivňovat realitu do výše jeho vlastního uvědomění. Jistým vědomím přitom v různém stupni disponuje vše, co existuje, počínaje lidmi a konče minerály. Člověk sice zcela samozřejmě zaujímá nejvyšší stupeň, z toho však neplyne, že by kameny nemohly také žít svůj život — jenom jejich existence probíhá v jiném časovém rozměru. Vše, co se nachází ve skutečnosti, vnáší do ní svůj přínos. Řeky probíjejí cestu pro koryta, hory vyrůstají uprostřed rovin, pouště, lesy, souš i moře si vzájemně vybojovávají teritorium, všichni disponují dílem vědomí a podle svého usilují o ovlivňování reality. Čím vyšší je úroveň uvědomění, tím více možností se k tomuto účelu nabízí.

Vezměme si jako příklad rostliny. Jsou úplně všední a zároveň tajemné. Nikdo sice nebude popírat, že jsou živé, přesto jen málokoho napadne, aby je považoval za živé v plném smyslu slova. Vnímáme rostliny jako bezduchý biologický materiál, který není schopen cítit ani uvědomovat si sebe a své druhy. Jenže tady se hluboce mýlíme. Rostliny se vyznačují zvláštním druhem nervové soustavy a jejich buňky si mezi sebou vyměňují elektrické potenciály. A tak umí po svém vidět, slyšet, hmatat, cítit chuť i vůně. Ba co víc, mohou mezi sebou komunikovat, vzpomínat, analyzovat, a dokonce i prožívat.

Americký badatel Clive Backster se jednou rozhodl provést experiment a připojil rostlinu k detektoru lži. Pokusu se účastnili dva lidé: jeden jí lámal větvičky a trhal listy,

zatímco druhý jí lichotil a laskavě s ní rozmlouval. Rostlina se je naučila rozlišovat. Jakmile do místnosti vstoupil ten zlý, rostlina vykřikovala - na zapisovacím zařízení se objevil prudký výkyv, ale když se přiblížil dobrý, uklidnila se. Na základě pokusů došel Backster k přesvědčení, že rostliny jsou schopny zachycovat elektromagnetické vlnění, a dokonce i myšlenky! Stačilo, aby účastník experimentu jen pomyslel na to, že utrhne list, když vtom rostlina bouřlivě reagovala. Backsterova pozorování byla nejednou prověřena dalšími vědci - vždy se stejným výsledkem.

V laboratoři, kde se prováděly podobné pokusy, projevila jedna pokojová rostlina jasné symptomy citu, jemuž říkáme láska. Když laborantka snímala encefalogram kvítku, všimla si, jak slastně přede, když ho zalévá a laskavě s ním hovoří. Jakmile vešla do místnosti, kvítek vykazoval bouřlivé nadšení, přestože na jiné osoby takto nereagoval. Jak se badatelé podívali, když začal vykazovat příznaky žárlivosti! Stačilo, aby objekt jeho lásky začal flirtovat s osobou opačného pohlaví, a kvítek se dostával do stavu, který neslo nazvat jinak než deprese.

Ale co rostliny! Pozorování dokázala, že počátky primitivních reakcí vykazuje dokonce DNA. Vyzařování molekuly DNA, kterou jsme umístili do spektrometru, v sobě nese informace nejen o své stavbě, ale - což je podivuhodné - i o duševním stavu. Jestliže se molekuly cítí pohodlně, vyzařování je klidné. Při nahřívání komory spektrometru reagují na nadbytek tepla a začínají kňourat. Při určité teplotě se molekuly narušují a hynou. Nejzvláštnější a nejpodivnější je to, že dokonce i v prázdné komoře, kde byly molekuly DNA zničeny, jsou ještě po dobu čtyřiceti dnů slyšet předsmrtné výkřiky - spektrometr registruje vyzařování příznaků hynoucích molekul, jež tam již fyzicky nejsou. Uvedené výsledky prvně získal v polovině osmdesátých let ruský vědec Pjotr Garjajev, který tehdy pracoval v Institutu fyzikálně-technických otázek AV SSSR. Přesto

je třeba dodat, že oficiální věda na všechny tyto experimenty pohlíží, jak se dalo čekat, celkem skepticky.

Rostliny neumějí křičet ze všech sil a nedokážou vyjít své pocity a prožitky. Ale mají duši a také umějí trpět a radovat se. Zkrátka ve srovnání s člověkem rostliny žijí v hlubokém snu. Podobají se spícímu člověku, který se usmívá, protože navzdory spánku poznal příjemný laskavý hlas, a mračí se, jelikož zaslechl nepřátelský hluk. Tito nádherní spáči slouží jako zdroj našeho života, zkrášlují nám svět, poskytují nám vše - počínaje šálkem léčivého nápoje a konče stínem ve žhavé poledne. Navíc nesoudí jiné a netrápí se předsudky.

Rostliny jsou schopny, byť mlhavě, cítit totéž co my. Staráme-li se o ně, milují nás a chtějí se nám odvděčit svými plody. Co však cítí, pokud jim ubližujeme, to se až bojíme si představit. Co může cítit strom, když k němu přistoupí vyspělejší, zato značně necitlivý dvounohý tvor a jen tak z nudy mu ulomí větvíčku? Strach, bolest, křivdu? Cožpak lze vysvětlit hrůzu, která bezbranného tvora pojme, jestliže k němu dvounohý přistoupí se sekerou? Jen stěží si dokážeme představit, jaké nestvůrné trápení strom zakouší, když se mu do těla zahryzává sekera a z něj pomalu a neodvratně odchází život.

Nikdy nepoznáme pocity rostlin, mlčenlivých svědků krutosti člověka, jenž s nimi zachází jako s biologickým materiálem. Nezbyvá nám než doufat, že spí dostatečně hlubokým spánkem, aby se netrápily tolik jako tvorové na vyšším stupni vědomí. Nic s tím nenaděláme. Svět je krutý a je uspořádán tak, že jeden život existuje na úkor druhého. Což nám ovšem nedává morální právo myslet si, že v tomto světě snících jenom my máme duši a vědomí, a že se tedy můžeme ke všem ostatním chovat s pohrdáním.

Ne nadarmo platí u národů, které dosud nepokřivila civilizace kyvadel, že před tím, než zabijí zvíře nebo vyrubají strom, musí je poprosit o odpuštění. Stoupenci bud-

dhizmu se například neustále dívají pod nohy, aby omylem nezašlápli nějaký hmyz, a také zbytečně nepošlapou trávu, mohou-li kráčet po pěšince. Úctu si zaslouží vše živé a v tomto světě mají všichni stejná práva. Pokud se člověk tímto názorem neřídí, za co pak stojí on sám?

Na rozdíl od všech ostatních spících obyvatel planety bylo člověku umožněno procitnout, ovšem někdy se mu to nedaří. Život je přece svým způsobem také sen. Obklopuje nás nádherný svět obydlený snícími bytostmi. Každá z nich žije ve svém snu a stále cosi chce, o něco usiluje, klade si nároky a také má samozřejmě nějaký cíl. Právě vlastním cílem se pyšní všechny živé existence. „Ale proč je tomu tak? Kvůli čemu?“ - zeptá se člověk, jenž se považuje za vrchol dokonalosti. To proto, že proces vedoucí k dosažení cíle představuje hybný element evoluce. Evoluce znamená způsob tvoření a formování reality vybraný Bohem.

Idea evoluce se objevila poměrně nedávno. Dříve se mělo za to, že svět nepodléhá zásadním změnám a existuje v podobě, v jaké jej na počátku stvořil Bůh. Podstatu evoluce lze krátce charakterizovat jako proces nepřetržitých kvantitativních změn, jež postupně přecházejí v kvalitativní. Nejprve tuto myšlenku jasně demonstroval Charles Darwin v samostatném biologickém aspektu. Podle Darwina jsou hybnou silou evoluce dědičnost a vlastní selekce. Proměnlivost slouží jako základ pro vznik nových příznaků v uspořádání a funkcích organismů a dědičnost tyto znaky fixuje. Boj o existenci končí přednostním přežitím nejvíce způsobilějších jedinců.

Darwinova teorie je zcela správná, avšak vypouští ze zřetele jeden základní aspekt: čím je vlastně podmíněna proměnlivost? Přirozený výběr a dědičnost fixují či odstraňují znovu se vyskytující příznaky jako hotovou věc. Odkud se ony příznaky berou a co podmiňuje jejich výskyt? Proč ploutve, křídla, drápy, srst, rohy a podobné záležitosti

narůstají živočišným druhům, jež nic takového dříve neměly?

Evoluce zkoumá skoky, opožďování, retrográdní pohyb i výskyt zcela nových forem, které se z pohledu uspořádané evoluce nedají vysvětlit. Například se ukázalo, že nelze stanovit řetízek vzniku a vývoje zrakových orgánů. Kde se vzal a jak vznikl zrak? Jde přece o jakostní skok, zásadní změnu, jež nemohla proběhnout prostě náhodou. O životě jako takovém taktéž nelze nic říci: že by snad nějakou náhodou vznikl genetický kód života?

Z modelu transurfingu vyplývá zřejmý závěr: proměnlivost je vytvářena záměrem. Každý živý tvor modeluje vrstvu svého světa včetně sebe. Snaha ovlivňovat realitu je přizpůsobena cíli. Za tímto účelem je však nutné se odpovídajícím způsobem změnit a vyladit se na okolní prostředí. Záměr všeho živého, počínaje jednobuněčnými organizmy a konče člověkem, lze charakterizovat obecným vzorcem: snažím se jednat tak a být takový, abych účinně ovlivňoval realitu. Tento záměr materializuje odpovídající sektory prostoru variant, následkem čehož se objevují nové symptomy.

Připomeňme si například, že pradávni ptáci měli na křídlech drápy, aby mohli šplhat po stromech. Ještě před tím, než se naučili létat, se pravděpodobně tímto způsobem dostávali do vrchu, odkud se odráželi, aby mohli létat. Ovlivňování reality typu lezu po stromech není příliš účinné. A také není špatné k tomu dodat umím plachtit dolů. Nicméně ještě lepší je svobodně létat. Záměr svobodně létat v realitě postupně ztělesňuje všechny nové varianty, jednu lepší než druhou. Následně se během dlouhé doby a výměny mnoha pokolení materializují sektory, v nichž křídla získávají mnohem dokonalejší formu.

V evoluci fungují spolu s tvůrčími procesy také rušivé procesy, kdy se projevuje působení prvního a druhého zákona kyvadla. Kyvadla plní funkci jak destruktivní, tak i stabilizační. Jejich nekončící bitvy vedou k vytěsnění jed-

noho druhu jiným či k jeho úplnému vyhynutí. Na druhou stranu kyvadla synchronizují záměr samostatných živých bytostí. Jak jinak by se jedny a tytéž znaky vyvíjely u populace na celém životním prostoru?

Veškerý vývoj v materiálním světě se realizuje jako výsledek sjednocení vnitřního a vnějšího faktoru za aktuálního úsilí jednotlivých entit a působení kyvadel. Takto prostřednictvím záměru všeho existujícího tvoří Bůh realitu a ovládají. Spolu s duší vložil do každého živého tvora část svého záměru a následně ho předurčil ke snění - k životu.

Náš svět je divadlem snů, kde Bůh vystupuje v roli diváka, scenáristy, režiséra i herce zároveň. Jako divák pozoruje divadelní hru, která se rozvíjí na jevišti světa. Jako herec prožívá a vnímá vše, co cítí tvor, jehož roli plní. V tom očividně spočívá i cíl Boha - v onom pestrém kaleidoskopu snění vyzkoušet vše, co je možné. Ale proč hra nabízí i pohled na bídu a nespravedlnost? Proč to všechno připouští? A jak je možné, že kyvadla, ono celosvětové zlo, existují za jeho vědomí?

Na tyto otázky odpovědi neexistují. Motivy Boha jsou známy jen jemu. My můžeme pouze konstatovat: jako režisér i scenárista dává Bůh hře možnost rozvíjet se svobodně, v souladu se záměrem všech zúčastněných. Každý vnese svůj vklad do formování reality, výsledkem čehož bude obecný obrázek - sen Boha utkaný z mnoha snů - jeho samostatných podob a projevů, jež představují životy všech tvorů.

Ovšem otázky, na které nedokážeme odpovědět, obecně nemají význam. Důležitý je pouze konečný závěr, který vyplývá ze všeho, co bylo řečeno: každíčkému živému tvorovi nabídl Bůh svobodu a moc vytvářet vlastní realitu, a to do výše míry jeho uvědomění. V závislosti na stupni onoho uvědomění se život mění buď v nevědomé snění, kdy je snící bezmocný a nachází se v moci okolností, nebo ve vědomé snění, které lze řídit a směřovat silou záměru.

Všichni mají k dispozici svobodu výběru, až na to, že toto privilegium zdaleka nevyužívá každý. Proč se proces evoluce táhne tak dlouho, jestliže je záměr schopen realizovat potřebný sektor prostoru variant? Protože prakticky všichni žijí tvorové nevyužívají záměr vědomě a cílevědomě. Žijí v nevědomém snění, mlhavě cosi chtějí, aniž by vůbec chápali, co přesně to je. Záměr je pak nepřesný, nejasný, neurčitý i bezděčný.

V tomto ohledu se člověk nedostal dále než živočichové. Jak jsme si již řekli, kyvadla mu uzmula nejen schopnost silou mysli ovlivňovat realitu, ale dokonce i samo vědění, že něco takového je vůbec možné. Člověk je vtažen do hry kyvadel, přijímá pouze zpětné působení vnějšího záměru, kdy se mu dostává realizace negativního vztahu a nejhorších očekávání. V ostatních případech musí s velkou námahou dobývat své cíle jen v úzkém rámci vnitřního záměru.

A přesto je člověk s dostatečně vysokou úrovní uvědomění schopen vytrhnout se z onoho kruhu a svůj život změnit ve vědomé snění, v němž se realita podrobuje nejen přímému působení, ale i vůli. Pokud je v každém z nás kousíček Boha, znamená to, že náš záměr je Jeho záměrem. Jestliže modelujeme svou realitu silou záměru, plníme Jeho vůli. Pokud znáte svůj záměr, vězte, že jde o záměr Boha. Jak byste vůbec mohli pochybovat o tom, zda bude splněn? Potřebujete jedině: chopit se svého práva.

Neproste, nevyžadujte a o nic se nebijte, nýbrž vytvářejte. Formujte svou realitu pomocí vědomého záměru. Cožpak může Bůh prosit sám sebe? Cožpak existuje někdo, od koho může Bůh něco sám žádat? I tak si vezme vše, co potřebuje.

Jestliže se modlíte k Bohu, je to totéž, jako by se Bůh modlil sám k sobě. Jestliže Boha prosíte, je to stejné, jako by Bůh prosil sám sebe. A to lze chápat i naopak: modlete se sami k sobě a proste sebe.

Pokud je váš záměr záměrem Boha, či jsou pak váš strach a pochyby? Také Jeho. Dal vám svobodu výběru. Máte vůli vybírat vše, co chcete. Jestliže se rozhodnete pro nesnadnou cestu, těžko budete cíle dosahovat a budete muset překonávat všelijaké překážky. Ale jak jinak? Jste přece přesvědčeni o tom, že nic nedostanete zadarmo a dostane se vám všeho na základě vaší víry.

Cožpak je Bůh tak bezmocný, že musí bojovat a dobývat? Nemusí přece utrácet síly na boj s neoblomnou realitou. Je schopen vytvořit novou realitu tak, jak se mu zachce. Totéž dokáže člověk, pokud vezme v potaz, že je to možné. Proč byste se neměli ze snění probudit a využívat své dřívější privilegium? Jste-li připraveni, zbývá poslední - otázka techniky. V následující knize se dozvíte, jak na to.

Shrnutí

Svět představuje duální zrcadlo, na jehož jedné straně se nachází materiální skutečnost, na druhé se vyjevuje metafyzický prostor variant.

Člověk si realitu uvědomuje tak, jak ho to naučili.

Život se podobá nevědomému snění za stavu bdění, protože člověk nenašel opěrný bod k realitě.

Sestupte do hlediště a dívejte se. Jednejte lhostejně, nechte na sebe působit různé vlivy a zůstávejte pozorovatelem.

Snížení hladiny důležitosti, pohyb v proudění variant a koordinace nabízí možnost pohybovat se ve snění za bdělého stavu i poslepu.

Život každého živého tvora je sněním Boha.

Cíl života spočívá ve tvůrčí spolupráci s Bohem - tvořte společně s Ním.

Proces směřující k dosažení cíle představuje hybnou sílu evoluce.

Proměnlivost forem v procesu evoluce je vytvářena záměrem.

Bůh vytváří realitu a ovlivňuje ji prostřednictvím záměru všeho existujícího.

Každému živému tvorů Bůh nabídl svobodu a moc formovat svou realitu dle míry vlastního uvědomění.

Pokud dáváte najevo záměr, vězte, že jde o záměr Boha. Jak můžete o jeho splnění vůbec pochybovat?

Neproste, nevyžadujte a nedobývejte, nýbrž vytvářejte.

Termíny

Znamení

Průvodní znamení poukazují na nadcházející obrat v proudění variant. Pokud se blíží něco, co skutečně bude schopno ovlivnit chod událostí, objeví se znamení, které to signalizuje. Jakmile se proudění variant stáčí, přesouváte se na jinou dráhu života. Každá dráha je kvalitativně víceméně stejnorodá, liší se pouze svými parametry. Proud ve sledu variant dokáže přetnout různé dráhy. Změny mohou být nevýznamné, nicméně rozdíl je citelný. Vnímáte (ať už vědomě, nebo nevědomě), jako by něco bylo jinak.

Průvodní znamení se vyskytují pouze v případech, kdy začíná přechod na jiné dráhy života. Samostatných projevů si nemusíte všimnout. Například vrána zakrákala a vy jste tomu nevěnovali pozornost. Nepocítili jste kvalitativní rozdíl, vše se tedy nachází na původní dráze. Pokud vás na nějakém jevu něco zajalo, znamená to, že jde o znamení. Znamení se od obyčejného jevu liší tím, že vždy signalizuje počínající přesun na podstatně odlišnou dráhu života.

Nadbytečný potenciál

Nadbytečný potenciál je napětí, místní bouře ve stejnorodém energetickém poli. Tuto nesourodost vytváří myšlenková energie, kterou člověk vyzařuje, jestliže nějakému objektu připisuje příliš důležitý význam. Nadbytečným potenciálem je například přání, a protože usilujete o něco, co není nebo co nemáte, je vyvoláván energetický pokles tlaku, jenž zapřičiňuje působení rovnovážných sil. Další příklady nadbytečných potenciálů jsou: nespokojenost, od-

suzování, nadšení, obdiv, idealizace, přečeňování, přezírání, ctižádost; pocity nadřazenosti, viny, méněcennosti aj.

Indukovaný přechod

Katastrofy, živelné pohromy, ozbrojené konflikty i ekonomické krize se rozvíjejí spirálovitě. Nejprve probíhá zrod, poté se spirála roztáčí, hromadí se stále více napětí, až dochází ke kulminaci, emoce již planou ze všech sil a konečně nastává rozuzlení - veškerá energie se rozptyluje do prostoru a přichází dočasné bezvětrí. Podobně funguje vodní vír.

Pozornost skupiny lidí zabředává do sítí kyvadla, která se stále rychleji rozhoupávají a skupinu táhnou za sebou na pochmurné dráhy života. Člověk reaguje na první podnět kyvadla, například na negativní událost, a přistupuje na to, že se zachytí provázků, takže se ocitá v zóně působení spirály, jež se roztáčí a formuje jako trychtýř.

Jev, kdy spirála nabírá tvar trychtýře, se definuje jako indukovaný přesun na dráhu života, kde se člověk stává obětí. Jeho reakce na podnět kyvadla a následující vzájemné doplňování energií kmitání indukují přesun na dráhu života, která se podle frekvence kmitání blíží kyvadlu. Nakonec se negativní událost včleňuje do vrstvy světa dotyčné osoby.

Koordinace důležitosti

Ničemu nepřikládejte nezbytně důležitý význam. Důležitost nepotřebujete vy, ale kyvadla. Kyvadla manipulují lidmi jako loutkami pomocí provázků důležitosti. Člověk se obává povolit provázky důležitosti, protože se nachází v moci závislosti, která vytváří iluzi opory a jistoty.

Jistota představuje tentýž nadbytečný potenciál jako nejistota, pouze má opačné znaménko. Uvědomění a záměr

umožňují ignorovat hru kyvadel a dosáhnout svého bez boje. A pokud existuje svoboda bez boje, pak jistotu nepo-

třebujete. Jestliže jsem se osvobodil od důležitosti, nemám co chránit ani o co bojovat - zkrátka klidně jdu a беру si, co mi patří.

Chce-li se člověk od kyvadel osvobodit, musí se zříci vnitřní i vnější důležitosti. Problémy a překážky na cestě k cíli také vznikají následkem nadbytečných potenciálů důležitosti. Překážky se drží na základě důležitosti. Pokud záměrně odhodíte důležitost, překážky se samy zbourtí.

Koordinace záměru

Realizace nejhorších očekávání u lidí, kteří mají sklon k negativizmu, potvrzuje, že člověk je schopen chod událostí ovlivňovat. Každá událost na dráze života se v prostoru rozbíhá dvěma směry - směrem příznivým a nepříznivým. Pokaždé, když se setkáváte s nějakou událostí, provádíte výběr, jak k ní přistoupíte. Pokud vnímáte událost pozitivně, dostanete se na příznivou odbočku dráhy života. Sklon k negativizmu vás naopak nutí vyjadřovat nespokojenost a vybírat si nepříznivou stranu.

Jakmile vás něco popudí, přichází i nová nepříjemnost. Odtud pochází ono známé: neštěstí nikdy nechodí samo. Nicméně řada nesází nenásleduje za onou první strastí, ale za vašim vztahem k ní. Zákonitost se formuje vašim výběrem, k němuž se rozhodujete na rozcestí. Jestliže zanalyzujete stupeň svého sklonu k negativizmu, můžete si udělat představu, kam vás celý život vede taková dlouhá řada negativních cest.

Princip koordinace záměru zní takto: pokud se rozhodnete, že budete vnímat rádooby negativní změnu ve scénáři jako pozitivní, přesně tak tomu i bude. Budete-li se řídit tímto principem, dokážete dosáhnout takového úspěchu v pozitivním slova smyslu, jakého negativisté dosahují ve svých nejhorších očekáváních.

Dráha života

Život člověka, jako i každý jiný pohyb hmoty, představuje řetěz příčin a následků. Následek se v prostoru variant vždy nachází poblíž příčiny. Jak jedno vyplývá z druhého, tak se na dráze života seřazují i nedaleko ležící sektory prostoru variant. Scénáře a dekorace sektorů na jedné dráze života jsou si víceméně podobné. Život člověka plynule proudí po vlastní dráze do té doby, dokud nedojde k události, která podstatně změní scénář a dekorace. Tehdy se osud obrací a přesouvá dotyčného na jinou dráhu života. Vždy se nacházíte na těch drahách, jejichž parametrům vyhovuje vaše myšlenkové vyzařování. Jestliže změníte svůj vztah ke světu, tedy obraz svých myšlenek, přesunete se na jinou dráhu života s jinými variantami vývoje událostí.

Materiální realizace

Informační struktura prostoru variant se za určitých podmínek může realizovat. Každá myšlenka, stejně jako sektor prostoru, má určité parametry. Myšlenkové vyzařování, jež prosvětluje odpovídající sektor, realizuje jeho variantu. Tak vykazují myšlenky bezprostřední vliv na chod událostí.

Prostor variant slouží jako šablona, definuje formu a vytyčuje trajektorii pohybu hmoty. Materiální realizace se pohybuje v prostoru a čase, kdežto varianty zůstávají na místě a existují věčně. Každý živý tvor svým myšlenkovým vyzařováním formuje vrstvu svého světa. Náš svět obydluje mnoho živých organismů a každý je při modelování reality přínosem.

Kyvadlo

Myšlenková energie je materiální a nezmizí beze stopy. Jestliže skupiny lidí začínají přemýšlet stejně, jejich myšlenkové vlny se spojují jedna v druhou a v oceánu energie se vytvářejí neviditelné, ale skutečné energeticko-informační struktury - kyvadla. Začínají se samostatně rozvíjet a ovládají lidi díky svým zákonům. Člověk, který se dostane do vlivu destruktivního kyvadla, ztrácí svobodu - stává se šroubkem ve velkém mechanismu.

Kyvadlo se rozhoupává tím silněji, čím více lidí - přívrženců - má. Živí se jejich energií a každé má vlastní charakteristickou frekvenci kmitání. Například houpačku lze v určité frekvenci rozpohybovat pouze s velkým úsilím. Onu frekvenci nazýváme rezonancí. Pokud se množství přívrženců snižuje, redukuje se i kmitání kyvadla. Jakmile nezůstává ani jeden přívrženec, kyvadlo se zastavuje a jako tvor umírá.

Kyvadla chtějí z člověka vytěžit co nejvíce energie, a proto ho pohlcují na základě jeho pocitů a reakcí, jakými jsou nevole, nespokojenost, nenávisť, rozčilení, neklid, rozechvění, skleslost, rozrušení, obdiv, dojetí, idealizace, úcta, nadšení, rozčarování, hrdost, nafoukanost, přezíravost, odpor, křivda, pocit povinnosti, pocit viny.

Největší nebezpečí číhá na osobu, jež podléhá vlivu destruktivního kyvadla, v tom, že kyvadlo svou oběť odvádí od drah života, na kterých by mohla najít své štěstí. Od vnucených cílů se musíte osvobodit, protože v boji o ně se od své cesty stále více vzdalujete.

Kyvadlo je vlastně egregor, ale to ještě není vše. Chápání pojmu egregor nedokáže vysvětlit celý komplex nuancí vzájemného působení člověka s energeticko-informačními podstatami.

Záměr

Záměr lze přibližně definovat jako odhodlání mít a jednat. Neuskutečňuje se přání, ale záměr. Přejete si zvednout ruku. Přání je formulováno ve vašich myšlenkách: uvědomíte si, že chcete zvednout ruku. Zvedne vám přání ruku? Ne, přání samo o sobě nic neprovede. Ruka se zvedá teprve tehdy, až myšlenky na přání odezní a zůstane pouze odhodlání jednat. Je možné, že odhodlání jednat ruku zvedne? Také ne. Dosáhli jste finálního rozhodnutí, že zvednete ruku, přesto se dosud nezvedla. Co ruku zvedá? Jak lze definovat to, co následuje po odhodlání?

Zde se projevuje bezmoc rozumu poskytnout lehce pochopitelné vysvětlení toho, co je to záměr. Naše definice záměru, jakožto odhodlání mít a jednat, demonstruje pouze předeheru k síle, která vlastně jednání uskutečňuje. Zbývá pouze konstatovat, že ruka se nezvedá přáním ani odhodláním, ale záměrem.

Záměr se dělí na vnitřní a vnější. Vnitřním záměrem rozumíme aktivní působení na okolní svět - to je odhodlání jednat. Vnější záměr je odhodlání mít, kdy svět sám se podrobuje vůli člověka. Vnitřní záměr je koncentrace pozornosti na proces pohybu k cíli. Vnější záměr je koncentrace pozornosti na to, jak se cíl sám realizuje. Vnitřním záměrem se cíle dosahuje, kdežto vnějším se vybírá. Vše, co je spjato s magií a paranormálními jevy, se vztahuje k oblasti vnějšího záměru. Vše, čeho lze dosáhnout v rámci běžného nazírání na svět, se dosahuje silou záměru vnitřního.

Vztahy závislosti

Vztahy závislosti se definují nastolením podmínky typu pokud ty takhle, tak já tak. „Jestli mě miluješ, znamená to,

že vše zahodíš a půjdeš se mnou na kraj světa. Pokud se se mnou neoženíš (neprovdáš se za mě), znamená to, že mě nemiluješ. Jestli mě budeš chválit, budu se s tebou přátelit. Jestli mi nepůjčíš svou lopatku, vyženu tě z pískoviště."

Jestliže láska přeroste ve vztah závislosti, nevyhnutelně vzniká polarizace a rovnováha se narušuje. Bezvýhradní láskaje láska bez práva ovládat, obdiv bez klanění. Jinými slovy, takový cit nevytváří vztahy závislosti mezi tím, kdo miluje, a objektem jeho lásky.

Rovnováha se narušuje i v případě, že se věci srovnávají nebo staví do opozice: „My jsme takoví a oni jiní!" Za příklad si vezměme národní hrdost. Ptejme se, ve srovnání s jakými národnostmi o ní mluvíme? Nebo pocit méněcennosti: ve srovnání s kým si připadáme méněcenní?

Kde existují protiklady, tam nutně ruku k dílu přikládají rovnovážné síly. Jejich působení je namířeno na to, aby objekty v opozici podnítily natolik, aby se buď sjednotily k oboustranné spokojenosti, nebo aby se rozkmořily. Pokud jste vy původcem polarizace, působení sil bude namířeno především proti vám.

Polarizace

Nadbytečné potenciály vznikají, když se nějakým vlastností přičkne příliš velký význam. Vztahy závislosti se mezi lidmi hromadí v případě, jestliže se dotyční začínají navzájem srovnávat, stavět do protikladu své schopnosti a pokud se řídí podmínkou typu když ty takhle, tak já tak. Nadbytečný potenciál sám o sobě není tak hrozný, dokud existuje zkreslené hodnocení bez srovnání, jen samo o sobě. Jakmile je uměle navýšené hodnocení jednoho objektu vystaveno konfrontaci s jiným, vzniká polarizace,

kteřá vyvolává vítr rovnovážných sil. Rovnovážné síly usilují o odstranění vzniklé polarizace a jejich působení je

ve většině případů namířeno proti tomu, kdo polarizaci vytvořil.

Prostor variant

Prostor variant je informační struktura. Jde o nekonečné pole informací, jež sdružuje veškeré varianty všech událostí, které se mohou stát. Lze říci, že v prostoru variant existuje vše, co kdy bylo, je i bude. Slouží jako šablona v podobě sítě souřadnic pohybu hmoty v prostoru a čase. Jak minulost, tak budoucnost se tam stále uchovávají jako na filmovém plátně. Nicméně účinek času se projevuje pouze během přesunu samotného snímku, v němž se osvětluje současnost.

Svět existuje zároveň ve dvou podobách: fyzickou realitu lze nahmatat, kdežto metafyzický prostor variant leží za hranicí vnímání, ale přesto není méně objektivní a přístup k onomu poli informací je v zásadě možný. Právě odtud pocházejí intuitivní poznání a jasnovidectví. Rozum není schopen vytvořit nic zásadně nového, pouze dokáže vybudovat novou verzi domu ze starých kostek. Mozek neschraňuje samotné informace, nýbrž cosi, co se podobá adresám k informacím v prostoru variant. Veškerá vědecká odhalení a umělecká díla rozum těží z prostoru variant prostřednictvím duše.

Sny nepředstavují iluze v běžném chápání tohoto slova. Rozum si sny nepředstavuje - on je skutečně vidí. To, co pozorujeme ve skutečnosti, jsou realizované varianty. Ve snu jsme schopni vidět to, co realizováno nebylo, tedy divadelní hry s virtuálními scénáři a dekoracemi. Sny nám ukazují to, co by se bylo mohlo stát v minulosti nebo by se mohlo dít v budoucnosti. Snění je cestování duše v prostoru variant.

Rovnovážné síly

Všude, kde existuje nadbytečný potenciál, vznikají rovnovážné síly usilující o jeho odstranění. Potenciál se vytváří myšlenkovou energií člověka, jestliže nějakému objektu přisuzuje příliš velkou důležitost.

Například srovnajme dvě situace: stojíte na podlaze ve svém domě a na kraji propasti. V prvním případě vás to nijak netrápí. Ve druhém má pro vás situace velmi zásadní význam: stačí jediný neopatrný pohyb a stane se nenapravitelné. Na energetickém plánu má fakt, že zkrátka stojíte, tentýž význam v prvním i druhém případě. Ale když stojíte nad propastí, svým strachem hromadíte napětí, a tak vytváříte nestejnorodost v energetickém poli. Nakonec vznikají rovnovážné síly usilující o odstranění této nesourodosti. Dokonce můžete jejich působení skutečně pocítit: na jednu stranu vás nevysvětlitelná síla táhne dolů a na druhou vás to nutí odstoupit od kraje. Abyste odstranili nadbytečný potenciál svého strachu, stačí, aby vás rovnovážné síly odlákaly od kraje nebo vás shodily dolů, abyste s tím skoncovaly. Takovému působení jste vystaveni.

Působení rovnovážných sil usilující o odstranění nadbytečných potenciálů produkuje velké množství problémů. Jejich listivost spočívá v tom, že člověk často dostává výsledek přímo opačný záměru. Přitom absolutně nechápe, co se vlastně děje. Odtud pramení pocit, že se do dění zapojuje nějaká nevysvětlitelná, zlá síla, něco jako zákon schválnosti.

Sektor prostoru variant

V každém bodu prostoru existuje jistá varianta určité události. Abychom si zjednodušili pochopení, stanovíme

si, že varianta sestává ze scénáře a dekorací. Dekorace jsou vnější podobou či formou projevu a scénář je cesta, po níž se hmota pohybuje. Rozdělme si prostor variant na sektory. Každý sektor má vlastní scénář a dekorace. Čím větší vzdálenost panuje mezi sektory, tím výrazněji se liší scénáře i dekorace. Osud člověka je tak nadnesen v mnoha variantách. Teoreticky neexistují žádné hranice mezi různými osudy člověka, poněvadž prostor variant je nekonečný.

Diapozitiv

Naše představy o sobě a o okolním světě bývají často daleko od pravdy. Zkreslení navozují naše diapozitivy. Jestliže vás například znepokojují některé vaše nedostatky, vypěstujete si kvůli tomu pocit méněcennosti, protože se vám zdá, že ostatním se to taky nelíbí a že to neschvalují. Jakmile se za této situace setkáte s ostatními lidmi, vkládáte do svého projektoru diapozitiv komplexu méněcennosti a vidíte vše zkresleně.

Diapozitiv je zkreslený obraz reality ve vaší hlavě. Negativní diapozitiv zpravidla plodí jednotu duše a rozumu, a proto se ve skutečnosti ztělesňuje. Naše horší očekávání se uskutečňují. Negativní diapozitivy lze přetvořit v pozitivní a přinutit je, aby pracovaly ve váš prospěch. Pokud záměrně vytvoříte pozitivní diapozitiv, budete schopni úžasným způsobem transformovat vrstvu svého světa. Cílový diapozitiv je pomyslný obrázek toho, že cíl již byl dosažen. Systematická vizualizace diapozitivu vede k materializaci odpovídajícího sektoru prostoru variant.

Vrstva světa

Každý živý tvor materializuje energií myšlenek vymezený sektor prostoru variant a vytváří vrstvu svého světa. Všechny

zmíněné vrstvy se kupí jedna na druhou, a tak každá podstata přispívá svou špetkou do mlýna formování reality.

Člověk svým vnímáním světa vytváří individuální vrstvu světa - samostatnou realitu. Tato realita s ohledem na člověka zachycuje určitý odstín. Pokud bych se měl vyjádřit obrazně, stanovují se tam určité povětrnostní podmínky: ranní svěžest v záři Slunce, pošmourno a deštivo, nebo dokonce uragán či nějaká přírodní katastrofa.

Individuální realita se formuje dvěma způsoby: fyzickým a metafyzickým. Jinými slovy, svůj svět si člověk buduje jednáním a myšlenkami. Hlavní roli tu přebírají myšlenkové představy, poněvadž vytvářejí významnou část materiálních problémů, s nimiž musí člověk většinu času bojovat. Transurfing zachází výhradně s aspektem metafyzickým.

Proudění variant

Informace trvale leží v prostoru variant v podobě matice. Struktura informací je uspořádána ve vzájemně svázané řetězy. Příčinně následkové spojitosti plodí proudění variant.

Neklidný rozum musí ustavičně odolávat podnětům kyvadel a rozhodovat o řešeních problémů, zatímco se snaží udržovat situaci pod kontrolou. Volní řešení rozumu jsou ve většině případů nesmyslným plácáním rukama ve vodě. Většina potíží, zejména nicotných, se vyřeší samy, pokud nebudeme bránit proudění variant.

Člověk by se neměl aktivně vzpírat proudění především proto, že při tom zbytečně a někdy i ke své škodě plýtvá energií. Proudění si vybírá cestu nejmenšího odporu, a proto obsahuje i nejučinnější a nejracionálnější řešení potíží.

Odpor proti proudu naopak plodí spoustu nových problémů.

Silný intelekt rozumu není k ničemu, pokud již řešení existuje v prostoru variant. Pokud nebudete dělat potíže a nebudete se bránit proudění variant, řešení přijde samo, a bude nejlepší. Kvalita optimálnosti je integrována již ve struktuře pole informací. V prostoru variant existuje vše, ale s větší pravděpodobností se realizují nejméně energeticky náročné varianty. Příroda neplýtvá energií nadarmo.

Transurfing

Pojem transurfing jsem si nevymyslel - spadl na mě odněkud, odkud se vzaly i všechny ostatní termíny, a vlastně celý obsah knihy. Do jisté doby jsem ani já sám nechápal jeho význam. A nelze zde užít žádných asociací. Význam tohoto slova lze vykládat jako klouzání napříč prostorem variant, transformaci potenciálně možné varianty ve skutečnost či přesun napříč drahami života. Obecně lze říci, že pokud se zabýváte transurfingem (anglická výslovnost je transefing), znamená to, že balancujete na vlně úspěchu.

Vějíř

Metoda vějíře je účinná technologie lidských vztahů, která představuje součást transurfingu. Hlavní princip vějíře lze zformulovat takto: zbavte se záměru získat, vyměňte jej za záměr dát a dostanete to, čeho jste se zřekli.

Působení tohoto principu je založeno na tom, že váš vnější záměr využívá vnitřní záměr partnera, aniž by poškozoval jeho zájmy. Nakonec od dotyčného získáte to, čeho byste běžnými metodami vnitřního záměru nemohli

dosáhnout. Jestliže se budete řídit tímto principem, budete skvělých výsledků v osobním i pracovním životě.

Cíle a dveře

Každý člověk má předurčenou a vytyčenou jedinečnou cestu, na níž může získat trvalé štěstí. Kyvadla nám vnučují cíle, jež jsou nám cizí a vábí nás svou prestiží i nedostupností. Jestliže se honíme za falešnými cíli, buď ničeho nedosáhneme, nebo nakonec pochopíme, že to nepotřebujeme.

Vaším cílem je změnit život ve svátek. Dosažení cíle s sebou nese splnění všech ostatních přání, přičemž výsledky překonají veškerá očekávání. K cíli vás dovedou jediné ty vaše dveře.

Pokud kráčíte k cíli svými dveřmi, nikdo a nic vám v tom nedokáže zabránit, protože klíč od vaší duše ideálně pasuje do zámku od vaší stezky. To, co je vaše, vám nikdo nevezme. Takže nebudou žádné potíže s dosažením cíle. Problém spočívá jen v tom, abyste dokázali najít svůj cíl a dveře. Transurfing vás to naučí.